

Gazdag István

Rasszizmus és antirasszizmus

Egy ideológiai játszma cinkelt lapjai

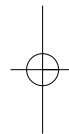
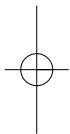
Magyar Ház, 2006

Gazdag István

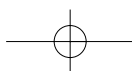
Rasszizmus és antirasszizmus
– Egy ideológiai játszma cinkelt lapjai
(2005)

ISBN 963 9335 34 7

Magyar Ház könyvek

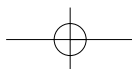
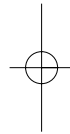
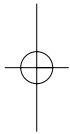

Kiadja a Magyar Ház Kft.
Felelős kiadó: *Bencsik András*
Szerkesztő: *Bognár József*
Tipográfia: *Jókuthy Zoltán*
Borító: *Vermes Tibor*

Prológus

Kezdetben pedig úgy nézett ki, hogy minden szépen klapol. Az esemény szimbolikáját is beleértve. Május 8-án (a Győzelem Napján), a Moszkva téren (*genius loci*), „raszszista neonácik” (kik mások?) leszúrtak egy roma fiatait. Kezdődhetett hát a szokásos tamtamozás, a szokásos szereplőkkel, a szokásos forgatókönyv szerint... De aztán beütött a krach, mert kiderült, hogy a tettes is roma, pontosabban – a sajtó relativizáló tálalásában – „romának vallja magát”. Ettől kezdve mintha már nem is az lett volna a legfőbb bűne, hogy megszúrta embertársát, sokkal inkább az, hogy származását felfedve belerondított a lendületesen kibontakozó hecckampányba. A léggömb ugyan kidurrant, de az éberek nem lankadnak. Előbb-utóbb lesz majd másik, amit újra felfújnak. Mi pedig majd „fújhatjuk”, mint ahogy most is „fújhattuk volna”, ha nem jön közbe a *deus ex machina*. Mert ilyen esetekben rajtunk csak az segít.

1.

Most legalább láthattuk, hogy a jövőben mire számíthatunk. Abból, amit az antirasszista agitprop a Mortimer vs. Józika barátságatlan mérkőzés kapcsán művelt, némi fogalmat alkothatunk magunknak arról, ami hasonló esetekben a „fejlett” demokráciákban zajlik. Nálunk az etnomazochista lobbi még csak a körmeit élesíti, míg a legtöbb nyugati országban már élet és halál ura. A szó szoros értelmében. Nyugaton az évtizedek óta öngyűlöletre (értsd: antirasszizmusra) dresszírozott fehérek a színes bőrűek fizikai terrorjának és a politikai korrektség nevében nekik gazsuláló tömeg(félre)tájékoztatás lelki terrorjának vannak kitéve. Ha pedig közülük valaki ellenállásra buzdít vagy – *horribile dictu!* – ellenáll, azt egzisztenciálisan ellehetetlenítik, rendőrhatóságilag elhallgattatják vagy folyamatos jogi vegzatúrának vetik alá, mint (a teljesség igénye nélkül) Pauline Hansont Ausztráliában, Nick Griffint Nagy-Britanniában, Jean-Marie Le Pent Franciaországban, David Duke-ot az Egyesült Államokban... Esetenként pártokat helyeznek törvényen kívül (Flamand Blokk, Belgium) vagy fenyegetnek betiltással (Nemzetidemokrata Párt, Németország). Akik az európai civilizáció vagy a fehér faj védelmében megkondítják a vészharangot, mint Oriana Fallaci, Guillaume Faye, Brigitte Bardot vagy Határ Győző, azoknak közöny és meg nem értés az osztályrészük – ha éppen nem inzultusok és retorziók.

Mindez az etnomazochisták műve. Azoké a fehéreké, akik rosszul érzik magukat a saját bőr(szín)ükben és azt akarják, hogy a többi fehér is rosszul érezze magát benne. A rendelkezésükre álló orwelli drillmechanizmus (a fősodratú média, a „szalonképes”, azaz kellőképpen opportunistá pártok, az egyházak, a médiatikus értelmiségiek kasztja, a kisebbségi nyomásgyakorló szervezetek stb.) tevékenysége immáron meghozta a kívánt eredményt. Az Isten előtti egyenlőség zsidó-

GAZDAG ISTVÁN

keresztény dogmája, a felvilágosodás egalitarista ideológiája és az emberi fajok létezését – következésképpen a „nem létező” emberi fajok közötti különbségeket is – tagadó hivatalos „tudomány” által kondicionált fehér ember mára önmagát kasztrálta. És nem „csak” mentálisan, hanem a demográfiai adatok tanúsága szerint fizikailag is. Manapság a pseudojobb-oldal evangéliumi alapon egyenlőségpárti, a reálbaloldal „emberijogista” alapon. Rousseau *Társadalmi szerződése az Evangélium* laicizált kiadása. A kör bezárult. Jeffersont idézve, aki szerint „minden ember egyenlőnek teremtett”, Henry Allen Moe, a Guggenheim Alapítvány volt igazgatója kijelentette: „Kevés abszurd állítás okozott annyi kárt, mint ez. Mindenki tudja, de senki nem mondja ki.”

A napjainkban már a csapból is folyó rasszizmusellenes propaganda a fehér ember büntudatra ébresztését szolgálja, akinek az a legfőbb bűne, hogy egykor uralta az egész világot. Egyéb civilizációs ártalmak mellett ez a kulpabilizációs stratégia is belejátszik a fehér faj demográfiai hanyatlásába. Európában az emberhiányt színes bőrűek importjával kellene fedezni. Ez politikailag így korrekt. A fehérek gyermekvállalási hajlandóságát támogató bátortalan próbálkozásokat viszont helyenként rasszistának minősítik és jogilag tilalmazzák. Földrésznünkön ma lakosságcsere gyarmatosítás folyik. Amit egykor a románok tettek a magyarokkal Erdélyben, majd az albánok a szerbekkel Koszovóban, most ugyanazt teszik a színes bőrűek a fehérekkel Európa-szerte (és globálisan is, pl. a mexikóiak a fehér-angolszász-protestánsokkal az USA-ban, a palesztinok a zsidókkal Izraelben stb.). Történelmi revansot vesznek a női hasak révén. *Cedant arma uteribus*. Bumedien algériai elnök már 1974-ben kimondta az ENSZ Közgyűlésén, hogy „egy napon milliók fogják elhagyni a déli féltekét, hogy előzőnljék az északi féltekét, és bizonyosan nem barátként. Mert azért fogják előzőnlteni, hogy meghódítsák. És meg is fogják hódítani, benépesítve fiaikkal. Az asszonyaink hasa hozza el számunkra a győzelmet”. Szavai időközben tettekké váltak.

Nyugaton a helyzet mára odáig fajult, hogy az antirasszista teológia kánonjának alávetett „igazságszolgáltatás” esetenként faji kritériumok alapján szab ki ítéletet. Számos ország joggyakorlatában a fehérek által színes bőrűek sérelmére elkövetett erőszakos bűncselekmény esetén az igazságügyi apparátus automatikusan és *a priori* feltételezi (prejudikálja) a súlyosbító körülménynek számító rasszista indítékot, ami alól a vádlottnak kell magát tisztáznia (ha tudja), fordított esetben viszont ugyanezt az indítékot akkor sem igen veszik figyelembe a büntetés kiszabásánál, ha a színes bőrű elkövetőt bevallottan faji alapú gyűlölet vezérelte. Következésképpen rasszista bűncselekmény tettese gyakorlatilag csakis fehér ember lehet. Ez a jogi nonszensz kedvezményezett joghelyzetbe hozza a színes bőrűeket, egyúttal pedig *de facto* megsemmisíti a felvilágosodás egyik legalapvetőbb vívmányát, az állampolgárok törvény előtti egyenlőségét. Leegyszerűsítve: az a fehér, aki megöl egy színes bőrűt (de nem rabolja ki), nyilvánvalóan rasszista bűnöző, az a színes bőrű viszont, aki egy fehéret öl meg (és ráadásul ki is rabolja), „csupán” megélhetési bűnelkövető. Előbbi esetben a büntetés (csaknem) korlátlan szigorítása, utóbbi esetben (csaknem) korlátlan enyhítése várható.

A „hormonkezelt” és „génmanipulált” nyugati közvéleményből merőben eltérő érzelmi reakciót vált ki egy színes bőrű halála, még ha véletlenszerűen következett is be, illetve egy fehérre, legyen bár szándékos bűncselekmény eredménye. Csupán két jellemző példa a sok közül. Ad 1. Két guineai nő fellopózik egy belga repülőgépre és elrejtőzik a csomagterben, mire azonban a gép Brüsszelbe ér, mindketten megfagynak. A banális baleset kollektív pszichodramát vált ki Belgiumban. A sajtó vezető helyet szentel neki, a miniszterelnök mentegetőzni kényszerül, a kormány válságülést tart, a jogvédő szervezetek bűnbakot keresnek, a fehérek tömegestől utcára vonulnak és szolidaritási megmozdulást tartanak, a színes bőrűek szintén az utcára vonulnak, randalíroznak, boltokat fosztogatnak, fehér járókelőket inzultálnak, összezsápnak a rendőrökkel és autókat gyújtogatnak, az ellenzéki pártok a bevándorlási jog-

GAZDAG ISTVÁN

szabályok enyhítését követelik, az egyházak gyászmiséznek, a progresszív értelmiség petíciózgat. Ad 2. Zimbabweban a Mugabe-rezsim által támogatott földfogláló néger csürhe bestiális kegyetlenséggel lemészárol és kifoszt több száz fehér farmercsaládot. A szabályszerű pogrom a bennszülöttek teljes közönye, a nyugati közvélemény cinikus érdektelensége és a nyugati diplomácia erélytelen tiltakozása közepette zajlik.

Ha a fehér országok valamelyikében egy színes bőrű életét fehér ember oltja ki, az a büntett valódi indítékától függetlenül főhírnek számít az országos médiában, amely annak mindenáron rasszista indítékot próbál adni, a közvélemény sokkolását célzó szokásos hisztérikus láncreakcióval. Ha viszont fehér az áldozat és színes bőrű a tettes, az legfeljebb mínuszos hírt ér meg a helyi lapban, ráadásul a tettes faji mi voltának tudatos elhallgatásával. Nehogy táptalajt nyújtsanak a faji előítéleteknek. Nehogy a szélsőjobb malmára hajtsák a vizet. Ha a harmadik világban valahol egy fehér turista válik bűncselekmény áldozatává, akkor annak szinte már hírértéke sincs: a helyi közvélemény a füle botját se mozgatja, és az érintett fehér ország médiája sem kutat rasszista indíték után. Ha egyáltalán hírt ad róla, politikai terrortámadásként vagy egyszerű rablógyilkossággként kezeli. Nemrég Elefántcsontparton a kormányerők és a lázadók közötti összecsapások során a szembenálló felek az országban élő fehérekre támadtak, házaikat módszeresen felgyújtották és kifosztották, több tucat fehér nőt pedig megerőszakoltak. Rasszizmusról szó sem esett. (Ha ilyesfajta statisztikák egyáltalán készülnek és közzé is tennék őket, feketén fehérén kiderülne, hogy világszerte sokkal több fehér veszíti életét színes bőrűek keze által, mint fordítva, és sokkal több fehér nőt erőszakolnak meg színes bőrűek, mint színes bőrű nőket fehérek.)

Miközben a politikai korrektség nevében a médiumok módszeresen rombolják a fehér faji öntudat maradványait, mindent megtesznek a színes bőrűek faji öntudatra ébresztése érdekében. Mint napjaink legtöbb devianciájának, ennek is Hollywood a főpropagandistája. „*Black is beautiful!*” – vagyis

fekete a trendi. Akár tetszik, akár nem, a legtöbb mai fiatal tévét nézve eszmél rá a világra, és amit a tévében látnak, az ... eszméletlen. A „mátság” patológiás sztárolására szakosodott amerikai filmekből az derül ki számukra, hogy az IQ-bajnok néger szupermenek a humanizmus, a tisztesség és a becsület Grál-lovagjai, a fehérek viszont általában gyáva, jellemtelen és unintelligens suttyók, ha pedig pechükre szőkék (a tipikus „árja”), akkor végképp reménytelenek: a nőneműek jobbra osto-ba libák, a hímneműek általában született tömeggyilkosok.

Mielőtt azonban belemélyednénk a probléma lényegi tárgyalásába, megvizsgáljuk a nemzetközi kontextust és göröcső alá vennénk a rasszizmus-antirasszizmus dialektika elméleti alapjait, vesztegessünk még néhány keresetlen szót a jelen íráshoz apropót szolgáltató legutóbbi antirasszista pankráció főszereplőire. Horváth Aladár mint fenomén szóra sem érdemes. Csak annyit számított az ügyben, mint egy kicsapott biztosíték. A lényegi tuningolást a „négyek bandája” végezte: először is a Tamás-Gáspár-Miklós-György-Péter nevű szellemi-sziámi szörnyszülöttek, azután szeretett miniszterelnökünk *ex offo*, végül és utolsó sorban pedig a Fidesz hitvárosos mimóza-lelkűje, Pokorni Zoltán.

Napjaink kétségtelenül legviccesebb *l'art pour l'art*-provokátóra és önsteigeroló mestügéje ezúttal nem a jobboldali sajtótermékeket árusító újságosstandok felborogatására bízott, és nem is a „reakciós” és „antiszemita” bírói karról szedte le a keresztvizet, hanem csupán a „rácsok zörgetésének” és az „ablakok betörésének” elmaradását sérelmezte, merthogy szerinte Józsikát „fasiszták” szúrták le (ugyan ki más grasszállhat karddal az utcán?), majd a nagyobb nyomaték kedvéért kijelentette, hogy „fajüldöző országban nem kíván élni”, minekutána legnagyobb megkönnyebbülésünkre mégis maradt. Alteregója, az anesztétikus esztéta, az *ÉS*-ben esztétizálva (2005. május 27.) a Magyar Nemzet esetében „érthetőnek”, a Népszabadságéban ellenben „szégyenletesnek” minősítette Mortimer roma származásának a leleplezését, aki szerinte bizonyára „identitásválságban” szenved, amiről persze megint

GAZDAG ISTVÁN

csak a „neonácik” tehetnek. Mint ahogy arról is, hogy az időközben retiráló, mindazonáltal „makulátlanul becsületes” TGM tévedett az elkövető kilétét és motivációját illetően. Miután GYP azt tessék-lássék elismerte, hogy „ha az elkövető roma, akkor a támadás nem neonáci – ez belátható”, mégis arra a számára tökéletesen ésszerűnek tűnő következtetésre jutott, hogy még sincs elég ok „bármit is visszavonni, (...) a roma származás tényének kiderülése mint magyarázat ugyanis nem kevésbé vak és biológiai identitáspolitikára mutat, azt is mondhatnám: nem akart, tehetetlen, tudatlanságból származó rasszizmusra” – egyébként pedig mindenki elhúzhat a balfenéken. (És ilyen logikával manapság egyetemen lehet tanítani!)

Gyurcsány most is a szokásos formáját hozta: előadta dörgedelmét a Parlamentben, majd vélhetően lesli szolt a legközelebbi cukrászdába és bevágott egy nagyadag fagyit, ahogyan hasonló alkalmakkor szokta volt (v.ö.: Terror Háza előtti antifasiszta mozgósítás), elvégre most van igazán szezonja a nyalásnak. Közelednek a választások. Az igazi katasztrófa azonban a lenini „hasznos idióta” szerepkörben tündöklő Pokorni volt, aki Gyurcsányra rálicitálva felszólította a rendőrséget, hogy ne takargassa „ennek a gyilkossági kísérletnek nyilvánvalóan rasszista oldalát” (sic!), nyíltan arra sarkallva az ügynyomozóit, hogy ha nincs is rasszista motiváció, keressenek csak bátran, amíg nem találnak. Amikor ilyenek a barátaink, nincs szükségünk ellenségekre. Biztosan a zsaruk is értékelték. „Sohasem fogjuk megtudni, mennyi aljasságot követtünk el attól való félelmünkben, hogy nem látszunk eléggé baloldaliaknak”, mondta egykor Charles Péguy. Pokorni Zoltánnak ettől igazán nem kell félnie.

Mindebből ismét csak az vonható le, hogy a gerinc megléte vagy hiánya ideológiától független adottság. Márpedig a politika, mint tudjuk, egész másról szól. Politikusaink ezúttal is bebizonyították. Pártállásuktól függetlenül.

2.

A Mortimer-ügy ürügyén hazai etnomazochistáink lényegében csak „honosították” az ilyesféle ön- és közhiszterizáló mozgósításokra Nyugaton már jó ideje kifejlesztett és begyakorolt technikákat. Nem először tették, és nyilván nem is utoljára, noha minden igyekezetük dacára korábban sem termett sok babér a számukra, ahogyan most sem. Éberségük azonban lankadatlan. Előbb-utóbb majd csak összejön valami, elvégre ismétlés a tudás anyja.

Ezt megelőző legutóbbi „bepróbálkozásukra” ez év februárjában került sor, amikor is egy rossz helyen és rossz időben fényképezgető indiai turistát ruháztak meg ismeretlenek a Hősök terén. Ahogy ilyenkor lenni szokott, a gyanú árnyéka természetesen és automatikusan újfent a szélsőjobbra vetődött, adott esetben a Vér és Becsület nevű „hungarista csoportra”, amely a támadás napján, de annál jóval korábbi időpontban, ugyanott tartotta megmozdulását. A rendőrségi vizsgálat eredményét meg sem várva, Böröcz József és Melegh Attila szociológus azon melegében apokaliptikus hangvételű nyílt levelet szerkesztett a belügyminiszternek címezve, amelyet több tucat (str)éber(kedő) is aláírt, köztük Krausz Tamás, a bolsevista népirtások módszeres relativizálásáról elhíresült történész. A *Népszabadság* által (2005. február 17.) teljes terjedelmében leközölt állásfoglalásukban többek között az áll, hogy Magyarországon „fasiszta suhancok a nyílt utcán zavartalanul bántalmazhatják hazánk külföldi vendégeit”, éppen ezért „a társadalmi és politikai életet átható rasszizmus a legmélyebb aggodalommal tölt el bennünket”. A levél- és aláírók szerint „országunk a rasszista elvek alapján megbélyegzett, hazai és külföldi embertársaink – a világ lakosságának nagy többsége – számára kibírhatalanná, így emberi tartózkodásra alkalmatlanná válik.”

GAZDAG ISTVÁN

Értelemzavaró fésületlensége ellenére ez utóbbi mondatból annyi mindenesetre kihámozható, hogy eszerint a világ lakosságának nagy többsége azért nem óhajt Magyarországra települni, mert az számukra kibírhatatlan és így emberi tartózkodásra alkalmatlan. Mi, akik még úgy-ahogy elviseljük ezt a helyet, vagy azért mert nem vagyunk eléggé „emberek”, vagy mert nagyobb túróképességgel rendelkezünk, mint a világ lakosságának nagy többsége, igazán le vagyunk sújtva arra a gondolatra, hogy nem fogadhatjuk be kis hazánkba a világ lakosságának nagy többségét, noha tudjuk, hogy etnomazochista honfitársainknak ez a leghőbb vágyuk. Más kérdés, hogy eléggé el nem ítélnélhető és csöppet sem *up-to-date* módon egyébként is úgy véljük, hogy ha az otthon minden jövevény számára megnyílik, akkor az nem otthon többé, hanem fogadó. Azzal is tisztában vagyunk, hogy a harmadik világ országaiban sohasem szoktak fehér bőrű (és konkrétan Indiában magyar) turistákat megverni. Arrafelé ez teljességében elképzelhetetlen. A verekedés mint olyan ugyanis fehér/magyar specialitás. Egyfajta genetikai hiba, amelytől a színes bőrűek eleve mentesek. Ha tehát bárhol a világon verekedésre kerül sor, abba ők csak vétlen áldozatokként keveredhetnek bele. Érthető tehát, hogy nem vágyakoznak közénk, ide, a verekedő Európába. Ezek után nem tehetünk mást, mint mélységes szomorúsággal tudomásul vesszük, hogy eszerint a világ lakosságának nagy többsége nem fog Magyarországra települni. Epilógusként még csak annyit, hogy a nyílt levél közzétételét követő napon a rendőrség azonosította az indiai turista támadóit, mit ad Isten, két szerbiai turista személyében. A magyarellenes hangulatkeltés elkövetői azonban tévedésük és prekonceptiójuk tudatában sem tartották fontosnak, hogy megkövessék a „fasiszta suhancokat”, a Vér és Becsület kulturális egyesületet és az egész magyar társadalmat. Így aztán a külföldi turis-

ták magyarországi nézeteltérésének Magyarország itta meg a levét. Pszichésen kollektíve.

Alig két héttel azelőtt a Roma Sajtóközpont szolgálata közleménye borzolta fel a kedélyeket, arról tudósítva, hogy az egyik piliscsabai általános iskolába berontott egy magyar fiatal és kezében rasszista szövegű papírlapot lobogtatva, minden ok nélkül bántalmazott négy roma kisdíákot. Mielőtt azonban az ügy kiforrta volna magát és kellőképpen lázba hozta volna a közvéleményt, a rendőrségi vizsgálat kiderítette, hogy a roma rémhírből egy szó sem igaz. Pont az ellenkezője történt annak, mint amit az – e tekintetben legalábbis – alaposan kiokosított iskolások előadtak, vagyis ők voltak azok, aki szidalmazni kezdték a magyar fiatal és ők támadtak rá, amikor be akarta őket panasolni a tanáraiknál. Egyébként pedig nyoma sem volt a *corpus delictinek* (a rasszista szövegű papírlapnak), amely úgymond az önérzetükben sértette meg őket. Jellemző, hogy ennek ellenére az indiai turista sztoriját és az ominózus nyílt levelet tartalmazó anyagában a Népszabadság – mint annyiszor, a tényektől ezúttal sem zavarattva magát – továbbra is rasszista indíttatású esetként említi a piliscsabai verekedést, és ha úgy vesszük, joggal. Csak épp' nem a magyar fiatal volt a rasszista.

Az antirasszizmus újabban már a humort sem kíméli. Ha minden így megy tovább, akkor egyes hiperérzékeny kisebbségek kontójára történő poénkodás rövidesen törvényileg is betiltatik. Jelenleg az etnohumor még csak a politikai korrektség nevében van száműzve a médiumokból. Emlékezetes az Irigy Hónaljmirigy Bazi nagy roma lagzija körül csapott patália. Az opusz azóta *underground* (kalóz)másolatok formájában terjed a rasszista műkedvelők körében, ahogy a szamizdatok terjedtek a megboldogult pártállami időkben. (Minden elmúlik, csak a cenzúra örök.) Roma valóságshowdere után Fábry Sándor is megkapta a ma-

GAZDAG ISTVÁN

gáét: a Roma Polgárjogi Alapítvány vitafórumán hívták tetemre. Az eseményről a *Népszabadság*ban beszámoló Czene Gábor szerint „a valóságélemeket tóditásokkal és szimpla hazugságokkal vegyítő romakavalkád csak arra volt alkalmas, hogy Fábry hathatós közreműködésével ellenszenvesse tegye a romákat.” Ja, hogy csak ezért ellenszenvesek? Ki gondolta volna!? A roma showder „agyagba döngölésén” (Czene *dixit*) a mindig visszafogottan fogalmazó György Péter önmagához híven „aljas provokációnak”, majd ugyanazzal a vitális elánnal (a la Bergson) „rasszistának” minősítette a műsort, amely szerinte még az Irigy Hónaljmirigy cigányparódiáját is alulmúlta. Az egyebek mellett aljasnak, rasszistának, becstelennek stb. titulált Fábry kikérte magának a jelzőket, kijelentve, hogy ma Magyarországon négy-öt ember dönti el, hogy ki a rasszista, és név szerint is megemlékezett György Péterről, Vásárhelyi Máriáról, valamint az Élet és az Irodalom nevében inkvizitorkodó Kovács Zoltánról.

Vigyázni kell tehát a viccekkel is, mert egyeseknek a jelek szerint egyáltalán nincs humorérzékük. Természetesen a németeknek sincs, de őket nem kell kímélni. Róluk a *Népszabadság* korábbi berlini rezidense, a patológiusan németgyűlölő – tehát posztjára nyilván legalkalmasabb – Léderer Pál tette közhírré, hogy „külbelül annyi humorérzékük van, mint az ugróegérnek, többnyire lerészegedve röhögnek és akkor is inkább csak kárörömből. Például akkor, ha valaki a szemük láttára hanyatt vágódik a járdán és kitöri a nyakát, vagy ha a fejére esik egy cserép és szörnyethal.” A felelősség szerinte emiatt is Hitlert terheli, aki úgymond „a német humort is örökre elégette a haláltáborok krematóriumában”. Saját fejlett humorérzékének az érzékeltetésére Léderer még azt is elárulta, hogy egy német ismerősét őszintén meglepte, amikor elmagyarázta neki, hogy „Ilf-Petrovot nem Ilv-Petroffnak írják, és

nem egy újabb vodkafajta márkanevéről van szó”, majd miután azt is a németek fejére olvasta, hogy nem igazán lelkesednek Woody Allenért (ami ugyebár kriptointiszemilizmus a javából!), tizenhat soros tömény németgyalázásának a végére nagylelkűen odabiggyesztette: „Vannak persze kivételek.” Ah, *danke schön!* Ha egy németnek ezek után kedve (és persze mersze!) támadna Lédererről és mispóchéjéről egy ilyesfajta „humoreszket” rittyenteni, az vajon rasszizmusnak számítana vagy sem?

Kárörvendhetünk persze a németek aktuális gyávaságán, Európa hajdani vezető erejének százalmas tutyimutyiságán, a világ talán legagyamosottabb lakosságának (mert nemzetéről az ő esetükben már nem beszélhetünk) tragikus jellembeli leépülésén, de előtte jobb, ha magunkba szállunk. Mert sajnos mi sem vagyunk sokkal különbek. Magyar virtus? Ez aztán a jó humor. Mintha '56-ban ellőttük volna az utolsó puszkagolyónkat, Pongrátz Gergellyel pedig sírba szállt volna az utolsó magyar hős is, aki még fegyvert mert fogni az igazáért. Birka nép – a Horn-érában itt-ott ez a felirat virított a budapesti házfalakon. Húsba vágva, lélekbe markolva. Az ősi virtusból ma már önkritikus graffitikre sem futja. Ezzel a néppel bármit meg lehet csinálni, és ezt azok is tudják, sőt ők tudják csak igazán, akik „kisebbségi honfitársainkat” manipulálják. Ha időnként még fel is bukkan köztünk egy-egy kamikáze a többség védelmében, annak bizony magányosan kell megvívnia harcát. Elég csak bedobni a rasszizmus vádját mint cselekvésgátló szitokszót, és akkor – a klasszikussal szólva – „hang fennakad, szó bennszakad, lehelet megszegik”, rémületében pedig mindenki hasra esik.

Ki emlékszik már a halottainkra? A magyar fiatalra, akit a kispesti metrómegállóban afrikai „turisták” késestek meg. A magyar fiatalra, akit Zámolyban helyi romák lincseltek meg. A magyar fiatalra, akit Kecskemét

GAZDAG ISTVÁN

belvárosában roma nők vertek agyon... Értük nem kondították meg a lélekharangot. Értük nem volt tömegdemonstráció, médiakampány, petíciózgatás stb. Hiszen „csak” magyarok voltak. Nem is mozdultak meg értük a magyarok. Legfeljebb öngazolási alibiket gyártottak maguknak, úgymint: nem az én gondom, velem ez úgyse történhet meg, biztosan maguknak keresték a bajt, és így tovább. Kaltenbach is kussban maradt, ez nem az ő gondja, a magyaroknak nem jár ombudsman. Hiszen ezek csak egyedi esetek. Ha egy fehér hal meg egy színes bőrű keze által, az mindig egyedi eset. Ha fordítva történik, az tendencia, vagyis rasszizmus. A világerő sem szabad általánosítani! Ne adjunk táptalajt az idegengyűlöletnek! Tiszteljük a másságot! „Az idegen szép, az idegen jó...” (*copyright: Pozsonyi Ádám*). Ha megdobnak kővel, dobd vissza kenyérrel! Szeressük egymást, gyerekek! Ahogy jó keresztényekhez illik.

Kecskemét kettős értelemben is szimbolikus helyszín. Amikor egy rendőr elől elinaló körözött roma szó szerint behalt az „üldöztetés(é)be”, a szervezett gyásznép buszokkal érkezett a helyi rendőrség elleni tiltakozó demonstrációra. A kecskemétieknek azonban eszükbe sem jutott megvédeni a rendőreik becsületét. Csak a budapesti illetőségű Horváth Péternek jutott az eszébe, aki vette magának a fáradságot és a bátorságot: „Fölhívtam még néhány ismerősömet, hogy nem akarnak-e lejönni velem, persze senki sem jelentkezett”. Az egészben ez a „persze” a legszomorúbb. Ebben a kontextusban már önmagában is jellemzi a magyarokat. Kecskeméten a történelem megismételte önmagát. Horváth Péter ezt a saját kárán tanulta meg. Alig kezdett el a tüntetők ellen tüntetni, három roma nő őt is leterítette. Egyenes adásban. Szerencséjére ő túlélte. Úgy látszik, Kecskemét az amazonok városa. De nem a férfiaké. A „szélmalomharcos”, ahogy Dévényi István nevezte hőst a vele készült interjúbán (*Ma*

gyar *Nemzet*, 2004. augusztus 14.), magyar szokás szerint egyedül harcolt, és a túlerővel szemben alul maradt. A másként gondolkodók sorsa az övé, hiszen ő is másként gondolkodott. Konkrétan Horváth Aladárhoz, a tüntetés szervezőjéhez képest gondolkodott másként a rendőrségről, aminek hangot is szeretett volna adni, ha hagyják. Meg annak is, hogy egyéni tragédiából senki se kovácsoljon politikai tótkét, adott esetben egy kötelességtudó rendőr kárára, akit „felfüggesztettek, meghurcoltak, aztán visszahelyeztek, de betegálmányba, szerencsétlen nem meri a vezetéknévét kimondani, és azt tervezi, hogy elköltözik Kecskemétről.” Bravó, Kecskemét!

Kecskeméten nem jó rendőrnek lenni, de Gyöngyösön sem, ahol szintén a romaregulázó rendőröknek kellett magyarázkodniuk például akkor is, amikor egy városszerte rettegett ötven fős roma klán a kórházban randalírozott, majd rájuk támadt. A maga nemében banális, merthogy szinte mindennapos történet kulcsmotívumát Romhányi Tamás tárta fel a *Népszabadságban* (2002. november 7.), óvatlanul kikottyantva, hogy „egyik beteg sem kívánt a történetekről beszélni”, végül „sokadik próbálkozásra” egy, „a nevének elhallgatását kérő idős asszony félve (sic!) állt velünk szóba, mert tart a romák bosszújától (resic!)”. Hogy mitől?! Roma vendetta? Ilyesmi létezik? Ki hitte volna...

Az olyasféle „spontán népképviselőknél”, mint amilyen Horváth Péter és – a TGM-féle Moszkva téri antirasszista hepajon ugyancsak egyedül ellendemonstráló – Tomcat alias Polgár Tamás, a Parlamentben lenne a helyük. Az ilyeneknek lenne a helyük a Parlamentben. Akik pedig jelenleg az Ország Házában pozórködnék (tisztelet a kivételnek), azoknak az utcán: egy kis terpeggyakorlaton, szeretett népük körében. Legalább testközelből tanulmányozhatnák az „egyszerű emberek” hétköznapi gondjait. Elvégre úgylis őket képvise-

GAZDAG ISTVÁN

lik. Legalábbis elvileg. De sajnos csak elvileg. Hogy ez pusztán demagógia? Igen. Demokrácia egyenlő demagokrácia és mindig is populizmus, még ha manapság jobbra hiányzik is belőle a *vox populi*. Több pénzt az embereknek! – harsogta a szocik emlékezetes választási szlogene 2002-ben. Létezik ennél primitívebb populizmus? De bevált. Mert bevették. És lehet, hogy legközelebb is beveszik. „... ez nem roma, pláne nem rasszista ügy, hanem az utódaink jövőjét is befolyásoló esemény. Márpedig én azt szeretném, ha az unokáim normális országban élhetnének. S ezzel a véleményemmel már bizonyosan nem maradok egyedül”, mondta Horváth Péter optimistán a vele készült beszélgetés zárszavaként. Tényleg nem marad egyedül?

3.

Mostanra az ideológiai töltéssel telített és politikai mozgósításra használt rasszizmus/rasszista szó pár a cselekvés mellett esetenként már a gondolkodást is blokkolja, sok helyen pedig a tudományos kutatás kerékkötőjévé kezd válni, főként a demográfia, a kriminológia, a szociológia, a genetika, az antropológia, valamint az általános orvostudomány (különösképpen a gyógyszerfejlesztés) területén. Tévedés ne essék: nemcsak az ezekre a tudományágakra egyes nyugati országokban törvényileg is rákényszerített politikai korrektség követelménye munkálkodik, hanem az egyének szintjén egyfajta tudatalatti gátlás is, amely azonnal megálljt parancsol nekik, ha kutatásaik során netán olyan eredményekre jutnának, amelyek ellentmondanak az egalitarista teológia kánonjának. „Korunknak jutott ki a szerencse, hogy a szellem olyan papjait lássa, kik azt tanítják, hogy a gondolkodás dicséretes formája a nyájszellem s hogy a független gondolat megvetni való” (Julien Benda).

Jó ha tudjuk, hogy „a rasszista fehérek agya lassabban dolgozik”! Ezt a fantasztikus és az európai lakosság kb. harminc százalékát kitevő rasszisták számára diagnosztikai értékkel bíró információt a Magyar Rádió Online kiadása tette közzé 2003. november 17-én. Mentálhigiénés okokból megérdemli, hogy részletesebben is foglalkozunk vele. Eszerint „kifejlesztettek egy speciális mágneses rezonancia vizsgálati technikát, amellyel meg lehet állapítani, ki a rasszista, és ki nem. A fehér önkéntes kísérleti alanyoknak feketékről készült képeket mutattak, miközben a szerkezet vizsgálta az agytevékenységüket. A rasszista hajlamú alanyok esetében fokozott aktivitást tapasztaltak az agynak abban a részében, amely a gondolkodást és a viselkedést ellenőrzi. A kutatók szerint ez a fokozott agytevékenység arra utal, hogy a kísérleti

GAZDAG ISTVÁN

alany megpróbálja visszaszorítani lappangó rasszizmusát. A kísérlet második szakaszában az alanyoknak hűsvér feketékkel kellett interakcióba (?) lépniük. Kiderült, hogy ugyanaz a csoport gyengébben is teljesített az ezt követő teszt során, amelyben mentális képességeiket vizsgálták. A kutatók arra a következtetésre jutottak, hogy akikben akár öntudatlanul is munkálkodnak a faji előítéletek, azok nem valami felsőbb hatalom büntetése (sic!) miatt teljesítenek gyengébben, hanem mert agyuk kemény küzdelmet folytat az előítéletes gondolatok ellen, amitől az agy kifárad.”

Eddig a hír, amely minden badarsága ellenére is szolgál némi megszívlelendő tanulsággal. Először is: arról nem szól a fáma, hogy vajon ugyanezt a tesztet elvégezték-e néger kísérleti alanyokon is, de nyilván nem, hiszen a „tudomány” mai állása szerint – mint arról korábban már szó esett – a rasszizmus kizárólag a fehérek sajátossága. Másodszor: ezt a forradalmian új felderítő módszert bizonyára arra a nem is oly távoli jövőre gondolva kísérletezték ki, amikor már a gondolatban rejtőző rasszizmus is büntetendő lesz, és így könnyedén kiszűrhetők, büntethetők és deportálhatók lesznek a sötétben bujkáló rasszista gondolatbűn-elkövetők. Harmadszor: ez a vizsgálat is visszaigazolja az elfojtások és gátlások pszichoszomatikus egészségkárosító hatásáról szóló elméletet, éppen ezért a rasszisták elemi egészségügyi érdeke rasszizmusuk őszinte felvállalása. Ráadásul ily módon – ismét csak a jövőre gondolva – könnyedén kijátszhatják a lebuktatásukra kidolgozott és az elfojtások detektálásán alapuló előbbi tesztet is, kivonva magukat a rájuk váró büntetőjogi szankciók alól. Negyedszer: most már megérthetjük, hogy atavisztikus rasszizmusukból fakadó agyi retardáltságukkal küszködve micsoda emberfeletti nehézségeket okozhatott a dél-afrikai rasszista fehéreknek, hogy oly hosszú időn át működésképes állapotban tart-

sák Afrika egyetlen önálló működésre képes országát, bár hithű kálvinisták lévén ők valószínűleg mégis inkább Isten („valami felsőbb hatalom”) büntetését látják gyengébb teljesítőképességükben.

Apropó búrok: Bernard Lugan, a kiváló nonkonformista történész, Afrika-szakértő és lyoni egyetemi tanár alapműnek számító könyvet jelentetett meg a búr háborúról és következményeiről (*La guerre des Boers 1899-1902*, Perrin, 2000). Dél-Afrikában 1899-ben totális háború robbant ki, amely a Brit Birodalmat állította szembe Transvaal és Orange búr szabadállamokkal. Majd három éven át két fehér nép harcolt egymás ellen: az egyik a túlélésért, a másik a felsőbbségért. A búr Dávid és a brit Góliát harca ugyanakkor egy nemzetközi konfliktus is volt, mert az egész Brit Birodalomból odavezényelt csapatokkal szemben a búrokat csaknem valamennyi európai országból érkező önkéntesek erősítették. Európában ugyanis óriási szimpátiahullámot váltottak ki a búrok, ahol a korabeli közvélemény szenvedélyes lelkesedést tanúsított az ügyük iránt. Egyszerre váltak a baloldal hőseivé, amely az antikolonialista harc bajnokainak tekintette őket, és a jobboldalé, amely az „angolszász kozmopolitizmussal” dacoló nemzeti virtust látta harcukban. Hogy végezzenek ellenségeikkel, a britek valamennyi búr civilt „koncentrációnak” nevezett táborokba zárták, nők és gyermekek egy teljes nemzedékét pusztítva el. Ezután a „felperzselt föld” taktikáját alkalmazva felgyújtottak 25-30 ezer farmot. A vereség után a gyökértelenné váló búrok tízezreire várt proletársors, és a néger munkaerő konkurencijába ütközve később ők kényszerítették ki az első faji törvényeket. Az angolok által kirobbantott háború egyik következménye tehát az apartheid-politika lett (*Kausaler Nexus*).

Az előbbi parodisztikus „tudományos” eredménynél persze sokkal súlyosabb következményekkel jár, hogy az antirasszista, emberijogista vulgáta gyakran a józan

GAZDAG ISTVÁN

emberi ész által diktált alapigazságok kimondását és a józan emberi ész által szükségesnek vélt intézkedések meghozatalát is lehetetlenné teszi. A Magyarországra látogató Ole Nydahl láma, a buddhizmus egyik legelismertebb meditációs mestere 2000 elején azt találta mondani a *Napi Magyarországn*ban, hogy véleménye szerint „a világban két nagy problémánk van, az iszlám és a túlnépesedés. Azt tanácsolom, hogy segítsük az embereket, hogy a szegény országokban kevesebb gyermek szülessen, ugyanis a túlnépesedés még inkább fokozza a szegénységet.” Magyarország köztudomásúlag nem egy szegény ország, hanem maga a tejjel-mézzel folyó Kánaán, ahol a bőség kosarából immáron mindenki egyformán vehet, tehát nyilván nem a láma kijelentésétől inspiráltan, de körülbelül ekkortájt került az Orbán-kormány Cigányügyi Tárcaközi Bizottsága elé Szegvári Péter helyettes államtitkár aláírásával egy ajánlás, miszerint a cigányságnak ingyenes fogamzásgátlót kellene juttatni, mert úgymond „a 6-8 gyerek mellett saját nyomorát termeli újra”. A Balázs Péter kormány-főtanácsadó által megfogalmazott gondolat heves tiltakozást váltott ki egy csomó emberi jogi és érdekképviseleti szervezet körében. Szegvári ellen vizsgálat indult, Balázst kirúgták, „szóval helyreállt a világ rendje”, egy bizonyos Dr. Nemes János gunyoros kifejezésével élve, aki a Madarász Utcai Gyermekkorház kardiológusaként a *Népszabadság*ban amiatt „hepciáskodott”, hogy „miért kell az én képemnek égnie mások disznósága miatt”. Indignálódását az váltotta ki, hogy kenyai kiküldetése során magyarázkodásra kényszerült ottani kollégái és barátai körében, akik a CNN révén értesültek a botrányos esetről, és még napokig csámcsogtak rajta, mint Afrikában nyilván kuriózumnak számító dologon, merthogy nálunk már „nem kuriózum egy kis gyűlöletkeltés, egy apró uszító hírecske. Elmegy, megszoktuk”- moralizál a doktor úr.

Igazán jóleső érzéssel tölthet el bennünket, hogy noha földrészükön mindennaposak a törzsi-vallási-etnikai összecsapások és tömegmészárlások (amelyek csupán az utóbbi évtizedben egymillió ruandai, kétmillió szudáni, négy millió kongói életét követelték), milliók élnek sátrortáborokban földönfutóként, továbbélő hagyomány a rabszolgaság és az excízió, katonáskodásra kényszerített és bekábítószerezett tizenévesek pusztán szórakozásból tömegével csonkítják meg embertársaikat, sok helyen egyetlen megélhetési forrásnak számít a bűnözés és a banditizmus, széles körben pusztít az AIDS és az ebola, mindennek ellenére az afrikaiaknak még a magyarországi romák sorsáért való aggodásra is marad energiájuk. Egyenesen csodálatra méltó ez az altruizmus. A humort félretéve: a tudatlanság ugyan nem bűn (de nem is dicsőség), annyit azonban illene tudnia egy magyar orvosnak, afrikai kollégáiról nem is beszélve, hogy a harmadik világ (benne Afrika) számos országában osztogatnak ingyenes fogamzásgátló szereket az illetékes egészségügyi hatóságok vagy nemzetközi humanitárius szervezetek. Mint ahogy azt is tudniuk kellene, hogy a harmadik világban (elsősorban Afrikában) évente több millió gyerek hal éhen csecsemőkorban vagy szenved el maradandó fizikai és lelki károsodást krónikus alultápláltság következtében. Akkor hát mi számít emberségesebb álláspontnak: biztos éhhalálra ítélni milliókat vagy korlátozni a nyomorúságot fokozó túlnépesedést? „Az irgalmasság önmagában véve rossz és haszontalan az olyan lélekben, amely az értelem szerint él” (Spinoza), egyébként pedig Afrika lakossága – változatlan ütemű növekedés esetén – ötven éven belül csaknem megháromszorozódik.

A skandináv államokban évtizedeken át nem ingyenes fogamzásgátló szerek osztogatásával, hanem kényszersterilizációval igyekeztek meggátolni a szociális tehertételnek tekintett elemek túlszaporodását.

GAZDAG ISTVÁN

Ezek az intézkedések 1935 és 1975 között félmilliónál is több embert érintettek az észak-európai országokban, és a szellemileg visszamaradottakon, epilepsziásokon és alkoholistákon „örökléshigiéniai okokból” elvégzett sterilizációkon túl azt a célt is szolgálták, hogy – mint Dunai Péter fogalmaz a *Népszabadságban* – „csökkentsek az állami költségvetést terhelő, szociális segélyért folyamodó polgárok számát”. Finnországban, ahol egyenesen „egyfajta társadalmi reformként fogták fel a kényszerintézkedést, amelyet valamennyi politikai csoportosulás támogatott”, még ennél is tovább mentek, és „sterilizálták azokat az egyedülálló nőket, akik sok gyereket neveltek, és a közösségnek kellett azokat eltartania, felnevelnie.” A kényszersterilizáció egyébként a harmincas évektől kezdve általános gyakorlattá vált Európa-szerte és az Egyesült Államokban is. Összegezve: ha a fehér államok szociális meggondolásból kényszersterilizációval igyekeznek korlátozni (egyes) fehér bőrű polgáraik túlszaporodását, az értelemszerűen nem rasszizmus, ha viszont a fehér államok ugyancsak szociális meggondolásból ingyenes fogamzásgátló szerek osztogatásával igyekeznek korlátozni (egyes) nem fehérbőrű polgáraik túlszaporodását, az értelemszerűen rasszizmus. Logikus. Vagy mégsem annyira?

Valószínűleg a sárbogárdi önkormányzat egyik szocialista képviselőjét is ez a fajta „logika” zavarhatta meg, amikor azért utasította el a helyi gyermekvállalási segély bevezetését, mert szerinte „annak nem kellene szaporodnia, akinek ez a juttatás szociális alapon járna”. Etelvári Zoltán mindazonáltal úgy vélte, hogy amit mondott, az nem rasszizmus, mert ő nem a romákra, hanem az élőködő lumpen elemekre gondolt, akinek tehát nem inge, ne vegye magára. A *Magyar Nemzet*nek pontosításképpen mégis elárulta, hogy lassan a kisebbség van többségben, ami szerinte szintén nem rasszizmus, hanem tény (MN, 2004. június 22.). A MeH romaügye-

kért felelős államtitkára hivatalból vizsgálatot indított az ügyben, a polgári napilap pedig tisztán politikai kérdésként kezelve azt, rászállt a szocialistákra, rúgjunk beléjük egyet, még ha speciel igazuk is van alapon, és egyébként is kölcsönkenyér visszajár (lásd: Szegvári-ügy baloldali sajtókezelése). Ugyanabban a lapszámban Ugró Miklós vezércikkben sietett kinyilatkoztatni, hogy „olyan ember nincs, aki az önkormányzati segély kedvéért vállal gyermeket” (egy újszülöttnék minden vicc új), majd nagyvonalúan pozitív diszkriminációt sürgetett a cigányok társadalmi beilleszkedésének elősegítéséhez. Vélhetően sok amerikai filmet látott. Azokban látványos eredménye van az ilyesminek. A pozitívan diszkriminált négerek csakis magasan kvalifikált, intellektuális szerepkörben tűnnek fel, úgymint atomtudós, komputerzseni, fizikus, bíró, agysebész, vadászpilóta és így tovább, ami nyilván a valós amerikai helyzetet tükrözi – a négerekkel szembeni pozitív diszkrimináció sikerét bizonyítandó. (A rasszisták ezt nevezik „virtuális négerhendikep-kompenzációnak”).

Érdekes, hogy mennyivel őszintébb és felszabadultabb tónusban beszélnek a médiumok munkatársai, ha nem hazai, hanem külföldi kisebbségi problémákról van szó. Ilyenkor a politikai korrektség követelményét általában háttérbe szorítja valamiféle mélyről feltörő igazmondási kényszer. Mintha csak mindazt, amit a hazai helyzetről nem tartanak ildomosnak kimondani, a külföldi helyzetre kivetítve próbálnák elmondani. Az állandó alakoskodás, (ön)cenzúra és hazudozás után az igazság kiköveteli a jussát. Még ha esetenként tudni is kell olvasni a sorok között. Példának okáért a csehországi romák sanyarú sorsáról értekező E. Fehér Pál megállapítja (*Népszabadság*, 2001. augusztus 4.), hogy a szociáldemokrata (!) cseh kormány „rasszista gyanúba” keveredett, mert segédkezett a munkáspárti (!) brit kormánynak abban, hogy kitelepített brit bevándor-

GAZDAG ISTVÁN

lasi tisztviselők segítségével már a prágai repülőtéren kiszűrik a Nagy-Britanniába utazó és ott szociális menedékjogra „utazó” romákat, akik „a brit közigazgatás nagyvonalúságát kihasználva sok pénzt szakítanak le anélkül, hogy akár a kisujjukat is megmozdítanák érte”. Ez utóbbi, majdhogynem rasszista kicsengésű háttérinfót viszont már kollégája, Farkas József György teszi közhírré szintén a *Népszabadság*ban (2003. július 29.), csak éppen a romániai romák vonatkozásában. És ez még nem minden...

4.

Mindenekelőtt szögezzük le, hogy a cigánybűnözés (és egyáltalán az etnikai bűnözés) mint elavult és előítéletes kriminológiai kategória érvényességét a “haladás” mára végérvényesen diszkreditálta. Ha nálunk egyesek fejében még létezik is, csak az „átkosból” örökölt előítéleti panelek egyikeként létezhet, amelyeket ékesen cáfol a mindennapok tapasztalata. (Moldova és Tonhauser szégyellheti magát.) A bűnelkövetők etnikai hovatartozását manapság már nem illik észrevenni, sőt illik nem észrevenni. Az, hogy a színes etnikumok hajlamosabbak a bűnözésre, mint a kevésbé színesek, szintiszta rasszizmus. Az, hogy a börtönlakók körében a fehér országokban is a kreol bőrszín dominál, pusztán érzékcsalódás, és persze a rasszizmus egy újabb megnyilvánulása (lásd: TGM értékelése a „rasszista” bírói karról, amely nyilván a fehér világ többi országában sem különb az itthoninál).

Ehhez képest felháborító azt olvasni a *Népszabadságban*, hogy „amióta Romániát az EU levette a vízumköteles országok listájáról, Nyugat-Európában ugrás-szerűen megnőtt a román látogatók száma, ám jelentős részük nem az idegenforgalmi bevételeket gyarapítja. Különösen sok a gond a cigány származású, román útlevéllel érkező egyéni és csoportos ’turistákkal’. A Nyugatra vándorolt romák általában gyorsan megtalálják a helyüket, ha nem a társadalomban, akkor amelllett”. Még akkor is felháborító, ha a cikkíró, Farkas József György olyan, szerinte „tekintélyes” román lapokra hivatkozik, mint az *Adevarul*, az *Evenimentul Zilei* és a *Libertatea*. Az írásból egyébként egyéb romaellenes klisék mellett azt is megtudjuk, hogy Rómában, a Termini pályaudvar melletti Cinquecento téren, a romániai roma csoportok „addig vizeltek a fák tövére, míg azok kipusztultak” (legutóbb Oriana Fallaci balol-

GAZDAG ISTVÁN

dali író a harmadik világbeli bevándorlók esetében nehezményezte ezt a fajta „folklórt”), ezért a rendőrség elűzte őket onnan, minekutána áttelepültek a Colosseum környéki Sette Sale parkba, azóta viszont – ki tudja, miért? – „a parkon sem az olaszok, sem a turisták nem mernek keresztül menni”. Ez nyilván csak rasszista inszINUÁCIÓ lehet, a rasszista hatóságok azonban ahelyett, hogy törvényileg kötelezték volna a rasszista olaszokat és külföldieket a parkon való áthaladásra, innen is kiakolbólintották a romákat. „A romániai roma bűnözők Nyugat-Európa más gazdag országaiban is előszeretettel tevékenykednek”, folytatja uszító hangú beszámolóját a „tekintélyes” bukaresti lapokkal takarózkodó szerző, és a romák Eldorádójának számító nagybritanniai helyzet ecsetelésére nem ártallja egy bizonyos Gabi nevű roma csávó – minden bizonnyal egyedi – esetét említeni, aki a menekültjog megszerzése után házat kapott az államtól, amelyet azonnal bérbe adott más menekülteknek, legújabb típusú luxus BMW-vel közlekedik, szociális segélyben részesül, emellett feketén dolgozik, miközben lehülyézi az angolokat a nagyvonalúságuk miatt, ami tényleg csúnya dolog, hiszen pontosan az angol példának kellene követendővé válnia minden európai ország számára a „Házat, segélyt, BMW-t minden romának!” romaintegrációs-program keretében.

De E. Fehér Pál is megéri a pénzét. Miután ominózus cikkében (*Népszabadság*, 2001. augusztus 4.) megemlíti, hogy Csehországból a háború után hárommillió német menekült el, van képe így folytatni: „... És tódult a zsákmányra éhes tömeg is. (...) És érkezett nagyon sok roma is... (...) Ezek a jövevények az elhagyott német vagyona telepedve megszokták a könnyű életet. Legalább két-nemzedéknyi időre. (...) A csehek gazdák lettek a Szudéta-vidéken, a roma kisebbség nem tudott azzá lenni.” Tetszik érteni?! Még hogy a romák, a cse-

hektől eltérően, nem tudtak mit kezdeni az ölükbe pottyant vagyonnal? Mi ez, ha nem rasszizmus?

Román laptársaikhoz hasonlóan a cseh lapok sem hadoválnak romaügyben, inkább megmondják a habisztit. Tomás Horejsi és Jaroslav Plesi *Lidové Noviny*ban megjelent cikkéből (utánközlés: *Magyar Hírlap*, 1995. február 25.) mindenesetre az derül ki, hogy a csehek nem értékelik érdemeiknek megfelelően a helyi romákat (vagy nagyon is?), sőt az ottani közvélemény „még bizonyos szimpátiával” is övezi az etnotudatos ifjak (közkeletű elnevezésükkel: szkinhedek) önkéntes polgárvédelmi és rendfenntartási akcióit. Közvéleménykutatási adatok támasztják alá, hogy „csaknem minden negyedik cseh fajgyűlölő. A fiatal csehek több mint egyharmada egyetért a szkinhedeknek a cigányok elleni erőszakos támadásaival. (...) A csehek több mint 60 százalékanak rossz a cigányokkal a kapcsolata. (...) A leendő rendőrök 43 százaléka legszívesebben kitelepítené a cigányokat Csehországból”. Esetleg humanitárius okokból, például Nagy-Britanniába? – ez nem derült ki a felmérésekből. Gyakran még a legnézettebb cseh tévécsatorna, a Nova is letér a politikai korrektség röggös útjáról. A cikk beszámol arról a jellemző epizódról, amikor a televízió egyik riportere az egyik észak-morvaországi városban kutatott a „cigány alvilág” (sic!) után, és az informátoraival való éjszakai találkozót követően másnap reggel elkábítva és kirabolva ébredt fel. „Egyáltalán nem lepődtem meg. Akinek cigányokkal van dolga, számítania kell az ilyesmire”, fakadt ki a kárvallott riporter.

Ne gondoljuk azonban, hogy Nyugaton már teljesen kivesztek a romaellenes előítéletek. Nemrég a német *Der Spiegel* a brit konzervatív pártvezér, Michael Howard kapcsán kockáztatta meg a rasszizmus és xenofóbia vádját, merthogy állítólag „problémásnak” tartja a jobb lakóházakban tanyát vert cigányok jelenlétét, tehát

GAZDAG ISTVÁN

nem tud disztingválni (vagy nagyon is?). A „melyik ujjam harapjam” dilemmája nyilván fájdalmas lelki meghasonlást okozhatott a politikai korrektség németországi mintaadóójának, hiszen Howard köztudomásúlag zsidó származású, márpedig egy zsidót kritizálni a német sajtóban majdhogynem blaszfémianak számít. Franciaországban legutóbb a France 5 tévécsatornát panaszolták be romavédő egyesületek, mert egyik műsorában Yves Calvi műsorvezető és négy vendége „a romák elleni rasszista előítéleteket erősítette, sőt újabbakat is kiváltott”, azzal tudniillik, hogy a körükben nagyon elterjedt bűnözői tevékenységről fecsegték. „Az igazság tehát rasszista lenne?”, teszi fel a kérdést tettetett naivsággal Guillaume Faye az esetről beszámolva, és néhány olyan adatot idéz, amelyekre az antirasszista médiaértelmisség különösen allergiás. A *Le Figaró*ban jelent meg például Philippe Pichon rendőrtiszt jelentése, amelyből kiderül, hogy a cigány bűnözők harmincszor több személy elleni és ötször több vagyon elleni bűncselekményt követnek el, mint a bennszülött (vagyis fehér) bűnelkövetők, a franciaországi cigány „közösség” létének gazdasági alapját a lopás, rablás, orgazdaság és koldulás képezi, koldusmaffiájuk pedig bekábítószerezett gyerekeket alkalmaz a párizsi metróban a járókelők megpumpolására

Ilyesmi persze nálunk nem történhet meg. De az sem, ami Bulgáriában történt, ahol az MTI ez év május 30-i keltezésű tudósítása szerint több százan tüntettek Szófiában azt követően, hogy egy romák és bolgárok közötti összetűzés során a romák agyonverték egy egyetemi tanárt a Zaharna Fabrika-negyedben, amelynek a lakosai nehezményezik, hogy nagyon elszaporodott a bűncselekmények száma. Hasonló esetben az ilyesféle spontán reakció nálunk elképzelhetetlen lenne, hiszen az ún. európai normákhoz idomított közvéleményünk immáron a legegységesebb önvédelmi reflexet is rasszizmusnak tekinti.

Ezek a normák azért európaiak, mert csak az európaiakat (értsd: fehéreket) kötelezik, viszonzossági vonzatuk tehát nincs. Valódi céljuk a fehérek pszichés devirilizálása és devitalizálása, az etnomazochista lobbikívánalmainak megfelelően. A jelek szerint a nehezen már túl vannak. Ezt mutatja a Nemzeti Ifjúságkutató Intézet legutóbbi vizsgálata is, amely a valóságshow-knak a magyar fiatalság körében tapasztalható fogadtatása kapcsán arra az eredményre jutott, hogy jellemző módon a megkérdezett 15-29 éves fiatalok háromnegyede elsősorban az esetlegesen megjelenő „fajgyűlöletet” korlátozná ezekben a típusú műsorokban. Merthogy egyébként minden stimmel bennük...

Svédországban is hasonló a helyzet. Egy nemrég közzétett közvélemény-kutatás szerint a megkérdezettek 73 százaléka azt szeretné, ha rövid úton betiltanák a „rasszista” szervezeteket. A Sofo intézet felmérése nem sokkal azután készült, hogy négy országos napilap – a demokrácia legnagyobb „dicsőségére” – közzétette több „újfasiszta” motoros banda 62 feltételezett aktív tagjának a fényképét és nevét, a szerkesztőségek őket elítélő vezércikkei kíséretében. Ezáltal a lapok szakítottak azzal az íratlan szabállyal, hogy csak bíróság által elítélt személyek képét és nevét publikálják. Az úgynevezett jogállamok történetében példátlan lépés következettében a „leleplezett” személyek közül többeket súlyos méltánytalanságok és joghátrányok értek. Ilyesmire eddig még a pedofilek, leánykereskedők vagy drogdíleres esetében sem vetemedett a média, „fasisztákkal”, „rasszistákkal”, „fajgyűlölőkkel” szemben azonban, úgy tűnik, minden megengedett. A közvéleményt manapság éppen arra idomítják, hogy a köztörvényes büntett elfogadottabbá válják körében, mint a „véleménybüntett”, vagyis a helyesen gondolkodó politikai osztály és vazallusmédiája által súlykolt kötelező egyenvéleménytől való bármiféle elhajlás.

GAZDAG ISTVÁN

Ezt tükrözte például a legutóbbi francia elnökválasztás finisében megfogalmazott és – 20 százalék híján – össznépinek mondható „bölcselet” is, miszerint „Inkább a tolvajt, mint a fasisztát!”. Így aztán a pártfinanszírozási panamáknak „sáros” Chirac a szavazatok 80 százalékával legyőzte Le Pent, akinek az a legfőbb bűne, hogy jobban szereti Franciaországot fehéren, mint feketén, ezért a média az ördögnél is feketébbre festi. 1992-ben Louisianában hasonló volt a „leosztás”. Akkor az állam kormányzói posztjáért a fiatalon Hitler-rajongó és Ku Klux Klan-tag, ám időközben hithű keresztényé konszolidálódott David Duke indult a republikánusok jelöltjeként a köztudottan korrupt Edwin Edwards demokrata kormányzó ellenében. Az „Inkább a csibész, mint a fasisztát!” jelszó jegyében lezajlott kampány eredményeként, amelyben maga Bush elnök is azt ajánlotta louisianai híveinek, hogy ne pártja hivatalos jelöltjére, hanem ellenfelére szavazzanak, és amelyben az üzleti körök apokaliptikus gazdasági csőd rémképével riogatták a helyieket a „fasiszta” győzelme esetére, hiába szerezte meg Duke a fehér választók 55 százalékának a szavazatát, a négerek voksaival mégis a papírforma, vagyis a „csibész” győzött. (David Duke-ot később emigrációba kényszerítették. A történelem keserű fintoraként Oroszországban keresett menedéket, ahol jelenleg sokkal nagyobb a szólás szabadsága, mint a demokrácia mintaállamának számító Egyesült Államokban.)

Az etnomazochista fehérek által csaknem minden fehér országban törvényileg kikényszerített antirasszista katekizmus a színesekkel szembeni keresztényi jámborságra kondicionálja a fehéreket. Birkákat birkatürelmre ordasokkal szemben. Ha pedig a birkákon nagy ritkán erőt vesz a mimikri, vagyis kitör belőlük a farkas, akkor is ők húzzák a rövidebbet: az áldozat bűnösnek, a bűnös áldozatnak nyilvánítatik. Mint El Ejidóban, ebben a dél-spanyolországi kisvárosban, ahol a 45 ezres

lakosság csaknem fele észak-afrikai bevándorló, és ahol 2000 februárjában egy marokkói halálra szurkált egy 26 éves spanyol nőt. A média, hogy legyen enyhítő körülmény, sürgősen elmebetegnek nyilvánította a tettest, azonban óvatlanul elmulasztotta ugyanezt néhány nappal korábban, amikor is a változatosság kedvéért szintén egy marokkói késelt meg két spanyolt. Elég az hozzá, hogy a spanyoloknál végül elszakadt a cérna, és az ilyen esetekre előírt önmarcangoló kérdézés helyett drasztikusabb formában adtak hangot felháborodásuknak: eltángáltak néhány újukba kerülő színes bőrűt, felborogattak néhány autót és felgyújtottak néhány kávéházat, vagyis pontosan ugyanazt tették, mint amit a színes bőrűek szoktak tenni, ha úgy érzik, hogy méltánytalanság érte őket a fehérek részéről. Ahogy ilyenkor illik, a lapok természetesen az El Ejido-i bennszülötteken verték el a port, a szokásos sztereotípiáikat puffogatva. „Még mindig él az emberekben a másság iránti gyűlölet”, fuvolázta a balliberális *El País*, míg a keresztény-konzervatív *ABC* egyenesen „nemzeti szégyenről” káromgott. Helyszíni beszámolójában a francia *Le Monde* megszólaltatott azonban egy Silvia keresztnévű helybéli segédoktatót is, akiből minden önkontroll dacára kitört az igazság: „Tehetlenségemben sírtam, hogy rasszistaként mutattak be bennünket, mert mindenki ismerte a helyzetet: az állandó lopások, a kábítószer, a nemi erőszakok, maga az a tény, hogy egy nő nem mehetett ki egyedül az utcára, mindez már évek óta tartott!” Ez persze nem hatotta meg Juan Goytisolo író és Sami Nair EP-képviselőt, akik „Rasszizmus Spanyolországban” című és ugyancsak a *Le Monde*-ban megjelent cikkükben – a magukfajta megélhetési antirasszisták szokásához híven – szigorúan megfeddték a birka mivoltukról és a kizárólag őket kötelező „európai normákról” megfelelő öslakosokat. Szerintük a harmincas évek Németországához méltó

GAZDAG ISTVÁN

embervadászat zajlott a spanyol városban, és azt különösen aggasztónak találták, hogy az eset után a helyi vállalkozók európai, vagyis fehér munkaerővel kívánják orvosolni a munkaerőhiányt. Vádiratukat az alábbi mély értelmű gondolattal zárták: „El kell ismerni, hogy El Ejidóban, Spanyolországban, Dél-Európában, még ha az egész lakosság nem is bűnös (sic!), valódi helyi fasiszták diktálnak.” Ezt persze úgy is lehet értelmezni, hogy a fehérek védelmében továbbra is csak a fasisztákra lehet számítani. *Nil novum sub sole.*

5.

A rasszizmussal szembeni krónikus idioszinkrázia a fehérek sajátos idiotizmusa. Ez egy beléjük nevelt és önmagukra kényszerített (túl)érzékenység. Az etnomazochista/antirasszista lobbifáradhatatlan ténykedése következtében hovatovább metafizikáivá szublimálódó „eredendő fehér bűnnek”, vagyis a rasszizmusnak a mindennapok gyakorlatában megnyilvánuló pandanja, s mint ilyen, gyakran súlyos egyéni lelki torzulások, esetenként pedig kollektív pszichodramák kiváltója. Annak görcsös és kényszeres bizonygatása, hogy minden körülmények között tartják magukat az antirasszista normatívához – ma már a legtöbb nyugati ország fehér lakosságát jellemző általános kor- és kórtünet. Jobbára mediátikus úton terjed, úgy is mondhatnánk: „primér fertőző góca” a tömegtájékoztatás.

2004 júliusában az egész francia közvéleményt megrendítette és a teljes politikai osztályt mozgósította egy bizonyos Marie-Léonie Leblanc (Leblanc, vagyis Fehér – *nomen est omen!*) esete, akit elmondása szerint antiszemita agresszió ért a párizsi metróban. A 23 éves kisgyermekes nőt állítólag nácik támadták meg, „szemét zsidónak” titulálták és fekete filctollal horogkeresztet rajzoltak a hasára. Jellemző módon az efféle „szenzációkat” kritikátlanul túllihegő sajtónak még az sem volt gyanús, hogy az illető öt év alatt öt hasonló eset miatt tett feljelentést. Legutóbb 2003 januárjában, amikor azt állította, hogy „négy vagy öt afrikai fekete” szexuálisan molesztálta. Akkor persze a firkászoknak nem volt hír a hír. A hölgyemény ezután taktikát váltott. Időközben ugyanis leesett nála a tantusz. Négermek megerőszakolnak egy francia nőt? Mindennapos eset: a közvélemény meg se rezdül rá, a média meg még annyira sem. Neo-

GAZDAG ISTVÁN

nácik megtámadnak egy zsidó nőt? Ez aztán a *scoop*: az általános mozgósítás és a rendkívüli állapot immansens módon garantált. És lőn... A nyomozás persze gyorsan kiderítette a fabuláció tényét, de a „baj” már megtörtént. Sokadjára és ismételten kilógott a számláb. A legszebb az egészben, hogy a mitomán menyecske tulajdonképpen következetes maradt önmagához és ezúttal is színes bőrűeket vádolt meg, mint legutóbb, csupán a fekete horogkereszttel némileg kiszínezte az alapesetet. Így nem csak a „néger náci” kategória megteremtése fűződik a nevéhez, de a fantáziálását szintén készpénznek vevő, tekintélyes *Le Monde*-ot is bocsánatkérésre kényszerítette „a tévesen megbélyegzett, arab-afrikai bevándorló származék, külvárosi fiatalokkal” szemben. Azt viszont lefogadhatjuk, hogy ha Lebanc kisasszony speciel fehér nácikra kente volna megtámadtatását, az utólagos meakulpára bizonyosan nem kerül sor. „Eredendően bűnösök” lévén esetükben a tévedés eleve kizárt.

Ahogy a német *Bild-Zeitung*nak is nagyon nehezeére esett a bocsánatkérés, miután egy egész várost rágalmazott meg egy állítólagos rasszista bűntett elkövetésével és eltussolásával. A nagy port felvert seibnitzi eset kapcsán egy héten keresztül egész Németország abban a hiszemben volt, hogy egy külföldi származású gyereket világos nappal, több száz tanú szeme láttára, neonácik öltek meg ebben a cseh határmenti kisvárosban. A bomba 2000. november 22-én robbant, amikor Uta Schneider 21 éves gyógyszerészhallgatót és két barátját letartóztatták azzal a váddal, hogy öt hónappal korábban, a városi uszodában, 250 fürdőző jelenlétében vízbe fojtották Josef Abdullát, az iraki Saad Abdulla és a német Renate Kantelberg gyógyszerészpár tizenéves fiát. A *Bild-Zeitung* szerint a bűncselekményhez, hogy még durvább legyen a dolog, egy szkinhedbanda falazott. A várost előzönlötték az

újságírók. Minden tekintet „Seibnitz egyetlen igaz em-
bere, a bátor asszony és csodálatos anya” felé irányult,
aki feltárta az igazságot a javíthatatlan és az elmondha-
tatlanul aljas bűncselekmények elkövetésére ismét és
örökké képes Németországban. A „bűnös” város, mi-
ként a pokol tornáca, magához vonzza Volker Schlön-
dorff filmrendezőt is, aki meg akarja filmesíteni a szto-
rit. A „meggyilkolt” gyerek emlékére gyászmisét tartan-
ak. A szülőket tévéfelvételre Berlinbe invitálja az is-
mert showman, Michel Friedman, a Németországi Zsi-
dók Központi Tanácsának alelnöke, aki akkoriban az
ügyeletes Cassandra szerepét játszotta a közélet szín-
padán. A történetből nemzeti dráma kerekedik, és az
egész ország a város internetes fórumára csatlakozik,
hogy egy hét alatt több mint tízezer üzenetet öntsön ki
magából. Rövidesen a keleti és a nyugati német állam-
polgárok, az ossik és a wessik közötti kölcsönös sérte-
getésbe torkollik a vita. Azok, akik a város védelmére
kelnek, pocskondiázásnak teszik ki magukat, köztük
Konrad Creutz lelkipásztor is. „Vannak ugyan jobboldali
szélsőségesek a környéken, de ők képtelenek len-
nének egy ilyen büntetetre”, állítja, mire egyházi felet-
tesei azonnal felfüggesztik állásából. Kantelberg-Ab-
dulla asszonyt fogadja Schröder kancellár, ezáltal fe-
jezve ki szolidaritását a szélsőjobb áldozataival. Köz-
ben azonban az ügyészség sem tétlenkedik és kideríti,
hogy az egész ügy pusztán rágalom, piszkos üzleti ver-
sengés folyamánya, amelyet a nyugatról betelepült
gyógyszerészházaspár folytatott helyi konkurensével,
a gyilkossággal megvádolt lány apjával. Valójában az
anya sugalmazta a terhelő tanúvallomásokat, eseten-
ként ötven márkás prémiummal honorálva azokat, és a
halottszemle jegyzőkönyvéből, amelynek az átadását
korábban megtagadta, az is világossá vált, hogy gyer-
meke szívproblémákkal küszködött. A történetből mé-
diabotrány lett, az egyik bajorországi kolostorba me-

GAZDAG ISTVÁN

nekült Abdulla família pedig vádlóból vádlottá válik. Ami a sajtót illeti, számára az ügy visszafelé sült el. A *Der Tagesspiegel* kifejezésével élve, a „náci” bűn a „médiások Waterloo-jává” vált. A *Bild*, amelyet a szászországi igazságügy-miniszter azzal vádolt meg, hogy „szabályszerűen kivégzett egy egész várost”, némi megbánással körített mentegetőzésbe kezdett, holott laptársaival együtt éppen ő táplálja azt a paranoiás légkört, amelynek következtében a közvélemény lépten-nyomon náciakat vizionál Németországban.

És nem csak ott. 2005 márciusában a magyar lapok is beszámoltak arról a „bravúros” fogásról, amely a chilei rendőrség presztízsét öregbíti. Hosszas üldözést követően elfogták ugyanis az „ország legkeresettebb” bűnözőjének kikiáltott Paul Schaefer. A nyolcvanhárom éves aggastyán ellen, aki üldözői elől tolokocsival próbált kereket oldani, az a vád, hogy chilei gyerekeket rontott meg és kiszolgált Pinochet titkosrendőrségét. Az esetről beszámoló *Magyar Nemzet* sommásan „pedofil nácinak” titulálta Schaefer (nyilván szerinte a pedofília is egyfajta náci specialitás), a *Népszabadság* azonban helyre tette a dolgot. Berlinből küldött tudósításában Inotai Edit elárulja, hogy „a hajdani betegápolót, majd egyházi szociális gondozót először a negyvenes években bocsátották el kiskorúak megrontása miatt, de néhány évvel később a Rajna mentén ’őskeresztény’ szektát alapított, amely ugyanazokra az elvekre épült, mint később a chilei Colonia Dignidad (ahol állítólagos rémtetteit elkövette): kemény fizikai munka fizetség nélkül, sport, sok imádkozás, és így senkinek sincs esélye bűnbe esni.” Ha tudta volna, hogy „pedofil náci” helyett csak „őskeresztény szektagurura” talál, a magyar nemzetes sündisznó bizonyára nem mászott volna rá a drótkefére...

Az ilyesféle „mellényúlás” persze a jobb családokban is megesik. Példa rá a *Le Monde* esete a külváro-

si „huligánokkal”. Ugyancsak 2005 márciusában történt, de Párizsban, hogy az oktatási törvény ellen tüntető francia gimnazistákra a külvárosokból érkező színes bőrű „fiatalok” támadtak (ahogy a politikailag korrekt francia sajtónyelv nevezi a *beur-kebla*, vagyis arab-néger utcai bandák tagjait), és a „kis fehér burzsujok” közül sokakat elagyabugyáltak és kifosztottak. Ebben eddig semmi különös nincs, teljesen mindennapos eset. Az viszont már egyáltalán nem az, hogy a nagy múltú balliberális napilap, a helyesen gondolkodás zászlóshajója, történetében először áthágott egy tabut, és március 10-i számában lényegében rasszistának minősítette a támadók indítékát. Márpedig féhérelenes vagy – a politikailag korrekt szakszargonnal élve – „inverz” (megfordított) rasszizmusról beszélni a *Le Monde*-ban majdnem annyi, mintha a pápa ateistának nyilvánítaná magát! Menten összeomlik az egyház. De mi mást lehetett tenni, ha a lap által megszólaltatott bandatagoknak eszükbe sem jutott titkolni a motivációikat? „Azért mentem oda, hogy elvegyem a telefonjaikat, és hogy megverjem őket. (...) És a bohócok közt ott voltak ezek a kis franciák az áldozatfejükkel”, gúnyolódott egyikük. Az általuk csak balekoknak nevezett „kis franciákról” egy másik azt mondta: „A balek az egy madár, egy áldozat. Mint ha felírná a homlokára: 'gyere, vedd el a holmimat!’”. Egy harmadik szerint „a fehér balekok a földet nézik, mert félnek, mert gyávák”. A leglesújtóbb tanúskodás azonban egy tanártól, az egyik trockista pedagógus-szakszervezet aktivistájától származik, aki szerint „csupán játék volt az egész. A gyűlölet és a szórakozás játéka. Faji típusú támadásról volt szó: csak feketét láttam fehéreket verni.”

A hasonlóképpen szentségtörő és ráadásul baloldali körökből származó vélemények hallatán a francia média sietve rükvercbe kapcsolt, a lehetőségekhez ké-

GAZDAG ISTVÁN

pest csökkenteni próbálva a kárt. Március 20-án a France 5 tévécsatornán (a zsidó származású Serge Moatti Riposte c. műsorában) megszólaltatott egyik emberi jogi szervezet vezetője előállt a mostanság divatos csodagyógyszerrel: Chirac elnök kérjen bocsánatot Franciaország gyarmatosító múltjáért. A kérdés szakértőjeként megszólaltatott Lucienne Bui-Trong, a rendőrség belső elhárításának volt parancsnoka azonban világossá tette, hogy az ilyesféle erőszakcselekményeket „egyáltalán nem politikai, hanem egyre inkább aljas indítékból” követik el, a bandatagok ugyanis magáért a balhé kedvéért támadnak rá a „kis fehérekre”, vagyis lényegében azért, mert ez utóbbiak nem védekeznek. „Ezek a 'fiatalok' megvetik a gyöngeket”, mutatott rá a fehérellenes erőszak fő indítékára Bui-Trong asszony (*Marianne*, 2005. március 21.). Ennek ellenére rendületlenül folytatódott a sajnálatos események sminkelése. Sokkal kevésbé számított ugyanis rettenetesnek, hogy nagy izmos négerek megverték kis csenevész fehéreket, mint az, hogy mindezt a *Le Monde* nyilvánosságra is hozta. Törd el a hőmérőt, ha emelkedik a láz! Tipikus utópista gyógy mód. Szokásuk szerint kihasználva a helyzet kínálta lehetőséget, a Salom Rádió és Hasomér Hacair zsidó ifjúsági szervezet petíciót indított útjára, hogy ugyanazzal a lendülettel leplezzék le a fehérellenes rasszizmust és az antiszemitizmust, minthogy szerintük az előbbi csupán az utóbbi egyik változata. A France 5 tévécsatornán (a szintén zsidó származású) Daniel Schneiderman április 17-én sugárzott műsorának a témája már önmagában is sokatmondó volt: „Fhérellenes rasszizmus: információ vagy intoxikáció?” A műsorvezető számára a dolog teljesen nyilvánvaló volt: a *Le Monde* újságírója hallucinált. A forradalmi törvényszék elé idézett szerencsétlen Luc Bronner majdhogynem bevallotta vétkét: igen, talán valóban hagyta ma-

gát manipulálni a külvárosi „fiatalok” által, ahogy azt a szolgálatban levő szociológus, (a változatosság kedvéért szintén zsidó származású) Michel Kokoreff szuggerálta. Ez utóbbi szerint egyébként sem kell összetéveszteni a „tréfát, a sértést és a rasszizmust”. A „szemét fehér” kifejezés, amint erről a nézőket győzködté, a tréfálkozás kategóriájába tartozik, a „szemét arab” és a „szemét zsidó” viszont kétségtelenül rasszista sértésnek számít. Ami Schneiderman érvelését illeti, az mentes volt minden fölös komplikációtól: ha Bronner csak egyedülként látott rasszista cselekedetet a gimnazisták szervezett megverésében, akkor bizonyára hazudik, és punktum.

Az időközben politikai felhanggal telítődött ügy mély sebet ejtett a megvert gimnazisták szüleinek gondosan felépített ön- és világképén. Döntő többségükben elkötelezett baloldaliak, sőt szélsőbaloldaliak lévén, a csemetéiket ért reális, illetve a saját lelki világukat ért virtuális pofonokért legszívesebben a jobboldali kormányra kenték volna a felelősséget. „Az békítene ki bennünket önmagunkkal, ha kiderülne, hogy manipulálták ezeket a fickókat”, árulta el az egyik anya az érintett szülők értekezletéről beszámoló *Le Nouvel Observateur* riporterének. „Fasiszták módjára viselkedtek”, tódította az értekezlet szervezője a „fiatalokra” célozva, miközben egy harmadik szülő, a gyerekek kifosztásáról hallva, indulatosan kifakadt: „Mi az, hogy kifosztás. Egyszerűen visszaszerezték, amit tudtak. Ez csak a többletérték kisajátítása.” Így is lehet mondani. A marxista retorikát franciára fordító rendőrség szerint valóban a lopás volt a „fiatalok” elsődleges motivációja. „Isten hozta a Földön! Ez a ragadozás egyik formájának látványos kifejeződése. (...) Az történt Párizsban, ami a párizsi régióban vagy a metróban rendszeresen történik”, mondta az egyik rendőrtiszt a *Le Monde*-ban.

GAZDAG ISTVÁN

Michel Kokoreff legfőképpen azért illette szemrehányással Luc Bronnert a tévében, mert szerinte „mindennél jobban kell óvakodni attól, hogy a társadalmi konfliktusoknak faji jelleget (sic!) adjunk”. Ezek szerint a fajok léteznek? Ki gondolta volna...

6.

Minden ember egyenlő. A fajok nem léteznek. Ehhez képest a rasszizmus a fehérek specifikuma, egyfajta „faji” sajátossága. Eszerint mégis vannak fajok. Legalábbis ebből a szempontból. És mivel rasszizmusban csak a fehérek lehetnek bűnösök, nem minden ember egyenlő. Még jogilag sem. Íme, az antirasszista diskurzus zsigeri paradoxona és feloldhatatlan abszurditása.

Ha valami elméletileg tréfli, akkor az gyakorlatilag sem lehet kóser. Márpedig ilyen elméleti alapon ma Nyugaton nagyon könnyen rasszistának minősülhet bárki. Akkor pedig jaj neki! „Egy valódi öncenzúra miatt zár bennünket kalodába, és mint a kelet-európai országokban tegnap a másként gondolkodók, miért vagyunk kötelesek a saját földünkön a hátunk mögé lenni, mielőtt beszélénk, attól félve, hogy felhívjuk magunkra a figyelmet, hogy megzavarnak, sőt bíróság elé állítanak és börtönbe vetnek”, sopánkodik Roger Holeindre, a francia nonkonformista újságíró nagy öregje (*National Hebdo*, 2004. január 15.), felvillantva a mindennapos pszichoterror természetét, amely a fejlett nyugati demokráciákban nehezedik a fehérekre. Miért hagyjátok, hogy így legyen? – kérdeznénk tőlük, de rögtön ezután magunktól is meg kellene kérdeznünk: miért hagyjuk, hogy így legyen? Mert rövidesen nálunk is ugyanez lesz a helyzet, efelől ne legyenek kétségeink. Addig is élvezzük, amíg lehet, a szabadszólás illékony mámorát, és a (közel)jövőre való felkészülés végett néhány típuspéldán keresztül próbáljuk megérteni, ha tudjuk, hogy az Idea Interpol (nemzetközi gondolatrendőrség) gyakorlatában mi számít rasszizmusnak, és mi számít még inkább annak.

Az amerikai politika féltucat legbefolyásosabb személyisége közé tartozó Trent Lott szenátort, a szenátusi re-

GAZDAG ISTVÁN

publikánus többség vezetőjét a demokraták rasszizmussal vádolták meg, mert szenátortársa, a százéves születésnapját ünneplő Strom Thurmond köszöntésekor azt találta mondani, hogy ha az ünnepeltre többen szavaztak volna annak idején, amikor harcba szállt az elnökségért, elkerülhető lett volna megannyi baj. A légy úgy került a tejbe, Lott pedig a pellengérré, hogy Thurmond 1948-ban a fajok keveredését ellenző programmal kampányolt, később szintén szegregációs programmal választották szenátorrá, és az ötvenes-hatvanas években mindvégig megátalkodott rasszista maradt, mígnem az idők szavának és karrierje követelményeinek engedve revideálta nézeteit, így aztán 48 éven át megtarthatta posztját. Lott persze önkritikát gyakorolt elszólásáért, arról biztosítva mindenkit, hogy semmi sem áll tőle távolabb, mint a rasszizmus.

A flamand *Pallierterke* hetilap beszámolója szerint az Emberi Jogok Dél-Afrikai Bizottsága úgy ítélte meg, hogy az „Öld a búr, öld a farmert!” (*Kill the Boer, kill the farmer!*) jelszót a szólásszabadság kifejeződésének kell értelmezni. A lap párhuzamot von a dél-afrikai döntés és a közé a hisztéria közé, amely például az Egyesült Államokban fogadná az „Öld a niggert, öld a rappert!” szlogent, ha egyáltalán lenne még valaki, aki ott ilyesmit ki merne ejteni a száján. Dél-Afrikában egyébként egyre több fehér farmert gyilkolnak meg a négerrek a zimbabwei példa nyomán, amely tény a világmédia még csak említésre méltónak sem tartja.

Az angliai Warwick Egyetem rektorátusa megtiltotta hallgatóinak, hogy az angol zászlót lobogtassák a Világkupa mérkőzései alatt, elkerülendő a „faji feszültség” fokozódását a színes bőrű egyetemistákkal, akiknek viszont jogukban állt a nemzeti zászlóikat lobogtatni. A fehéreknek csak fehér zászlót szabad lobogtatniuk. Úgy látszik, már nem csak képletesen.

Az angol *Daily Telegraph* tette közhírré (2002. június 18.), hogy egy többszörösen visszaeső néger bűnöző

betört egy East Village-i bárba New Yorkban, kezében egy pisztollyal és egy samurájkarddal, miközben azt üvöltötte: „Ma a fehérek füstként fognak távozni innen. Elintéznivalóm van veletek. Ideje, hogy meghallgassátok az üzenetemet, ideje, hogy fizessetek, szemét banda! Nagyon jól tudjátok, hogy miért.” Ezután rálőtt az egyik vendégre, súlyosan megsebesítve, és túsul ejtett több tucat másikat. Majd csuklón lőtt még valakit. A foglyok kálváriája negyven percig tartott. Kívül a rendőrség nem mert támadni, bent a túszok nem mertek mozdulni. Végül két törékeny szőke nő megelegette a dolgot, hirtelen rávetették magukat a négerre, a földre teperték és lefegyverezték, közben egyikük golyót kapott a lábába. Az illetékes rendőrtiszt kommentárja: „Ez a két nő azt tette, amit tenniük kellett. Bravó, a nagy bátorságukhoz!” (Ugyanez nem mondható el a jelenlévő „férfiakról”.) A fehéreket *en bloc* gyalázó néger esetében „természetesen” szó sem esett rasszista indítékról.

A baloldali flamand napilap, a *De Morgen* arról számolt be, hogy a VRT (az egyébként politikailag ultrakorrekt belgiumi flamand nyelvű köztévé) által sugárzott egyik antwerpeni koncert során öt arab suhanc két-éves és hároméves fehér kisgyerekeket ütlegelt, nyilván abból a meggondolásból, hogy nem lehet elég korán kezdeni. Végül a tévé biztonsági szolgálata vetett véget az inzultusnak, a VRT pedig feljelentést tett. A belgiumi militáns mozlimvédelmi alakulat, az Európai Arab Liga viszonzásképpen a tévét jelentette fel rasszizmus miatt. Másként mondva: fehér gyerekeket védelmezni arab fiatalok zaklatása ellen, szerintük rasszizmusnak számít.

„Faji gyűlöletre való uszítás” miatt letartóztatták, majd óvadék ellenében szabadlábra helyezték Nick Griffint, a Brit Nemzeti Párt elnökét a BBC egyik titokban felvett „dokumentuma” alapján. A vád szerint egy

GAZDAG ISTVÁN

pártgyűlésen azt mondta, hogy a Korán lehetővé teszi „minden nő megkapását, akit csak akarunk, feltéve, hogy nem muzulmán nőkről van szó”, és hozzátette: „Így terjed ez a rossz és ártalmas hit”. Nick Griffin szavai elmaradtak a valóságtól. A Korán ugyanis nemcsak azt engedi meg az igazhívónek, hogy a négy törvényes hitvesen felül minden nőt megkapjon, akit csak akar (4. szúra), hanem azt is, hogy lefeküdjön a nem muzulmán rabszolgáival (4, 3), sőt ágyasává tegye valamenyi muzulmán rabszolgáját is, még akkor is, ha már férjezettek (4, 24). Ha tehát egy fehér a Koránból idéz, akkor rasszista és bűnhődnie kell, ha viszont az imámok teszik ugyanezt a mecsetekben, akkor minden rendben.

A *Maxim* francia társasági magazin olasz nyelvű kiadása 2002 januárjában antirasszista különszámot szentelt a négerrek dicsőítésének. Az egyik cikk címe és alcíme önmagáért beszél: „Miért nincsenek fekete vadászpilóták? Semmiféle tudományos magyarázata nincs ennek a jelenségnek”. A magazin azon is csodálkozik, hogy a tudományos területeken nincsenek néger Nobel-díjasok, majd jön a „tudományos” magyarázat: „A svéd Nobel-zsúri öntudatlan rasszizmusa miatt van ez így.” Evidens. Más ok nem is lehet...

Az antirasszista neototalitarizmus európai bátyjának számító Svájcban bíróság elé citálták Jürg Scherrerert, a helyi Szabadságpárt elnökét, a rasszizmusellenes büntetőnorma megsértése miatt. Az a bűne, hogy kimondta azt, amivel minden helyi rendőr tisztában van, vagyis hogy a Svájcban menedékjogért folyamodó koszovói albánok közül sokan büntetett előéletűek. A vizsgálóbíró szerint ezek a szavak „sértik az emberi méltóságot”, Scherrer tehát rasszista. Svájc egyébként a legjobb úton halad afelé, hogy tipikus rendőrállammá váljon. Ezt a tendenciát erősíti a Btk. 261.§ b. cikkelye, amely „a nyilvánosan kifejtett bűnös (sic!) véleménye-

ket” rendeli szankcionálni. „Ha egy baráttal beszélgetünk az utcán, egy étteremben vagy a vonaton, ha kihallgatnak és feljelentenek, a bíró ezeket a szavakat ’nyilvánosaknak’ ítélné, mert egy mindenki számára elérhető helyen hangzottak el”, jegyzi meg Gaston-Armand Amaudruz (*Courrier du Continent*, 2004/10). Márpedig ha valaki, ő aztán tudja, hogy miről beszél, hiszen 82 éves letére őt magát is azért börtönözték be hazájában, mert kételyének adva hangot a náci gázkamrák létezését illetően, az előbbi jogszabály hatálya alá esett és rasszistának minősült. Így aztán Svájc azzal dicsekedhet, hogy a világ legidősebb politikai foglyát tudhatta magáénak.

A svájci szövetségi bíróság 2004. május 7-én újabb premierrel gazdagította az inkvizíciós jogszolgáltatás történetét. Elítélte ugyanis egy nem nyilvános rendezvény szervezőit, amelynek a résztvevőit, noha a meghívók névre szólóak, rasszizmussal gyanúsították, csupán azért, mert szkinhedeknek tartott személyekről volt szó, akikről ez alapján feltételezték, hogy egymás között rasszista szavakat használtak. Idézet a bíróság XIV. századot idéző ítéletéből: „A résztvevők gondolati közössége a 261.§ b. cikkelye értelmében nem teszi lehetővé a megmozdulás nyilvános jellegének a kizárását, ha a gondolat hívei nem kötődnek személyesen egymáshoz. (...) Az idézett törvénycikk meg akarja akadályozni, hogy rasszista gondolatok erősödjenek és terjedjenek a számukra kedvező körökben”. Az igazi nóvum azonban abban állt, amit eddig még egyetlen ítélet sem mert kimondani, hogy – G.-A. Amaudruz idézve – „léteznek tehát bűnös, s mint ilyen, elítélendő gondolatok”. Georges Sorel már anno megmondta, hogy a bíróságok igazsága „jogi álcájú erőszak”. A svájci szövetségi bíróság számára az ominózus büntetőcikkely a „fügefalevél”, amely azonban nem tudja elfedni, hogy valójában a „bűnös gondolat” inkvizíciójaként

GAZDAG ISTVÁN

döntött. „A törvény elítéli tehát a rasszizmust, de nem határozza meg a 'faj' fogalmát, amely hivatalosan nem létezik, de egyes esetekben mégis létezik”, teszi hozzá Guillaume Faye. Ettől kezdve Tell Vilmos (egykor) dícső honában a „kocsmai beszéd” (*Stammtischgesprache*) is üldözhetővé válik, persze csupán a bennszülött fehér svájciak esetében.

Ezzel kapcsolatban Guillaume Faye megemlíti egy másik bizarr svájci jogesetet. A zürichi bíróság 2004. december 20-án egy bizonyos Frank Lübket felmentette a „faji megkülönböztetés” vádja alól. Az ügy pikantériáját többek között az adta, hogy az illető a zürichi Antiszemitizmus és Rágalmazás Elleni Központ igazgatója, aki a kenyai Mombaszában végrehajtott Izrael-ellenes kettős merénylet után nyílt levelet írt a svájci államtanácsnak és parlamentnek, amelyben többek között az állt, hogy „az iszlám hitelvének tartja a viláгурalmat”. Egy palesztin feljelentése alapján eljárás indult Lübke ellen, amely azonban végül a felmentésével és kártalanításával végződött. Ehhez Guillaume Faye a következő impertinens megjegyzést fűzte: „Ad 1. Az ügyészség miért lát 'faji megkülönböztetést' abban, ha valaki arra emlékeztet, hogy az iszlám uralni akarja a világot, amikor ez a vágy nyíltan benne van a Koránban? Miért számít rasszizmusnak, ha úgy véljük, hogy a nemzetközi terrorizmus mindenekelőtt arab iszlamisták műve? Az iszlám tehát egy faj lenne? Svájcban éppúgy, mint Franciaországban, az antirasszista törvényeket azért instrumentalizálják, hogy megakadályozzák az iszlám bármiféle bírálatát és semlegesítsék a bevándorlást ellenző véleményeket. Ad 2. Ha ezeket a nyilvános szavakat nem egy zsidó mondta volna ki, vajon őt is felmentették volna és megtérítették volna a büntetőeljárás költségeit? Franciaországban legalábbis, ehhez nagyon hasonló beszédért, szigorúan megbüntettek nem zsidókat. (Köztük őt magát is – G.I.) Ad 3. Meddig fog elmenni az

iszlám bírálata elleni megtorlás? Sajnos úgy tűnik, hogy az iszlámista imámok eszelős prédikációi miatt kirótt – egyébként nagyon ritka – szankciók kompenzálásaként különösen a francia, a belga és a svájci állam kíméletlen megtorlást alkalmaz mindenki ellen, aki ’iszlámgyűlölő’, ezáltal kivételezett és érinthetetlen helyzetbe hozva az iszlámot éppen akkor, amikor Európa meghódítására tör!” (*JTC!*, 2005. február).

A német *Bunte* c. hetilap 2003. szeptember 30-i számában Joseph Ratzinger (akkor még) bíboros elárulta, hogy egy néger pápa megválasztásának az esélye ugyan felvetődött a Vatikánban, de ő maga nem nagyon hisz benne, „tekintetbe véve a fehér választók számát”. Szent ég! Eszerint a fehér bíborosok is rasszisták lennének?

Egy 2004. május 13-án közzétett vatikáni dokumentum (*Erga Migrantes Caritas Christi*) szerint a Szent-szék kiáll ugyan a bevándorlók jogainak az elismeréséért, de nem támogatja a muzulmán férfiak és keresztény nők közötti vegyes házasságokat a gyermekek nevelése és a hitvesek jogai terén szerzett keserű tapasztalatok miatt. Adel Smith, az olaszországi mozlímok konvertita szóvivője „szégyenletes és súlyos diszkrimináció kifejezéseként és a vallásos rasszizmus jeleként” minősítette a II. János Pál pápa által is aláírt dokumentumot, annak ellenére is, hogy abban a Vatikán elismeri: minden mozlímnak „joga van Európába vándorolni”.

A francia kaviárbaloldal által eltartott *Libération* az olasz baloldali író, Oriana Fallaci „új moszlimellenes pamfletje” kapcsán arra emlékeztetett, hogy a szerzőt Franciaországban már az előző, hasonló tematikájú könyve (*A harag és a büszkeség*) miatt is perbe fogták „rasszizmus, idegengyűlölet, istenkáromlás, iszlámellenes gyűlöletkeltés” címén. A fejekben e téren uralkodó totális zűrzavart tükröző felsorolás nem fedti ugyan a Fallacinak ténylegesen felrótt „bűnöket” (kezdve az-

GAZDAG ISTVÁN

zal, hogy egy laikus országban „istenkáromlásról” beszélni enyhén szólva is nonszensz), tény viszont, hogy akárcsak korábban Guillaume Faye-t, őt is a mohamedán vallási dogma által üldözendőnek tartott „istenkáromlást” is magába foglaló rasszizmus vádjával idézték bíróság elé. Az iszlám elleni támadásokat rasszistának nyilvánítva a nyugati joggyakorlat tehát *implicite* elismeri, hogy az iszlám nem „fehér” vallás. A róka fogta csuka esete.

7.

„Minden antikommunista egy szemét”, deklaráta egykor Sartre a haladó nyugati értelmiség csaknem általános véleményét visszhangozva. Ez az értelmiség azóta már továbbhaladt, és manapság a rasszistákat aposztrofálja ugyanígy, pontosabban azokat, akiket rasszistának nyilvánít. Nyugaton a rasszisták azt tartják magukról, hogy ők csupán „biológiailag realisták”. Nézőpont kérdése az egész. Freud szerint „az elfojtott realitás előbb tabuként, majd elnyomhatatlan evidenciaként, legyőzhetetlen kísértésként telepszik meg, mielőtt felszabadításként kirobban”. Az alábbiakban olyan tabumentesítő információk következnek – főleg az antirasszista offenzíva legfőbb haszonélvezőinek számító négregok vonatkozásában – amelyek akár „felszabadításként” is értékelhetők. Legalábbis azok számára, akik akarnak és mernek is szabadok lenni.

Alig van gyalázatosabb dolog a világon, mint a faji különválás, a szegregáció, illetve annak intézményesült formája, az apartheid, szajkózzák azok a széplelkek, akik színes bőrt legfeljebb mutatóban látnak, a tévében, esetleg mondén társasági eseményen – ruhátárosként, felszolgálóként vagy biztonsági emberként. Mivel fajok hivatalosan nem léteznek és faji jellegzetességek sincsenek, az embereknek a bőrszínüktől függetlenül a legnagyobb harmóniában kellene élniük egymás mellett, ugyanúgy keveredve egymással, mint kávé a tejjel. Ezt az idillikus „tejeskávésító” ideált azonban sajnálatos módon minduntalan megcáfolja az élet. Az immáron Európa talán „legszínesebb” utcaképet produkáló Franciaországban a szociológiai felmérések egyértelműen azt tanúsítják, hogy az etnikai keveredést népszerűsítő folyamatos propaganda ellenére a „retardált” bennszülöttek leghőbb vágya az, hogy továbbra is a megszokott fehér környezetben élhesse-

GAZDAG ISTVÁN

nek. Ez a gyakorlatban az állandó költözések által nyilvánul meg, amelyek eredményeként egymás után egész városnegyedek alakulnak át etnikai gettókká. A jelenség, amelyet a szociológusok szégyenlősen „közösségi visszavonulásnak” (*repli communautaire*) vagy „etnilizációnak” neveznek, valójában a külvárosok társadalmi és etnikai homogenizációjához vezet, egy olyan társadalmi élet keretében, amely – értékelésük szerint – „az erőszakon és a kulturális szokások szükségyszerű elismerésén alapszik a különvált identitások számára”.

Maurice Schumann kereszténydemokrata politikus, az EU egyik ősatya már idejekorán megírta az *Une grande imprudence* (Nagy óvatlanság) c. könyvében, hogy „a szándékos vakság a legveszélyesebb ideológia. Márpedig vaknak kell lenni ahhoz, hogy ne vegyük észre, milyen szerencsétlenségekhez és mértéktelen rendetlenséghez vezet a nem európai bevándorlók tömeges érkezése és bizonyos negyedekben való csoportosulása, amelyek ily módon tiltott zónákká alakulnak” – ti. az őslakosok számára.

Ugyanaz történik tehát manapság Franciaországban és Nyugat-Európának a harmadik világbeli bevándorlástól leginkább veszélyeztetett többi országában, mint ami az Egyesült Államokban mindig is folyt a hivatalos *melting pot* (olvasztó tégely)-ideológia ellenére – vagyis *de facto* szegregáció. Ráadásul a különválás óhaja egyáltalán nem csak és nem is elsősorban a fehérek sajátossága. „A feketék számára a nagyobb gazdasági siker, úgy tűnik, nem ösztönöz a nagyobb fajkeveredésre. Valójában, ahogy azt a Los Angeles Times egyik legutóbbi cikke kimutatta, a jómódú feketék egyre inkább a többi fekete között telepednek le, mintsem hogy kevert lakosságú vagy fehér környékre költöznének, amit pedig most megengedhetnének maguknak. Fekete diákok most sokkal nagyobb számban járnak egyetemre,

de mint azt a New York Times nemrég megállapította, az egyetemi élet gyakran teljesen szegregált”, írta az „integráció nagy hazugságát” leleplező cikkében Robert Scheer (*Playboy*, 1996. február), és miután már az alcímbe arra a sokkoló kijelentésre ragadtatta magát, miszerint „kritikus módokon a fehérek és a feketék ma még inkább különválnak, mint valaha”, a valós helyzetet konstatálva megállapította: „A szeparatizmus elfogadott gyakorlattá vált. Talán mindig is az volt.”

Minden világos. Amiért a dél-afrikai fehér apartheid-államot egykor a nemzetek szegyenpadjára ültették, az az Egyesült Államokban tehát mindig is „elfogadott gyakorlatnak” számított, és számít ma is. Az amerikai fehérek szennyeséért a dél-afrikai fehéreket „feketítették be”, a szó szoros és átvitt értelmében egyaránt. Márpedig utólag az is kiderült, hogy a „demokrácia sokkal egészségesebb volt az apartheid idején”, amikor még a fehérek voltak a hatalmon, ráadásul pedig az Afrikai Nemzeti Kongresszus által uralt jelenlegi kormányzat „fehérelles rasszizmust folytat és sorsukra hagyja a szegény feketéket”. A legszebb az egészben, hogy mindezt nem egy Eugene Terre-Blanche, a búr ellenállás militáns erejének számító Afrikaanse Weerstandsbeweging egykori vezetője mondta, akit a néger hatalomátvétel után haladéktalanul börtönbe vetettek, hanem Helen Suzman, az apartheidellenes fehérek baloldali törpepártjának, a Haladó Pártnak egykori alapítója, Mandela cimborája és támogatója. „Valami sokkal jobbat reméltem. A szegények egyáltalán nem profitáltak az Afrikai Nemzeti Kongresszus győzelméből. Ez a kormány úgy herdálja el a bevételeket, ahogy egy részeg tengerész tenné. Ahelyett, hogy munkahelyeket létesítene, milliókat pazarol fegyverekre és magánrepülőkre vagy Haiti támogatására”, pontosítja csalódottságának okait Suzman (*The Age*, 2004. május 16.), akinek a gyermekei, a néger hatalom katasztrofális tény-

GAZDAG ISTVÁN

kedését tapasztalva, sok más fehérhez hasonlóan, kivándoroltak az országból. A kvalifikált állások betöltésekor a fehérek rovására a feketéknek kedvező pozitív diszkrimináció következtében a fehér diplomások ezrei hagyják el évente Dél-Afrikát, az ország „harmadik világiasodását” vetítve elő.

A pozitív diszkrimináció (*affirmativ action*) nyíltan rasszista – merthogy az objektív képességek és adottságok helyett faji kritériumokon alapuló – gyakorlata vezetett egyébként egy sajátos fehér szociológiai kategória, az úgynevezett AWM (angry white man), vagyis „dühös fehér ember” megjelenéséhez az Egyesült Államokban, mindenekelőtt a Sixpack Joe-k, vagyis a hatdobozos pakolásban sört vásárlók körében, ahogy arrafelé az alacsony iskolázottságú „kék galléros” réteget nevezik. Soraikból kerülnek ki a szövetségi bürokrácia legelszántabb bírálói, a ZOG (cionista megszálló kormány)-ellenes lövészegyletek és magánmiliáriák tagjai, a félezernél is több fehér radikális „önvédelmi szervezet” aktivistái. Közéjük tartozott az a Timothy McVeigh is, aki az őket ért sérelmek miatti felháborodását az Oklahoma City-beli FBI-irodaház felrobbantásával fejezte ki 1995. április 19-én. Amerikában ez lett tehát a feketék felzárkóztatására hivatott utópisztikus társadalmi-állami intézkedések egyik hozadéka, amelyek hatástalanságát elsők között a kínai származású amerikai szociológus, Lin Tan Lee leplezte le (neki megvolt hozzá a mersze), megállapítva, hogy „saját közösségében a fekete polgárság kisebb arányú a többi etnikai csoporthoz viszonyítva, és a kiemelkedő értékteremtő és magas technikai tudást igénylő foglalkozásokban a feketék jelenléte nagyon gyöngye a többi etnikai csoporthoz, nevezetesen az ázsiaiakhoz viszonyítva, az egyetemeken irányukban megnyilvánuló számos pozitív megkülönböztető intézkedés ellenére. Szó sem lehet tehát faji diszkrimináci-

óról” (*Journal of Social Sciences*, Chicago, 1996. augusztus). Írásában hasonló megállapítást tesz Brazília vonatkozásában is, megerősítve a francia *Libération* egyik helyszíni riportját, amely arról számolt be, hogy a sokfajú Brazíliában, a multikulturalizmus másik „mintaállamában”, amelynek az alkotmánya a lehető legantirasszistább, valójában látványos faji hierarchia érvényesül, és a négereket (a futballisták kivételével) a semminél is kevesebbre tartják. A riporter egészen odáig megy, hogy kijelenti: végeredményben az apartheid régi Dél-Afrikája „kevésbé volt rasszista”, mint a színleg antirasszista Brazília! Közvetett módon ugyanezt támasztja alá Richard Rodriguez mexikói származású amerikai publicista is, aki szerint „Latin-Amerikában (...) bizonyos tekintetben jobban érződik a rasszizmus, mint az Egyesült Államokban” (*Courrier International*, 2002. október 17.), ahol mindazonáltal tovább élő hagyomány az egykor virginiai kormányzók által kitalált „egy csöpp vér” elmélete (*one drop theory*), miszerint mindenki feketének számít, akinek egy csöppnyi néger vér is folyik az ereiben.

Mindennek az említett faji hierarchia felállítására szempontjából van jelentősége, ugyanis minél több néger vér folyik valakinek az ereiben, tehát minél sötétebb a bőre, annál lejjebb rangsoroltatik a társadalmi ranglétrán. Ez a felfogás még a kommunista Kubából sem vészett ki, ahol több tucat kifejezés használatos az emberek bőrszín szerinti megkülönböztetésére, és hogy egy élő hagyományról van szó, azt „Doktor Castro szigetéről” szóló könyvükben Corinne Cumerlato és Denis Rousseau is megerősíti. A *L'Express* kubai tudósítója és az AFP francia hírügynökség egykori havannai irodavezetője azt írja, hogy – a hivatalos népszámlálási adatokkal ellentétben – a kubai lakosság kétharmada ugyan színes bőrű, s bár kétségtelenül ők profitáltak legtöbbször a szocialista forradalomból,

GAZDAG ISTVÁN

„mindazonáltal negyven évvel később, néhány kivételtől eltekintve, még mindig nem hatoltak be a hatalom felső köreibbe, sem a hadseregben, sem a pártban, sem a kormányban”, viszont a gyarmatosítás időszakából örökölt és „jól befészkelte” elítéletek szerint a bűnözők, alkoholisták és mindenféle naplopók elsősorban színes bőrűek” (*L'île du docteur Castro. La transition conflictive*, Stock, Párizs 2000).

Mint tudjuk, az ősi népi bölcsességek többnyire tapasztalati tényeken nyugszanak, és azokból a boldog időkből származnak, amikor a tapasztalatot még nem akarták minden áron a politikai korrektség spanyolcsizmájába szorítani. Elég az hozzá, hogy az Egyesült Államokban, ahol a lakossághoz hasonlóan a börtönlakókat is faji alapon tartják számon, az 1976 és 1999 közötti időszak bűneseteit osztályozva az igazságügyi minisztérium megállapította, hogy a lakosoknak csupán 1,1 százalékát kitevő 14 és 24 év közötti négerek követték el 1993-ban a gyilkosságok 33,2 százalékát, 1999-ben pedig a 27 százalékát. Összehasonlításképpen: az USA-ban a huszoneves fekete férfiak 12,6 százaléka van rács mögött, szemben a hasonló korú spanyol ajkú férfiak 3,6, illetve a fehérek 1,7 százalékával. Nyilván valami hasonlót tapasztalhatnak a kubaiak is a színes bőrűekre vonatkozó előbbi „elítéleteik” rögzülésekor.

Legutóbb Putyin orosz elnök is elítéletesen nyilatkozott a négerekről, amikor az afrikai országok adósságának elengedését forszírozó Blair brit miniszterelnöknek, aki megbeszélésükön felvetette az emberi jogok oroszországi helyzetét is, azt találta mondani, hogy „mi mind tudjuk, hogy az afrikai országok lakói felfalták ellenfeleiket. Nálunk ez a hagyomány vagy folyamat vagy kultúra nem létezett, így nem érzem jogosnak az összehasonlítást Oroszország és Afrika között.” Nos hát, ha úgy vesszük, a kannibalizmus Afrikában valóban „hagyományos kulturális folyamat”, és ahogy

az Emeka Ani főszereplésével 1998-ban forgatott *I Hate my village* (Gyűlölöm a falumat) című nigériai kultuszfilmből is kiderül, egyáltalán nem a múlt része. Ezt egyébként a napjainkban is dúló kongói polgárháború „élesben” is bizonyítja, mert mint azt György Zsombor írja a *Magyar Nemzetben* (2005. június 13.), „a nyilvános kivégzéseken a lázadók gyakran feldarabolták áldozataikat, kiszedték tüdejüket és más testrészeiket, majd volt, hogy megették azokat”.

Az eredetileg a zsidók által exkluzív igénnyel kifejlesztett „mártirokrata” szerepkört egyre inkább kisajátító négerék – talán a kannibalizmus kivételével – lényegében minden bajukért a fehéreket teszik felelőssé. Az, hogy a függetlenség kivívása után csaknem fél évszázaddal Afrikában nem jutnak egyről a kettőre, szerintük a gyarmatosítás traumája. Az, hogy a rabszolgaság eltörlése után csaknem másfél évszázaddal Amerikában sem jutottak sokkal előbbre, szerintük a rabszolgaság traumájára. Mert intelligencia, képességek és adottságok tekintetében a nem létező fekete faj természetesen teljesen egyenértékű a nem létező fehérrel. Vagy mégsem? Íme, egy iskolapélda.

Costa Rica 1821-ben nyerte el függetlenségét a spanyoloktól. Területe 50 ezer négyzetkilométer, lakossága négy millió fő. A világ egyik legfejlettebb társadalmi jóléti rendszere, Latin-Amerika legmagasabb életszínvonalával, az írástudatlanság aránya 6,4 százalékos (1985), a bűnözés csaknem ismeretlen, a természetvédelem példászerű. Haiti 1804-ben lett független, miután népe kiűzte a francia gyarmatosítókat. Területe 28 ezer négyzetkilométernyi, lakossága nyolcmillió. A kórházi ágyak számát tekintve a nyugati félteke legrosszabbul ellátott országa, a bruttó nemzeti termék (GNP) tekintetében Latin-Amerika messze legalacsonyabb szinten álló országa, ahol az írástudatlanság aránya 62,4 százalékos (1985), a bűnözés az eget ostro-

GAZDAG ISTVÁN

molja, a természetpusztítás katasztrofális, az életszínvonal pedig egyik legalacsonyabb a világon.

A történelmi lehetőségek, természeti adottságok, éghajlati viszonyok terén csaknem megegyező két latin-amerikai ország között csupán egyetlen, de a jelek szerint „lényegi” különbség van: Costa Rica lakói csaknem száz százalékban fehérek, a haitiak viszont csaknem száz százalékban négerrek. Az eredmény önmagáért beszél. De azért az emberek „természetesen” teljesen egyenértékűek.

8.

Az uralkodó ideológia számára a faj tehát egyfajta „metafizikai démonnak” (Guillaume Faye) számít, amely létezik is meg nem is, és valójában – az oidipuszi komplexussal kapcsolatos freudi formulával élve – „evidenciaként és olyan hatalmas és nehéz jelenlétként adódik, hogy el kell fojtani a kísértés és az elmerülés elkerülése végett”. Jelenlegi tagadása annak a kvázi-pszichotikus jele és bizonyítéka, hogy a faji kérdés mára fatálissá vált. Minden beteg civilizáció igyekszik cenzúrázni és tabutizálni betegségé valóságát, de ez nem jelent gyógyulást. Éppen ellenkezőleg: a betegség súlyosbodásához, a megfelelő kezelés elmaradása esetén pedig halálhoz vezet.

A progresszista baloldal démonológiájában az ördögi figura posztján időközben őrségváltás történt és az egykori „népnyúzó kapitalista” helyébe mára a „fajgyűlölő rasszista” lépett. Ezzel együtt az osztályok nélküli társadalom eszkatologikus vágyálmát a fajok nélküli emberiség kiméréja váltotta fel. A létező szocializmus katasztrófális bukását konstatálva a világmegváltás fanatikussai egy újabb „nemes ügyet” eszkábáltak maguknak: az osztályharc helyett immáron az antirasszista harcra esküsznek, a lumpenproletár mint szimbolikus mártír és megváltó helyét pedig a színes bőrű bevándorló foglalta el deliráns képzeletükben. A remélt világforradalom elmaradása miatt a fehér munkásosztályból kiábrándult exmarxisták és kriptotrockisták a harmadik világból érkező „külső proletariátusba” (Toynbee) helyezték át minden reményüket. Életcéljuk és lételemük ugyanis jottányit sem változott, hiszen a káosz, a felfordulás és az anarchia egy bizonyos lelki diszpozíció állandó szükségletei.

Franciaországban ez a – főleg zsidó származású főkomposai által mozgatott – peticionista értelmiség volt

GAZDAG ISTVÁN

a harmadik világból Európára zúduló bevándorlás leg-lelkesebb támogatója, a rasszizmusellenes harc „vörös gárdája”, az őshonos európaiak önvédelmi kísérleteinek legvadabb ostromozója. Az idillnek azonban a palesztin intifáda és az iszlám ébredés egyszer s mindenkorra véget vetett, radikálisan megváltoztatva a leosztást és egyúttal alaposan összezavarva az antirasszista teológia elméleti alapjait is. Finkielkrautnak, Glucksmann-nak, Lévynek, Sollers-nek, Mincnek, Brucknernek, Sormannak, Lanzmann-nak és a hasonszőrűeknek ugyanis rá kellett döbbsenniük, hogy éppen az ő egykori kis védenecik azok, akik zsinagógákat gyűjtögetnek, antiszemita graffitiket pingálnak, a gyermekeiket inzultálják az iskolákban és lehetetlenné teszik a holokauszt oktatását a történelemórákon. Alain Finkielkraut – aki Párizsban nagyjából ugyanazt a szerepet játssza, mint Tamás Gáspár Miklós Budapesten, és ugyanazzal a gondolati „koherenciával” – a *Frankfurter Allgemeine Zeitung*nak adott egyik interjújában (utánközlés: *Valóság*, 2004/3.) maga is deklaráta, hogy „a szélsőjobbboldali, a rasszista antiszemitizmusnak nincs jövője Európában. (...) Az éberek, az antifasiszták antiszemitizmusa a veszélyes”. Szerinte ugyanis „a baloldali radikálisok nem küzdenek az antiszemitizmus ellen, hanem érveket találnak a felmentésére”, ezért alkották meg az iszlámellenesség „hihetetlen koncepcióját” is, hogy „az iszlám bárminemű bírálata rasszista színben tűnjön fel”. Ráadásul pedig, egy magafajta kozmopolitától merőben szokatlan, éppen ezért igencsak hiteltelen módon az alábbiakkal zárta mondandóját: „Én nem meggyorsítani akartam a nemzet multikulturális társadalommá való átalakulását, hanem inkább fékezni. Ellen akartam állni a közösségek (!?) és kisebbségek (!?) nyomásának, s meg akartam védeni a gondolatszabadságot, de a világ egyetlen törvényszékké alakult át”. Ha jól értjük, a multikulturalizmust erőltető

világlobbi egyik emblematikus figurája hirtelen hátracot csinál és mossa a kezeit, azzal a felkiáltással, hogy ő nem ilyen lovat akart. Finkielkraut egészen odáig megy, hogy nem tartja rasszistának Oriana Fallaci nagy port felvert iszlámellenes könyvét sem (*A harag és a büszkeség*), aki szerinte csupán tabukat tört, „jelentős érdeme, hogy nem hagyta magát megfélemlíteni”, és úgymond „felszabadítja a szót” (*Le Point*, 2002. május 24.).

Miután Finkielkraut kinyitotta a száját és elkezdett beszélni, konkrétan a „baloldali antiszemitizmus” vesztélyéről, cinkosa és riválisa, André Glucksmann sem maradhatott le tőle, és a *Frankfurter Allgemeine Zeitung*ban ő is megerősítette, hogy a francia, európai és amerikai egyetemeken igenis erős a baloldali antiszemitizmus. Alain-Gérard Slama ugyanakkor szóvá tette, hogy a médiumok és a hatóságok igyekeznek bagatellizálni a színes bőrű „fiatalok” (értsd: bandatagok) által elkövetett zsidóellenes cselekményeket, és Bernard-Henry Lévynek a gojok „atavisztikus” zsidóellenességéről szóló tézisét cáfolva megállapította, hogy az antiszemitizmus ma mindenekelőtt a muzulmánok sajátossága, és „valóban létezik az iszlám bevándorlás részéről egy vallásos, etnikai, sőt – paradox módon – faji (sic!) antiszemitizmus...” (*Le Figaro*, 2001. december 10.). Marc Knobel, a franciaországi Antiszemitizmus és Rasszizmus Elleni Liga (LICRA) tisztségviselője a maga részéről rámutatott, hogy „az antiszemita jellegű ’megfélemlítések’ százaikapcsán készített jelentésből az derült ki, hogy a mintegy hatvan őrizetbe vett személy közül csupán öt szélsőjobboldali ellen indítottak jogi eljárást, mintha a többiek nem is lettek volna valóban antiszemiták!” (*Le Figaro*, 2001. november 7.). Ezzel ő is ki-pellengérezte a nyugati joggyakorlat devianciáját, amelynek eredményeként ma csupán a fehérek számítanak potenciális „antiszemitáknak”, a szemita arabok

GAZDAG ISTVÁN

és általában is a színes bőrűek viszont nem. Még magának Roger Cukiermannak, a franciaországi judaizmus csúcsszerveként fungáló CRIF elnökének is el kellett ismernie, hogy a zsidóellenes „erőszakos cselekmények tettesei lényegileg az arab-muzulmán bevándorlásból származó fiatalok” (*Le Figaro*, 2004. február 18.). *Heuréka, heu me miserum!*

Ezek után nem meglepő, hogy Michael Schudrich lengyelországi főrabbi kikérte magának a Rasszizmus és Intolerancia Elleni Európai Bizottság legutóbbi jelentését, amely „nagyon nyugtalanítónak” tartja a lengyel társadalomban tapasztalható antiszemizmus problémáját. „Hazugság azt mondani, hogy Lengyelország Európa legantiszemitább országa, hazugság a lengyelekkel és a lengyelországi zsidó közösséggel szemben egyaránt”, jelentette ki a főrabbi az AFP francia hírügynökségnek, hozzátéve, hogy „igazságtalan összehasonlítani a lengyelországi antiszemita érzelmet például a franciaországi helyzettel, ahol egyes kerületekben a zsidók már az utcára sem mernek kimenni” (in *National Hebdo*, 2005. június 23.)

Míg az Európába bevándorló arab muzulmánok jobbra vallási-politikai, addig a négerek (vallásuktól függetlenül) sokkal inkább egzisztenciális-anyagi okokból fordultak egykori patrónusaik és fogadatlan prókátoraik ellen. M'bala M'bala Dieudonné franciaországi néger humorista szerint a nézeteltérést valójában az váltotta ki, hogy „mivel a kollektív tudatalattiban a fekete hordozza a szenvedést, a zsidó lobbí ezt nem viseli el, mert ez az ő bizniszük! Most elég felgyúrni az ing ujját, megmutatni a hónaljban a nyilvántartási számot, és ez jogot ad az elismeréshez!” (www.black-map.com). Eszerint tehát a fehérektől kizsarolható különféle kárpótlások és jóvátételek körül folyik a marakodás. Egyesek a rab-szolgásgot, mások a holokausztot akarják „készpénzre váltani”. A mentalitások csatája ez, amelyben a predátor

csap össze a parazitával. (Ha nem mentalitásbeli kérdés lenne, akkor vajon az örmények miért nem követelnék pénzbeli jóvátételt a törököktől az általuk elszenvedett genocídiumért, a magyarok ugyancsak a törököktől a százötven éves gyarmatosításért, a spanyolok az araboktól a majdnem nyolc évszázados megszállásért?) A négereknek mindenesetre volt kiktől tanulniuk. Lassanként már a mestereiken is tútesznek. Szinte tökélyre fejlesztették az ún. mizerabilizmus gyakorlatát, amely a segélyekért és támogatásokért való szüntelen kuncsorgásban, érzelmi zsarolásban és szájaloméberesztésben nyilvánul meg, az alapja pedig egyfajta genetikailag kódolt mentális infantilizmus, vagyis az eltartottként való létezés felelőtlensége.

Túlzás nélkül állítható, hogy a fehérek gazdasági-technológiai-humanitárius segítsége nélkül Afrika egykettőre a kőkorszakba zuhanna vissza. Az egészségügytől az aknamentesítésig, a természetvédelemtől az ásványkincsek kiaknázásáig, az állami infrastruktúrák működtetésétől a légi szállításig, a fekete földrészen szinte alig van olyan terület, ahol ne a fehérek végeznék még ma is a munka dandárját. Ha természeti katasztrófák, járványok és éhínségek fenyegetik őket vagy csak egymást fenyegetik, az afrikaiak automatikusan a fehér embertől várják a megváltást. Ez egy tagadhatatlan tény, még ha kevesen is merik hangoztatni, és még kevesebben magyarázni. Ahogy azt sem, hogy napjainkban Fekete-Afrika lakosságának 70 százaléka analfabéta, tehát éppen kétszer annyian, mint amennyien az elátkozott és kárhóztatott európai gyarmatosítás időszakában voltak. Ami pedig az arab országokban (jelesül Algériában) jellemzi az oktatás „színvonalát”, Arezki Ait Larbira hagyatkozva „az arabizált iskolákban a nyolcvanas évek óta vallásos oktatás váltotta fel a tudományokat és a karteziánus szellemiséget, és a tanulókat egy szürrealista programnak vetik alá: megta-

GAZDAG ISTVÁN

nítják nekik a halottak mosdatását és a házasságtörő nő megkorbácsolását!” (*Le Figaro*, 2004. november 27.) Tejszinhab a csokitortán, hogy amerikai kutatók – politikailag igencsak inkorrekt módon – összehasonlító vizsgálatot végeztek a különböző országok statisztikai IQ-szintje tekintetében (a középszint *par definitionem* 100-as lévén). Íme, három jellemző eredmény: Belgium: 100; Marokkó: 85; Kongó: 65 (R. Lynn és T. Vanhanen, *IQ and the Wealth of Nations*, Praeger, Westport/Connecticut 2002). Csoda, hogy a fehérek nélkül csődbe jutna Afrika?

Mivel a rabszolgaság témájával korábban már részletesebben foglalkoztunk („A bűntudat kufárai”, *Magyar Demokrata*, 2002. január 3.), itt és most csak annyit, hogy egyrészt a négereknek elsősorban is a korabeli rabszolga-kereskedést monopolizáló zsidókkal (lásd: id. cikk) kellene rendezniük a számlát, másrészt a fehérek kulpabilizálása valójában az arabok felmentését szolgálja, akik pedig maguk is alaposan kivették a részüket a rabszolga-kereskedelemből, harmadrészt pedig Afrikában és a Közel-Keleten számos helyen még ma is létezik a *de facto* rabszolgaság, tehát a négereknek éppen elég söprögetni valójuk lenne a saját házuk táján is. Dinesh D’Souza indiai származású amerikai kutató, a kérdés szakértője egyébként is megállapította, hogy „éppen a rabszolga-kereskedelemből hasznot húzó afrikai törzsfők voltak azok, akik küldöttségeket menesztettek Nyugatra az abolíció elleni tiltakozásként. (...) Az afrikai rabszolgák leszármazottai a fehér idegek erőfeszítéseinek köszönhetik a szabadságukat, nem pedig az afrikaiaknak, akik eladták őket” (idézte a *Le Figaro*, 2005. május 15.).

Ha pedig a szánalomémbresztés professzionistáit követve esetleg nekünk, fehéreknek, magyaroknak is kedvünk támadna sajnáltatni magunkat, íme egy konstantinápolyi pap 1442. február 3-án kelt levelének rész-

lete, a párizsi Bibliotheque Nationale kéziratgyűjteményéből: „A törökök hat év alatt ... több mint négyszáz-ezer keresztényt hurcoltak el keresztény földről, mindannyiukat rabszolgáikká tették; kipusztítottak és leromboltak megannyi királyságot és országot, Szerbiát, Dalmáciát, Oláhországot, Transzilvániát, Bulgáriát, Boszniát és különösen a Magyar Királyságot, nem számolva az öregeket és betegeket, akiket megöltek és lefejeztek, mert nem tudták magukkal vinni őket, és nem számolva a falvakat, kastélyokat és városokat, amelyeket teljesen leromboltak, a környéküket pedig felperzselték; amit mi magunk láttunk a saját szemünkkel és látunk minden nap: szegény keresztény férfiakat és nőket vasláncra fűzve szolgaságba hurcolni, sorba állítva őket ebben a városban a velencei és genovai kalmárok bódéi között, (...) ahogy az állatokat hajtják a vásárra, sírva és nyögve, Isten kegyelméért és a keresztények segítségéért esdekelve, ahol csak elhaladnak, anélkül hogy bárki is egy szót merne szólni... Láttunk kisgyermekeket és fiatal szüzeket kalickába zártan, ahogy a madarakat viszik a piacra, hogy még nézni is gyötrellem... És alig van olyan török, akinek ne lenne legalább hat, nyolc vagy tíz rabszolgája, valaha nemes keresztények, akik őket szolgálják élvezeteikben nagyon hitványul és szégyenletesen...” (J. de Wavrin, *Anciennes Chroniques d'Angleterre*, Éd. SHF).

Törökország, Isten hozott Európában! Szerencsére a franciák és a hollandok nem így gondolják, mindenekelőtt ezért torpedózták meg az EU-alkotmányt, és mert nem akarnak szívességet tenni az amerikaiaknak. „Az USA világhatalmi pozícióját legjobban Európa mint lehetséges konkurens destabilizációjával lehet biztosítani. A többfajúvá vált Európát túlságosan is le fogja kötni ez a probléma ahhoz, hogy beleavatkozzon a világpolitikába. Ebben a játékban fontos szereplők lennének a törökök, egyszerűen csak a népességük által alkotott

GAZDAG ISTVÁN

erőre való tekintettel”, írja az amerikai hegemónisztikus törekvések főideológusa, Zbigniew Brzezinski a *Let the cat out of the bag* c. tanulmányában. A CIA 2005. január 20-án közzétett *Mapping the Global Future* c. jelentése Törökország belépését elkerülhetetlennek ítéli, ugyanakkor pedig gazdasági és kulturális tehertételnek, valamint az EU-n belüli konfliktusok legfőbb tényezőjének tartja, mert „az erős török muzulmán népesség megoldhatatlan problémákat fog okozni”.

Brzezinskihez hasonlóan a CIA sem számolt azonban a franciákkal és a hollandokkal, ahogy remélhetőleg a többi európai néppel is számolniuk kell majd.

9.

Napjaink nyugati társadalmában az emberijogizmus által kiváltott önostorozó mentalitás irigylésre méltó anyagi lehetőségek forrásává tette az áldozati státust. Teljesen természetes, hogy haszonélvezői nem szívesen osztozkodnak rajta. A fehér ősök által elkövetett állítólagos „történelmi bűnök” miatt az utódaikban mesterségesen gerjesztett büntudatot kihasználó mártirokraták között éles konkurenciaharc dúl a „leginkább üldözött” címért és a vele járó anyagi előnyökért. A lelkiismeret lelkiismeretlen vámszedői mások lelkiismeretére apellálva tömik tele a zsebeiket, mintha az emberi szenvedésnek precízen kikalibrálható ára lenne a szörnyűségek zsbivásárán.

Megirigyelve a zsidók soa-bizniszben realizált hasznát, újabban a négerek is vérszemet kaptak, és úgy tűnik, többé már nem érik be a show-bizniszben eléjük vett színes üvegyöngyökkel. A néger zenében és táncban gyökerező amerikai „jazz-civilizáció” (F. Scott Fitzgerald) vagy „tam-tam kultúra” (L. F. Céline) világméretű térhódítása, és ennek következményeként a tömeges „szellemi elnégeresedés” kedvezményezett helyzetbe hozta ugyan a feketéket a népszórakoztatás (sport, popzene, film) területén, és egyesek közülük alaposan profitálnak is belőle, de a holokauszt jövedelméhez képest bagatell az egész. Valahogy orvosolni kellett ezt a négerek szemszögéből igencsak sajnálatos anomáliát. Erre szolgál a rabszolgaság tematizálása.

A „holokauszt-iparról” Norman Finkelstein azonos című és Roger Garaudy *Az izraeli politikát megalapozó mítoszok* c. könyvéből tájékozódhatnak a magyar olvasók, amelyekből kitűnik, hogy a második világháborús zsidó szenvedéstörténet kimeríthetetlen üzleti lehetőségek tárháza. Az igényeknek csak a fantázia szab határt, márpedig egyesek fantáziája szinte határtalan. Kü-

GAZDAG ISTVÁN

lönösen a pénzszerzési lehetőségek kiaknázása terén. Annak idején, amikor éppen Svájc került sorra a megpumpolandók listáján, a londoni *Times* – mintegy a kérdésben uralkodó „morál” érzékeltetésére – közzétette, hogy a kártérítésre jogosult zsidók örököseit a svájci bankokkal szemben képviselő kilenc fős ügyvédi csoport 13 és félmillió dolláros (kb. hárommilliárd forint) honoráriumot követelt ügyfeleitől, akiknek a számla átvizsgálásakor feltűnt, hogy például Tom Brower „náci aranyról” szóló könyvének az elolvasása, amelyért az egyik ügyvéd egy teljes napi munkadíjat számolt fel, pontosan 2369 dollárjukba (kb. félmillió forint) került. Amikor pedig néhány éve megjelent a piacon egy új videojáték, amelyben egy horogkereszt is látható, a japán gyártó hiába hivatkozott arra, hogy egy ősi ázsiai szerencse-szimbólumról van szó, a holokauszt-lobbi képviselőiben fellépő Kenneth Jacobson a jelkép eltüntetését követelte, és természetesen anyagi kárpótlást mindazoknak, akik fiatalon a német nemzetiszocializmustól szenvedtek, és akiket úgymond sokkhatás érhetett a videojáték használata közben. A aggastyánkorú videojátékosokat valóban kímélni kell... Ezek után várható, hogy a szenvedő emlékezet újrahasznosítói rájönnek: ahogy az európai térképeken a keresztet a katolikus templomokat jelzik, ugyanúgy a japán térképeken a szvasztikák a buddhista szentélyeket. Ez a felismerés is hozhat még néhány milliárdot a konyhájukra.

Ami pedig a „szegény” négereket rabságba hurcoló „gonosz” fehérek mítoszát illeti, ezzel kapcsolatban a nemzetközileg elismert történész és mentalitás-szakértő, Fernand Braudel a *Grammaire des civilisations* c. klasszikus művében már több mint két évtizede leszögezte, hogy „a négerkereskedelem nem Európa ördögi találmánya volt. Az iszlám az, amely Fekete-Afrikával nagyon korán kapcsolatba kerülve (...) nagyban űzte a négerkereskedelmet, egyébként ugyanazokért az okokért, amelyek

később magát Európát is erre készítették, vagyis az emberhiány miatt...”. A kérdésnek szentelt nagylélegzetű összefoglaló tanulmányában Olivier Pétré-Grenouilleau egyetemi tanár azután egyértelművé teszi, hogy bár a nyugati médiában gyakorlatilag szinte csak az atlanti rabszolga-kereskedelemtől hallani, valójában nem egy, hanem három kereskedelem folyt tizenhárom évszázadon keresztül. Az, amelyben a fehérek is érintettek, 1450-től négy évszázadon át zajlott, és főleg az amerikai gyarmatok munkaerő-ellátását szolgálta kb. tizenegymillió rabszolgával. A legrégebbi, már a VII. század óta folyamatosan tartó négerkereskedelem bonyolítója azonban az arabok, és ennek még ma sincs vége, a rabszolgaságot ugyanis számos arab országban, köztük Szaúd-Arábiában, egészen a mai napig nem törölték el. Ennek a „muzulmán” kereskedelemnek a mérlege tizenhétmillió főre tehető. Végül pedig Afrikában (akárcsak a Közel-Keleten, Egyiptomban, Görögországban vagy Rómában) az idők kezdete óta létezik a rabszolgaság intézménye, a nyugati és keleti kereslet csupán kiterjesztette ezt a jelenséget, egyes afrikai királyságok és törzsek pedig jelentős anyagi hasznot húztak ellenségeik vagy saját alattvalóik eladásából. Ez az Afrika-közi belső piac mintegy tizennégymillió ember adásvételét valószínűsíti (*Les Traités négriers. Essai d'histoire globale*, Gallimard, Párizs 2005). És hogy a téma egy másik, manapság túldimenzionált aspektusát is tisztába tegyük, a rabszolgaságnak szentelt cikkében Laurent Lemire a történészek egyöntetű véleményére hivatkozva leszögezi, hogy „a (néger)kereskedelmet a feketékkel szembeni rasszizmus következményének tekinteni túlhaladott sablonnak számít” (*Le Nouvel Observateur*, 2005. március 3.).

A politikailag korrekt közbeszéddel szemben az is „túlhaladott sablon”, hogy a négerektől idegen a fehér-ellenes rasszizmus. Ahhoz, hogy ennek az ellenkezőjéről meggyőződjünk, elég csak végigsétálni London ja-

GAZDAG ISTVÁN

maikai és antillai negyedein, ahol lépten-nyomon a „Whites out!” (Ki a fehérekkel!) szlogen virít a házfalakon. Párizsban a metrógraffitik legalább fele a fehéreket sértegeti *en bloc*, és a franciaországi színes bőrű bevándorlók egymás között jobbra csak „fehér sajt-ként” (*fromage blanc*) emlegetik befogadóikat és eltartóikat. Privilegizált helyzetük dacára az amerikai négerrek sem mentesek a Jenkiellenes érzésektől, legalábbis az amerikai filmek tanúsága szerint, amelyekben az „afroamerikaiak” zavartalanul gyalázzhatják a fehéreket (a nagyon ritka fordított esetben viszont a „rasszista” fehér mindenképpen meglakol – nyilván eminens pedagógiai célzattal). „Az indiánoknak szét kellett volna lőniük ezeknek az adócsaló, disznó zabáló, országbitorló, kecskebaszó zarándokoknak a seggét”, mondja például dicséretes kifejezőerővel a Mayflower jámbor pionírajairól a Bűnözésben profi című filmalkotás néger bérnyilkosa, feltehetően fekete „tesói” többségi véleményének adva hangot. Az USA-ban egyébként a „fajtiszta” négerrek a félvéreket sem tartják valami sokra. „Nem csatlakozom az ’egy csöpp vér’ elméletéhez (mí szerint egy csöpp néger vér már négerré teszi az embert – G.I.), mert tökéletesen emlékszem, hogy amikor tízéves voltam, egyes fekete osztálytársaim fattyúként kezeltek..., és találkoztam más mulattokkal is, akik ugyanígy jártak”, mondja Elliott Lewis televíziós újságíró Darryl Fearsnek, aki a „fajról mint tipikus amerikai fogalomról” értekező *Washington Post*-beli cikkében többek között arra a megállapításra jutott, hogy „a lakosság fajok szerinti osztályozása a megkülönböztetések elleni harcot célozza, és a fekete közösségen belül egyesek éppen emiatt tartanak a faji kategóriák eltűnésétől”, vagyis a fajkeveredéstől. Ha tehát a négerrek tartanak a fajkeveredéstől, az az antidiszkriminációs harc céljait szolgálja és üdvözlendő, ha viszont a fehérek nem óhajtának keveredni, az rasszizmus és elítélendő.

Christophe Wargny, az egyik legkiválóbb Haiti-szakértő a maga részéről a Lewis által elmondottakhoz kísértetiesen hasonló tünetet azonosított a világ első néger „szabadállamában”, csak éppen ellenkező előjelűt. Az inkompetencia és korrupció miatt hivatalából elűzött Jean-Bertrand Aristide elnök életrajzírója és tanácsadója a haiti társadalomban érvényesülő faji elkülönülés kapcsán a *Le Monde*-ben megállapítja, hogy „a kreolok azokat képviselik, akik átvették a francia kultúrát, a bossale-ok pedig, akiknek a neve a 'piszkos bőrből' (*peau sale*) ered, az afrikai rabszolgák közvetlen leszármazottai. Ma, kétszáz évvel később is a kreolok uralják a városi társadalmat, és a bossale-ok foglalják el a nyomornegyedeket. A megosztás teljesen fennmaradt.” Amíg tehát az USA-ban a „fajnégerék” azok, akik lenéznek és megvetik a mulatokat, Haitin éppen fordított a helyzet: ott már egy csöppnyi fehér vér is előnyt jelent a társadalmi hierarchiában. Ahány ház, annyi szokás...

Ne feledjük azonban azt sem, hogy az amerikai *Bible belt*, vagyis a Bibliát készpénznek vevő övezet fehérrei körében, akár csak a dél-afrikai búrok között tagadhatatlanul létező faji előítéletek az emberfajok szétválasztását célzó „isten akarat” vallási ideáján alapulnak. A kálvinista búr teológusokhoz hasonlóan amerikai prédikátortársaik is a szegregáció és a néger alacsonyabb rendűsége értelmében interpretálják azt a bibliai szövegrészt, amelyben Noé megátkozta a néger mitikus ősének számító Khám nevű fiának egyik fiát, Kanaánt. Khámnak az volt a bűne, hogy meglátta a sátra közepén lerészegedve és meztelenül fetrengő apját, aki bódulatából ébredve mégsem őt, a „bűnöst”, hanem saját unokáját, a vétlen Kanaántátkozta meg azal, hogy „szolgák szolgája legyen atyjafiai közt” (Mózes I. 9-25). Ószövetségi történetről lévén szó, a következetlenség és az igazságtalanság nem vehető igazán rossz néven Noétól, aki ugyan jócskán elmúlt már hat-

GAZDAG ISTVÁN

száz éves a sajnálatos apa-fiú incidens bekövetkeztekor, de még csak a szenilitás rovására sem írható nála a dolog, hiszen tudjuk, hogy kilencszázötven esztendő óta él meg, hatszáz évesen tehát alig számított „javokorabelinek”. Mindazonáltal az Egyesült Államok kétszázmilliós fehér lakosságából hetvenmillióan manapság ez alapján az épületes kis történet alapján ítélik meg Khám fekete bőrű utódait, merthogy a statisztikák szerint ennyien tartoznak a Bibliát szó szerint értelmező neoprotestáns felekezetek táborába. Biblikusan determinált előítéletességüket egyébként a való élet tényei sem cáfolják, éppen ellenkezőleg. A neves amerikai politológus, Geoffrey Hodgson szerint ugyanis „az Egyesült Államokban a jelenkori konzervativizmus gyökereinek nagyon nagy része a feketék zavargásai vagy a fekete bűnözés által kiváltott sokkhatásban található” (*Le Débat*, 2005. január-február). Eszerint tehát az amerikai társadalom Reagan-korszak óta tapasztalható jobbra tolódása és vallási értelemben vett „fundamentalizálódása” nagymértékben a négerrek antiszociális megnyilvánulásainak az eredménye! A beat-generáció morális és szexuális promiszkuitását biblikus prűdéria váltotta fel, a színes bőrűek pozitív megkülönböztetését célzó affirmatív akcióra a „dühös fehér férfiak” szociológiai kategóriájának megjelenése jelentette a reakciót. Az ingamozgás törvénye...

Európában a színes bőrűek bűnözői aktivitása még nem váltott ki az amerikaihoz hasonló politikai következményeket, pedig a *Le Figaro* által közzétett (2002. január 29.) franciaországi bűnözési térkép alapján nyilvánvaló, hogy a leginkább fertőzött területek azok, ahol a színes bőrű bevándorló népesség koncentrálódik, vagyis Párizs és környéke, a belga és német határ menti területek, valamint a déli, tengerparti régió. Patrick Huerre pszichiáter és törvényszéki szakértő a szexuális agresszióknak szentelt 2001. november 22-23-i párizsi

konferencián megerősítette, hogy a Franciaországban rohamosan terjedő csoportosan elkövetett nemi erőszakok (az ún. *tournante*-ok) tetteseinek 52 százaléka arab, 20 százaléka néger. Az ENSZ Bűnkutató Intézetének 2002. júliusi jelentése szerint a bűnözéstől leginkább sújtott európai régiók a területükhöz képest legtöbb színes bőrűt befogadó Anglia és Wales, ahol ezer lakosra 55 bűneset jut évente. Londonban 2001-ben majdnem száztízezer erőszakos bűncselekményt követtek el, márpedig valamennyi európai város közül a brit fővárosban él a legtöbb harmadik világbeli bevándorló (a lakosság negyven százaléka!). Belgium 2002-es börtönépességének több mint negyven százalékát külföldi állampolgárságú arab és albán muzulmánok tették ki, és a belga állampolgárságot szerzett bűnelkövetők között is a színes bőrűek voltak többségben. Beszédes című (*La guerre ne fait que commencer*, vagyis A háború csak most kezdődik, Lattes, Párizs 2002) és a jövő európai helyzetet is előrevetítő dokumentumkönyvükben Xavier Raufer és Alain Bauer kriminológusok a francia rendőrségi felderítés (RG) adataira támaszkodva közlések, hogy a „városi erőszak” előző évi háromezer tettese közül csupán ötven viselt francia családnevet. Franciaországban a harmadik világból érkező bevándorlók számának utóbbi két évtizedben tapasztalt szakadatlan növekedése a börtönépesség évi öt százalékos gyarapodását eredményezte, az 1985-ös 26 ezer főről a mai hatvanezer főre. Olaszországban 1991 és 2004 között a bebörtönzött idegen (döntő többségükben színes bőrű) bűnözők aránya 16 százalékról 39 százalékra nőtt. Sebastien Roché és Monique Dagnaud szociológusok a Grenoble környéki fiatalkori bűnözésről készült tanulmányukban arra a (legalábbis a politikai korrektség szempontjából) sajnálatos és tabusértő megállapításra jutottak, hogy minden második bűnelkövető színes bőrű bevándorló gyermeke (és akkor még

GAZDAG ISTVÁN

nem vették figyelembe a francia állampolgárságú színes bőrűeket), ami szerintük az integrációs politika csődjét jelzi. Mindennek a tetejébe azt is kimondják, hogy „a francia helyzet a jelek szerint az amerikaihoz közelít, ahol a kisebbségek túlreprezentáltak a bűnözők között, de miközben az Egyesült Államokban a tettesek és az áldozatok gyakran azonos fajúak, Franciaországban nem ez a helyzet”. Ellentétben tehát az USA-val, ahol a négerék főleg egymás kárára bűnöznek, a franciaországi (és európai) színes bőrűek elsősorban fehér áldozatokra vadásznak. Az amerikai fehérek százötven év alatt megtanultak védekezni. Az európai fehérek még csak most kezdenek el tanulni.

10.

Van abban valami tragikomikus és szinte sorsszerű, amikor a piromán tűzoltóért kiált, mert a tűz, amit okozott, időközben annyira elharapódzott, hogy már őt magát is fenyegeti. Lényegében ez a heterotézia (az eredeti szándéktól eltérő eredmény) törvénye, amely manapság a nyugati cionista értelmiség és az antirasszizmus mint uralkodó ideológia egymáshoz való viszonyát jellemzi. Frankenstein önállósította magát és a teremtője ellen fordult.

Napjaink egyik legbefolyásosabb zsidó intellektüelje, az önmagát nyíltan cionistának valló Alain Finkielkraut a *Frankfurter Allgemeine Zeitung* munkatársának, Jürg Altweggnek kijelentette, hogy „az antiszemitizmus időközben áttért a rasszizmusellenesség nyelvének a használatára, s az emberi jogok nevében artikulálódik. A rasszizmusellenesség ideológiává vált. Ez azt jelenti, hogy az egész világ globális magyarázatára vállalkozó rendszer lett belőle. Mindent a toleráns vagy rasszista séma alapján osztályoznak.” Kifakadásához az szolgáltatott apropót, hogy a 2003. novemberében megtartott párizsi alterglobalista szeánsz, az Európai Társadalmi Fórum hangulati előkészítéseként Tarik Ramadan genfi iszlámkutató Izrael feltétlen támogatásával vádolt meg vezető zsidó értelmiségieket, köztük őt magát is. Finkielkraut különösen azt nehezményezi, hogy mivel a palesztinai konfliktust az alterglobalisták egyre inkább a náci és áldozata szembenállásának optikáján keresztül értelmezik, manapság a zsidók minősülnek rasszistának, mert adott esetben ők az erősebbek, tehát akár tetszik nekik, akár nem, a közvélemény szemében a náccal kerülnek azonos platformra. E nyilván mind a náci, mind a zsidók számára kényelmetlen amalgám fényében különös hangsúlyt kap Finkielkrautnak az a nem sokkal korábbi próbálkozása, amely a zsidók etni-

GAZDAG ISTVÁN

kai értelemben vett „népként” való meghatározására irányult, a multirasziális (többfajú) nemzetkonceptió és a jelenlegi *melting pot* (fajkeveredés) egyidejű bírálatával kísérve: „...többé már nincsenek bennszülöttek, nincsenek idegenek, és maguk a hazák is a Real Madrid mintájához igazodnak. A zsidók egy egyre kevésbé megérthető kivételt képeznek a történelem általános mozgásában. (...) A zsidók egy olyan nép, amely továbbra is egy nép akar lenni. (...) Anyai vonalon a vér jogának hagyományát folytatják a föld jogának órájában. Mivel jelenkorunk csak a rasszizmusellenesség fogalmaiban képes elgondolni a világot, ez az etnikai állhatatosság és vele együtt a zsidó állam eszméje kezd nemcsak egzotikusnak, de elfogadhatatlannak is tűnni” (*Le Figaro*, 2003. szeptember 11.).

Finkielkraut érvelésében az ún. vértisztaság eszméje jelenik meg alig palástolt módon, amely az állami lét kezdetétől kísérte és kísértette az emberi történelmet, és majd a hitleri Németország gyakorlatában nyeri el legbefejezettebb formáját. Az az eszme ugyanis, hogy a fizikai és erkölcsi tulajdonságok nemzedékről nemzedékre történő átörökítésének természetes hordozója a vér, nagyon széles körben elterjedt a századok és a kultúrák folyamán. A zsidó nép léte is ehhez kötődik – amint azt Finkielkraut is megerősíti –, maga a Biblia a vérrel azonosítja a lelket, Platón pedig a rokonokról beszélve azokról beszél, akikhez „a családi istenek kötnek és ugyanaz a vér kering az ereikben”. Az Aranyszázad (1550-1650) Spanyolországában egyenesen jogi státust adtak a vértisztaság ideájának, így különböztetve meg a „tisza vérű” spanyolokat a zsidók, a mórok és az inkvizíció által elítéltek leszármazottaitól, és mindenekelőtt a keresztény hitre áttért zsidóktól. 1492-ben, a reconquista befejeződésének és Kolumbusz amerikai expedíciójának az évében a korábbi megszállókkal, a mórokkal való kollaborációban bűnösnek talált hispániai zsidók-

nak csupán két választásuk maradt: a száműzetés vagy a megtérés. Döntő többségük ugyan a távozás mellett döntött, ennek ellenére a hiányzó zsidó képzelt figurája a következő évszázadokban is tovább gyötri a vértisztaság szenvedélye és a vérfertőzés lidércnyomása által kondicionált Spanyolországot, amelynek a filozófusai, jogásza és teológusai a nemzeti egységet a hitegység megvalósítása révén képzelték el, ezért aztán – zsidók híján – az „újkeresztények” (conversók, tornadizók, marranók) ellen fordultak, vagyis azok ellen a zsidók ellen, akik a kiűzetés helyett inkább a (látszat)megtérést választották. A közfelfogás szerint azonban a szenteltvíz sem tudta lemosni róluk az „istengyilkosság” bűnét, és az ezt tükröző „vértisztasági törvény”, amelyet a pápa 1555-ben ratifikált, a marannusokat az egyetemekről, a hivatalokból és a szabad foglalkozásokból éppúgy kitiltotta, mint a méltóságok viseléséből.

Izrael vonatkozásában tehát Finkielkraut az etnikailag homogén nemzetállam eszméje mellett tör lándzsát, amely eszmét ő maga és brancsbelije évtizedek óta következetesen rasszistának és nácinak bélyegezték az európai nemzetek vonatkozásában. Most aztán, hogy az általuk kiokumált és gerjesztett antirasszizmus szellemi szülőházjukat is a vádlottak padjára juttatta, nem maradt más számukra, mint a lamentálás, a frusztráció és a „nem ilyen lovat akartam” kifogása meg persze a leghatásosabb: nyomásgyakorlás a többségi gondolkodás átprogramozására. Franciaországban „a demokráciát fenyegető antiszemitizmusról és rasszizmusról” szóló 2004. októberi Ruffin-jelentés az általa „behelyettesítéses antiszemitizmusnak” minősített „radikális antionizmus” büntetőjogi elnyomását javasolja. Konkrétan Izrael létezésének kétségbe vonása lenne üldözendő egy olyan sajátos törvény által, amely azokat büntetné, akik a héber államot az apartheidhez vagy a náci rezsimhez hasonlítanák.

GAZDAG ISTVÁN

Az emberfajok létezését tagadó antirasszista ideológia hovatovább a tudományos fejlődésnek is a kerékkötőjévé válik. Amint arról a *Frankfurter Allgemeine Zeitung* idézve a *Courrier International* beszámolt (2004. szeptember 30.), „egy gyógyszer-laboratórium első alkalommal tesztelte egy gyógyszer hatékonyságát egy meghatározott etnikai csoporton”. A BiDil nevű gyógyszerrel van szó, amely az amerikai négerek szívelégtelenségi problémáinak kezelésére szolgál, akik e tekintetben köztudottan jobban érintettek, mint az USA egyéb fajú lakossága. Az emberi génekészlet működésének és a gyógyszerérzékenységnek az összefüggéseit kutató farmako-genomika végső célja az egyénre szabott, lehető leghatékonyabb gyógymódok megtalálása ... lenne, ha a politikai korrektség kápói nem próbálnák ebben megakadályozni. Miért? Mert a genetika politikailag nagyon inkorrekt, és minél inkább fejlődik, annál inkább az. Hiába is erőlködnek a tagadásával, „régóta tudjuk, hogy különbségek vannak az emberek között”, folytatja a *FAZ*, olyannyira, hogy az Egyesült Államokban „a kisebbségek immáron a szükségleteikhez igazodó kezelések kifejlesztését követelik”. Vannak persze, akik a faji adottságok helyett inkább a társadalmi és kulturális tényezők fontosságára hivatkoznak, mert-hogy szerintük az emberek közötti különbségek nem örökletesek, hanem szerzettek, ami politikailag kétségtelenül korrektebben hangzik. Ily módon az az abszurd helyzet áll elő, hogy amit az etnikai kisebbségek a tudomány és az egészség nevében követelnek maguknak, azt az „erkölcs” nevében akarják megtagadni tőlük.

„A törvényszéki orvostanban végzett legutóbbi vizsgálatok kimutatták, hogy több mint harminc genetikai jelző nagyon eltérő gyakorisággal fordul elő (az abszolút jelenléttől a kvázihiányig) a fehéreknél a feketékhez képest az Egyesült Államokban”, erősítette meg a maga részéről Gérard Lucotte professzor, a francia

Antropológiai Intézet alelnöke (*Réfléchir et Agir*, 2003. tavasz). Nyilvánvalóan genetikai tényezőkkel magyarázható a négerrek körében tapasztalható – és a többi emberfajhoz képest jóval hangsúlyosabb – bűnözői hajlam is, amit a dél-afrikai rádió (SABC) 1989. szeptember 12-én 11:40-kor kezdődő *Women's World* c. műsorában a család és gyermekek elleni erőszak témájában megszólaltatott néger asszony úgy fogalmazott meg, hogy szerinte „a fekete kultúrában (sic!) a nemi és egyéb erőszak a férfiasság bizonyításának szokásos módja”. Nyilván tudta, hogy miről beszél, hiszen a bűnözési világranglistán Kolumbia és Nigéria után a harmadik helyet Dél-Afrika foglalja el, ahol például 2001-ben naponta 59 gyilkosságot, 145 nemi erőszakot és 752 fegyveres támadást követtek el.

A politikai korrektség azonban a tudományos kutatás mellett az egészségügyi felvilágosítást, sőt a közegészség-védelmet is akadályozza, mindenekelőtt az AIDS vonatkozásában, amelyből 2001-ben ötmillió új esetet regisztráltak, 66 százalékukat Afrikában. A politikailag egyébként szuperkorrekt *Tribune de Geneve* írja 2002 elején: „Genf, amelynek lakossága az ország legkevertebb lakossága, szintén az AIDS globális alakulását tükrözi. Miközben az új fertőzések aránya a svájci állampolgároknál az 1990-es 64 százalékról 2001-re 45 százalékra csökkent, a heteroszexuális úton megfertőződött afrikaiak aránya ugyanakkor 13,8 százalékról 40,8 százalékra nőtt. Annak tehát, ami Fekete-Afrikában történik, hatása van a genfi helyzetre is”, vagyis az afrikai bevándorlás növeli a fertőzés veszélyét. A legnagyobb probléma ugyanis az, hogy a fenyegetett afrikai országok lakossága egyre nagyobb számban igyekszik Európába menekülni. A párizsi Közegészségügyi Szolgálat jelentése szerint az újonnan megfertőzöttek 79 százaléka afrikai bevándorló, a franciaországi AIDS-megbetegedések háromnegyede a helyi fekete-afrikai közössé-

GAZDAG ISTVÁN

get érinti, amelynek körében „vágatva terjed a járvány” (*Le Parisien*, 2003. december 1.) A dél-afrikai bűnügyi és egészségügyi helyzet sajátossága (egyfajta „*couleur locale*”-ja) a két éven aluli leánygyermek sérelmére elkövetett nemi erőszakok számának folyamatos növekedése, amelynek részben az a magyarázata, hogy a törzsi marabuk szerint a vírus végleges eltávolításának legjobb módszere egy bébikorú szűz megerőszakolása.

Az univerzalista egalitarizmus hívei számára az AIDS-kutatás terén elért bizonyos felfedezések is zavarba ejtőnek bizonyultak. A *Science* tudományos folyóirat 2005. január 7-i száma például felfedi, hogy etnikai eredetük miatt egyesek kevésbé érzékenyek a HIV-vírusra. Másként mondva, az afrikaiak örökletes okokból eltérően reagálnak a vírusokra és a baktériumokra – amit egyébként a trópusi orvoslás már régóta tudott -, és mint egy nemzetközi kutatócsoport vizsgálata alapján kiderült, nemcsak hogy könnyebben fertőződnek meg, de a betegség kifejlődése is gyorsabb náluk. Részben tehát ez magyarázza, hogy a Földön leginkább a négereket érinti az AIDS (a betegek 60 százaléka), akár Afrikában, akár a bevándorlási célországokban élnek. A francia Egészségügyi Megelőző Intézet 2005. elején közzétett jelentése szerint az új szeropozitív esetek „mindenekelőtt a heteroszexuális afrikaiakat érintik”. Ugyanezt támasztja alá a Szent László Kórház gondozásában megjelent „Red ribbon – Mit üzen 2003-ban, 20 évvel a HIV/AIDS-járvány felbukkanása után?” c. kiadvány is, amelyben többek között ez áll: „Az utóbbi években viszonylag gyakori, hogy fiatal nők fertőződnek, akiknek HIV-fertőzött fekete afrikai barátjuk van. Ez utóbbi tény azzal magyarázható, hogy a fekete afrikai fiatalemberek között a HIV-fertőzöttség gyakorisága elérheti a 10-15 százalékot is! (...) Ma Magyarországon a 20 év körüli HIV-fertőzött fiatal lányok száma egyenletesen emelkedik, több mint 90 százalékuk ese-

tében a fertőzést alkalmi, afrikai fekete partnertől kapták.” Dánia vezető AIDS-szakértője, Finn Black professzor, az aarhusi Merselisborg Kórház főorvosa már 1987-ben arra figyelmeztette a dán nőket, hogy kerüljék a szexuális érintkezést az afrikai férfiakkal, és a dán férfiakat is óvta az afrikai szextúrától. „Sokkolt a tény, hogy az afrikai utazásból hazatérők körében végzett vizsgálataim azt mutatták, hogy kilenc százalékuk megfertőződött” (*South African Observer*, 1987. december). Ázsiával ellentétben Európában az emberi jogok nevében elvetik és tiltják az afrikai bevándorlók kötelező AIDS-szűrését.

A hipokrita emberijogizmus és a helyesen gondolkodás nevében újabban már a tudományos érdemet is retrospektív inkvizíciós vizsgálatnak vetik alá. Jól példázta ezt Alexis Carrel sorsa. A franciaországi Lyon városának prominens szülőtte a New York-i Rockefeller Intézet kutatójaként felfedezte a véredények varrásának módszereit, és ezáltal lehetővé váltak a szervátültetési technikák. Korszakalkotó munkásságát 1912-ben Nobel-díjjal honorálták. A harmincas években egy új egyetemi kutatási területet hozott létre Lyonban, ahol 1944-ben bekövetkezett halála után – több mint negyven franciaországi településhez hasonlóan – utcát neveztek el róla, és később a négy orvosi fakultás egyike is az ő nevét vette fel. Néhány éve azután hirtelen kiderült róla, hogy a tiszteletre méltó tudósi felszín egy veszélyes „gondolatbűnözőt” rejt, és beindult ellene a posztumusz ördögűzés. A politikai korrektség szelindekjei Alexis Carrel egykor világsikernek számító és több tucat nyelvre (köztük magyarra is) lefordított főműve, *Az ismeretlen ember* (1934) alapján „kaptak szagot”, amelyben az eugenista (fajnemesítő) iskola híveként kidomborította a fehér faj felsőbbrendű jellemvonásait, leleplezte a demokratikus egyenlősdi, hitet tett egy elitréteg létrehozása mellett az erősek és „életké-

GAZDAG ISTVÁN

pesek” reprodukciója révén, valamint „megfelelő gázokat használó eutanázia-berendezés” rendszerbe állítását javasolta a bűnözők és örültek számára (amely berendezés az Egyesült Államok számos tagállamában egyébként ma is használatos). A jelentéktelen kollégáiból, elfajzott tanítványaiból és méltatlan utódaiból álló lyoni egyetemi tanács „ártalmasnak” minősítette tehát Carrel könyvét, minekutána a róla elnevezett utcákat és kórházakat sorra átkeresztelték. Még hogy az ember „ismeretlen”? Nem inkább nagyon is kiismerhető?

11.

Emlékezetes tombolásakor Katrina, a Karib-tenger „szőke ciklona” nemcsak az USA déli partvidékét változtatta latrinává, hanem alaposan belerondított Amerika szuperhatalmi imidzsébe is. Ismételten nyilvánvalóvá tette ugyanis, hogy az Egyesült Államok esetében egy olyan ország vindikál magának globális civilizatórikus küldetést, amely még a saját lakosságát sem volt képes civilizálni, de legalábbis annak egy részét: a pozitívan diszkriminált „afroamerikai” kisebbséget. Lehet persze „politikailag korrekten” hamukázni, de a tény attól még tény marad: az érintett déli szövetségi államok néger lakói a katasztrófa idején is csak azt nyújthatták, ami lényükből fakad. A televíziók által mutatott látvány, a zűrzavar, az erőszak és a fosztogatás, a statárium, a kijárási tilalom és a karhatalom bevetése beszédes volt az egész világ számára. Különösen a Föld egyéb helyein előforduló természeti csapásokat kísérrő emberi magatartáshoz hasonlítva.

Nem csoda, hogy szegény Bushnak nem igazán füllött a foga a katasztrófa sújtotta területek meglátogatásához. Nyilván tisztában volt vele, hogy mire számíthat fekete „tesói” részéről, és hiába is tekinti magát a Mindenható küldöttjének azóta, hogy egy viszkisüveg alján megjelent előtte Jézuska, „újjászületett keresztény” létere mégsem merte életét csak úgy spontán az isteni gondviselésre bízni. Meglehetősen profán módon inkább kibekkelte, amíg a fegyveres erők „pacifikálták” a terepet és biztonságossá tették számára a vizitet. Elvégre nem kockáztathatta meg, hogy spirituálé helyett bazookával fogadják Tamás bátya kunyhójában, ami a heveny életveszélyen túl propaganda-szempontrból sem lett volna ildomos.

Miután a New Orleans-i feketék szabad folyást engedtek vandalizmusuknak és predátor-hajlamaiknak, vagyis napokon keresztül raboltak, fosztogattak és erőszakoskodtak,

GAZDAG ISTVÁN

sőt gyakran a mentőalakulatokra is rálóttek, mindennek a tetejébe még a mizerabilizmus csodafegyverét is bevetették, amely a „nyomorúságos” (mizerábilis) sorsuk miatti fehér büntudat és együttérzés kiváltását célozza. „Olykor az a benyomásom, hogy segélykoncert, avagy épp tömegdemonstráció címszó alatt egyfajta lelkiismereti terrorhadjárat folyik – a Nyugat ellen. Mintha változatlanul és kizárólag a Nyugat volna a felelős azért, ami most Afrikában történik”, írja még egy Sebeők János is (*Magyar Nemzet*, 2005. július 15.) – a „Nyugat” alatt itt lényegében a fehér embert értve – aki pedig a legnagyobb rosszindulattal sem vádolható “faji” előítéletességgel, legalábbis a televíziós fellépései alapján (lásd: Győzike-show).

A fehér ember pedig fizet, mint a katonatiszt, nagyvonalúan ontva a milliárdokat mindenféle segélyekre, amelyek nagy része az afrikai népek „demokratikusan” választott és rendszerint életfogytiglan újraválasztott zsarnokait gazdagítja. A Katrina is kiváló alkalmat biztosított az amerikai négeknek egy kis fehérelleses vádaskodással egybekötött, viszont annál jövedelmezőbb önsajnáltatásra. A *The Washington Post*nak nyilatkozó (2005. október 14.) Louis Farrakhan, a Nation of Islam néger-nacionalista szervezet vezetője egyenesen szabotázsról beszélt. Szerinte a New Orleans környéki gátakat szándékosan robbantották fel, hogy megsemmisítsék a feketék lakta szegénynegyedeket, ugyanakkor érzéketlenséggel vádolta a szövetségi katasztrófa-elhárító hatóságot és a Vöröskeresztet, mert vezetőségükben alig van fekete. „Az államgépezet bírói támogatásától felbátorítva és a többség részéről túlságosan nagy ellenállásra nem számítva, a feketék rendszeresen nyomulnak előre igényeikkel és követeléseikkel, miközben kisebbségi komplexusaik és tudat alatti félelmek egy részét felsőbbrendű pózokba és magatartásokba kompenzálják”, magyarázza az amerikai négek pszichés beidegződéseit Pető Ferenc (*Amerika jó és rossz között*, Püski Kiadó, 2001), aki a főleg fekete diákok által látoga-

tott houstoni Texas Southern Egyetem nyugalmazott tanáraként bizonyára tudja, hogy miről beszél.

Az objektív megfigyelők szemében nem növelte az amerikai feketék presztízsét az sem, amit október 15-én műveltek az ohioi Toledóban, ahol kéttucat neonáci a „négerbűnözés” elleni fehér összefogás érdekében próbált demonstrálni. Az állampolgári jogait gyakorló békés tüntetőkre és a testi épségüket óvó rendőrökre több száz főnyi néger csűrhe támadt, majd ugyanazzal a lendülettel kedvelt ösztönei foglalatosságukba, ti. a fosztogatásba kezdtek. A toledói „Kristálynap” (*Crystal Day*) mérlege: betört kirakatüvegek, kifosztott és felgyújtott üzletek, molesztált fehér járókelők, sebesült rendőrök és tűzoltók. Nyilván az efféle megnyilvánulások ismeretében ragadtatta magát nemrég a Reagan-kormány volt oktatási minisztere arra a – mindazonáltal általános felháborodást kiváltó – kijelentésre, hogy Amerikában csak akkor csökkenne a bűnözés, ha minden fekete magzatot elhajtánának.

A „fekete büszkeség” (*Black Pride*) Franciaországban sem ismeri a tréfát. Marc-Olivier Fogiel, a France 3 tévécsatorna Nem tetszhetünk mindenkinek című műsorának vezetője ezt a saját kárán tanulta meg. Az történt, hogy az egyik korábbi adásban az antiszemita nézeteiről elhíresült néger humorista, Dieudonné M'bala M'bala szokásához híven éppen a zsidók kontójára poénkodott, amikor a képernyő alján megjelent egy sms-bejátszás, amelyben egy – mint utóbb kiderült, a műsorvezető által „inspirált” – néző a „négerszagra” tett fölöttébb impertinens célzást. Természetesen kitört a botrány, záporoztak az elítélő és elhatárolódó nyilatkozatok, a műsorvezetőt és a tévécsatornát első fokon elítélte a bíróság „rasszizmus” miatt, de még ez sem volt elég: Dieudonné támogatói az egyik októberi adásnapon egyszerűen előzönlöttek a tévéstudiót és megakadályozták a műsor sugárzását. „Fáj az igazság”, mondhatná Fogiel, ha ezek után még lenne kedve humorizálni, de legalább volt alkalma egyszer s mindenkorra megtanulni, hogy az ember mindig

GAZDAG ISTVÁN

„rasszista” valaki számára, hiszen nemrég éppen ő perelte be Brigitte Bardot-t ugyanilyen váddal.

A manapság uralkodó politikai-ideológiai klímában egy fehér ember nem mondhatja ki az igazságot a négerekről, még az olyan köztudott tények esetében sem, mint az Afrikában mind a mai napig bevett gyakorlatnak számító emberévés és rabszolgaság. A *Le Nouvel Observateur* úgy oldotta meg a kényes dilemmát, hogy 2005. szeptemberi első számában megszólaltatta Léonora Miano kameruni írónőt, aki a lap által „kitűnőnek és rémületesnek” minősített könyvet írt a kannibalizmusról, amelyről az utóbbi években bebizonyosodott, hogy manapság is gyakori a legtöbbször etnikai gyökerű afrikai háborúk során. „Máskülönben, a konfliktusokon kívül, az emberáldozat vallásos hiedelmek nevében elkövetett rituális gyilkosságok formáját ölti magára”, mondja Miano, aki szerint ezt a fekete mágiát, „amely az erő megtalálását vagy más személyek alávetését célozza, Dél-Afrikában gyakorolják, ahol még az élő gyermekek szerveit is kiveszik, mert meg vannak róla győződve, hogy jajkiáltásuk eléri a szellemeket”. Máshol azt hiszik, hogy „ha emberi gyomrot vagy nemi szerveket ásnak el egy bolt alá, az növeli a forgalmat. Ilyesmit a bantuk követnek el olyan országokban, mint Nigéria, Kenya, Libéria...” Az újságírónak, aki tetetett naivsággal megkérdezte tőle, hogy vajon a francia média miért hallgat ezekről a „dolgokról”, Léonora Miano az alábbi választ adta: „Mert a franciaországi afrikai közösségek nem követnek el ilyen tetteket francia területen. Nagy-Britanniában viszont, ahol nagy létszámú nigériai és kenyai eredetű népesség csoportosul, néha meggyilkolt gyerekhullákat találnak”. Annak kapcsán, hogy akkor barbarizmusnak lehet-e nevezni ezeket a cselekedeteket, a kameruni írónő kijelentette: „Nem kell félni kimondani a dolgokat, és különösen önöknek, nyugatiaknak, túl kell lépniük a gyarmatosításhoz kötődő komplexuson. Merni kell kimondani, hogy az afrikaiak emberiség elleni bűnt követnek el, ha megölik a gyermekeiket. Afrikában hajlamosak vagyunk minden ba-

junk bűnösöként a Nyugatot megnevezni. Márpedig Afrikát talán valóban a Nyugat fegyverezte fel, de ha jól tudom, sohasem mondta azt egyetlen nyugati sem egy afrikainak, hogy darabolja fel a gyermekeit, sem egy diktátornak, hogy mészárolja le a népét”. A kókorba való visszatérés „olyan, mint az öngyilkosság”, és „ezt az afrikaiaknak kell kimondaniuk”, tette hozzá Miano. Már csak azért is, mert a rasszista bélyegtől mindennél jobban rettegő fehérek a jelek szerint úgyszemint merik megtenni...

Az elmúlt hónapokban viszonylag sokat szerepelt a világ-sajtóban Niger is, abból az alkalomból, hogy ezt a tipikusan afrikai rekordokat halmozó – vagyis a világ egyik legszegényebbjeként a világ legnagyobb népszaporulatát felmutató – országot súlyos éhínség fenyegeti. A *National Geographic* francia kiadásának szeptemberi száma azonban még ennél is lesújtóbb okból szentelt neki tíz oldalt. 2004 májusa óta Niger „az egyedüli nyugat-afrikai frankofón ország, amely törvényt hozott kimondottan a rabszolgaság büntetésére és pénzbüntetéssel való megszüntetésére”. A törvény alkalmazásáig és egy több évezredes népszokás megszüntetéséig mindazonáltal még hosszú az út, különösen, hogy a nigéri „állami szervek semmiféle hivatalos adattal nem rendelkeznek a rabszolgaságról”, amely egyébként nemcsak hogy jól megfér, de mondhatni tökéletesen harmonizál is az országban uralkodó iszlám hagyománnyal, amely „lehetővé teszi a négy feleséget tartó férfinak, hogy ötödikként egy szexrabszolgát vegyen magához”. Szerény becslések szerint is több százezer rabszolga van „forgalomban”, akik kézzől-kézre vagy inkább ágyról-ágyra járnak, és akiket a helyi piacokon néhány száz euróért adnak-vesznek. Különösen Nyugat-Afrikában él tovább az, amit a helyiek szégyenlősen a „hagyományos tevékenységek” elnevezéssel illetnek. Márpedig ezeket nem az európaiak kényszerítették rájuk. Legalábbis újabb rendelkezésig... Egészen más a helyzet a zsidókkal, akiket – szintén egy viszonylag új rendelkezés alapján – a keresztény Európa kényszerített tüzzel-vassal az olyasféle „hagyományos tevé-

GAZDAG ISTVÁN

kenységekre”, mint az uzsora, az adóbehajtás, a pénzváltás és hasonlók. Így most utólag is hálával tarthatnak eleinknek, mert egy nemrég született tanulmány szerint éppen az ő erőszakosságuknak köszönhetik a gojoknál magasabb intelligencia-szintjüket. A Utah Egyetem két kutatója, Henry Harpending és Gregory Cochran ominózus eszmefuttatásából (*The Natural History of Ashkenazi Intelligence*) immáron az újszülöttek, a nehéz felfogásúak és az egyéb hátrányos helyzetűek is megtudhatják – amit a többiek már eddig is kapizsgáltak –, hogy „noha a zsidók a világ népességének csupán 0,25 százalékát, az USA népességének pedig 3 százalékát alkotják, közülük került ki az összes Nobel-díjasok 27 százaléka és a sakkvilágbajnokok fele”. Fenomenális teljesítményüket állítólag az magyarázza, hogy az állandó üldözöttesek miatt (lásd: mint fent) kénytelenek voltak magasabb intellektust kifejleszteni a túléléshez. Harpending és Cochran elmélete végül is akkor került a nemzetközi érdeklődés homlokterébe, amikor a tekintélyes Cambridge University Press vállalta, hogy egy éven belül megjelenteti *Journal of Biosocial Science* című kéthavi kiadványában. A széleskörű sajtóvita – amelyben történészek, biológusok, antropológusok, genetikusok tucatjai szólaltak meg pró és kontra, de sokkal inkább kontra – igazából amiatt bontakozott ki, mert a szerzők érvelésükbe belekeverték a genetikát is, ezt a némileg még manapság is „nácigyanús” tudományt. „Az askenázi zsidók magasabb intelligenciája a DNS-ükben található”, nyomatékosította a két szerző a *New York* magazinban. „A genetikai evolúciós folyamatban a zsidók intelligenciája bizonyos genetikai (ideg)betegségeikkel (mint a Tay-Sachs és a Niemann-Pick-szindróma) összefüggésben a középkori Európa gettóiban elszenvedett megkülönböztetés eredményeként bontakozott ki”. E nélkül a „kromoszómikus önvédelem” nélkül az askenázi zsidóknak nem sikerült volna túlélniük megpróbáltatásaikat, okoskodik Harpending és Cochran. Az amerikai tudományos közvélemény azonban szinte egy emberként elvetette, sőt „veszélyesnek” és „rasszista-

nak” ítélte tézisüket. Sander Gilman történész tipikusnak mondható reagálása szerint „a zsidók intelligenciája a XVI. századtól kezdve az antiszemita paranoia alapja, amikor Luther kijelentette, hogy a héber doktorok olyan intelligensek, hogy kitaláltak egy mérget, amely egy nap alatt megölhet egy keresztényt” (*Corriere della Sera*, 2005. október 19.).

Ujabbán az amerikai négerrek polgárjogi mozgalmát fémjelző Michael King körül is oszladozni kezd a makulátlanság mítosza. A Luther Márton nevét „újrahasznosító” néhai King tiszteletesről tiszteletlen tények egész sora került napvilágra halála óta, annak ellenére, hogy Reagan elnök jóvoltából nemzeti kultuszfigura lett belőle. „Nem hivatalos” életrajzírója, Michael Hoffman szerint például időközben az is kiderült, hogy prédikációit és teológiai írásait nagyrészt plagizálta, egyetemi doktori disszertációjában pedig a négy szónál hosszabb mondatoknak alig fele származott a saját kútfőjéből. „Kétség sem fér hozzá, hogy dr. King a disszertációjában plagizált”, erősítette meg a *The New York Times* is 1991. október 11-én, a Boston Egyetem illetékes bizottságának előző napi jelentésére hivatkozva. Ma már az sem titok, hogy a Nobel-békedíjas (és állítólag kriptomarxista) teológus „legütösebb” beszédeit bizalmas tanácsadója, az ismert kommunista zsidó, Stanley Levinson írta, aki éveken át bonyolította a Moszkva és az Amerikai Kommunista Párt közötti pénzügyi műveleteket. William C. Sullivan, az FBI egykori második embere ugyanakkor felfedte, hogy fennen hangoztatott elveivel és aszketikus tónusú szentbeszédeivel szöges ellentétben a földi élet hívságait hajszólo baptista prédikátor a négeremancipációs mozgalomnak összegyűjtött pénz tekintélyes részét személyes hobbijaira, így prostituáltakkal folytatott szexpartijaira költötte, és életének utolsó éjszakáját is három kéjhölgy társaságában dorbézolta át Memphis város Lorraine nevű szállodájában – melleleg egyiküket brutálisan bántalmazva. A „független” tömegtájékoztató azonban diszkréten a szőnyeg alá söpri ezeket a momentumokat, mert meglehetősen rosszul venné ki magát, ha köztudottá

GAZDAG ISTVÁN

válna, hogy a Király (King) meztelen, és nem csak a halála pillanatában volt az, hanem egész életében is.

Miután több mint negyven éven át hiába várt Isten ítéletére, az amerikai igazságügyi apparátus végül mégis úgy döntött, hogy a saját hatáskörébe veszi és felmelegíti annak az Edgar Ray Killen nevű és ugyancsak baptista lelkésznek az ügyét, aki 1964-ben felbújtott tizennyolc Mississippi állambeli lakost, hogy öljék meg a King-féle mozgalom három aktivistáját, a fehér Michael Schwernert és Andrew Goodmant, valamint a fekete James Chaney-t. A nem éppen szelíd lelkületű egyházi akkoriban azért úszta meg az evilági felelősségrevonást, mert az esküdtszék egyik tagja elvi okokból nem volt hajlandó pálcát törni egy lelkész fölött (*Magyar Nemzet*, 2005. június 21.). Kérdéses persze, hogy az Amerikában éppen mostanság tetőző vallási fanatizmus légkörében van-e esély másféle ítéletre.

Végül pedig egy első hallásra sokkoló, ámbátor nyilván csak helyi érdekű információ szerint a Celldömölk közeli Jánosházát terrorizálják a romák, „... fél tőlük az egész falu, de ha valaki panaszkodni vagy tanúskodni mer ellenük, rögtön rásütik, hogy rasszista”. Mindezt nem valamelyik szélsőjobboldali „revolverlap” közli, hanem a *Népszabadság* (2005. augusztus 27.), ahol is Hajba Ferenc tolmácsolta imígyen a romák által agyba-főbe vert és kórházba juttatott presszóshölgy, Dózsa Györgyné szavait (támadóit egyébként hetvenkét órás őrizet után szabadon engedték, ahogy kell), akinek a mondandóját más falubelije is megerősítik. „Nem lehet kiengedni az utcára a gyerekeket a romák szabadon rohángáló, vad kutyái miatt”, „tíz-tizenkét dologtalan ember terrorizálja a falut..., kötekednek, molesztálják az arra járókat”, „a rendőröket ezek a romák havernak tekintik, simán letegezik őket...” Az ilyesféle „rasszista förtelmek” hallatán pedig egy jóérzésű demokrata rögvest zsandárért, bitóért és kalodáért kiált, de legalábbis egy Kaltenbachért. El kell törni a hőmérőt, mielőtt még felszökne a láz...

12.

A napjaink intellektuális terrorizmusának fő csapásirányát képező antirasszizmus elhatalmasodásának előhírnökeként Konrad Lorenz a „halálos langyosság” (*Warmetod*) fogalmát használta a világháborút követő európai emberiség állapotára, és veszélyes elpuhulását látva megjósolta kultúrájának elkerülhetetlen összeomlását. „Az emberiség történelemelőtti korában a keménység, hősiesség, társadalmi hasznosság stb. szerinti selekciót kizárólag külső ellenséges erők végezték el, ma ezt a szerepet az emberi szervezésnek kell átvennie”, írta a Nobel-díjas etológus. Figyelmeztetése pusztába kiáltott szó maradt. Az eredmény: dekadencia, devirilizáció és domesztikáció – az európaiakat létükben fenyegető civilizációs betegség kórtünetei.

Hiába tanította már az ókori görög bölcs, Kalliklész, hogy „az egyetlen erkölcs az erő”, és hiába bizonyította az emberi történelem számtalanszor, hogy csupán a „*fait accompli*” igazsága számít, jelenlegi amnéziás-anémiás állapotában az európai ember nem akar erről tudomást venni. Ha minden így megy tovább, előbb-utóbb végleg „kitempózza” magát a történelem irányítói közül, sőt az sincs kizárva, hogy valóra válik Határ Győző borúlátó jóslata, és valóban kiderül, hogy „csupán az élesztő szerepét szánta neki a történelem ..., de mint faj – eltűnésre ítéltetett” (*Alapigazságaink*, Szabad Föld Kiadó, 2003). A határi „színtelen-hamuszürke” emberiség rémálma egyébként tökéletesen egybevág az újkori európai egység gondolat atyjának tartott Coudenhove-Calergi elképzelésével, aki szerint „a jövő embere keverék lesz. Páneurópa számára egy eurázsiai-negroid jövendő fajt kívánok... Vezetők a zsidók legyenek, mert a jótékony gondviselés Európát a zsidók révén egy szellem kegyelméből való új, nemes fajjal adományozta meg” („Prak-

GAZDAG ISTVÁN

tischer Idealismus”). Nos hát, a dolgok jelen állását tekintve mindez már nem is annyira „gyakorlati idealizmusnak”, mint inkább „gyakorlati realizmusnak” tűnik...

Ami most Európában és Európával történik „nagyban”, az egyébként kísértetiesen emlékeztet arra, ami a múlt század első felében Magyarországon és Magyarországgal történt „kicsiben”, és amiről Milotay István oly szemléletes képet festett az Olaszliszka c. írásában: „Ez a népvándorlás beláthatatlan időre eldöntötte azt a kérdést, vajon asszimilációs úton megoldható-e a zsidóprobléma. Mindenki fülére húzza a paplant és azt hiszi, így nem hallja az árvíz lassú zuhogását. Mások, az élelmesebbek viszont úsznak ezzel az árral vagy a partján ülnek és élősködnek nekik is juttatott hulladékaik. De az árvíz azért mégis csak árvíz marad.” Az Európára zúduló harmadik világbeli bevándorlás nyomán immáron mértéktartó demográfiai prognózisok valószínűsítik, hogy a XXI. században földrésünk elveszítheti fehér és európai jellegét, és a színes bőrű jövevények többségbe kerülhetnek. Márpedig ki lehet heverni egy országrész vagy akár egy birodalom elvesztését, el lehet viselni egy idegen megszállást, és ha véget ér, el lehet takarítani a romjait, hosszú távon ki lehet küszöbölni az éhínségek, járványok vagy háborúk okozta hekatombák hatását is, a vérkeveredést, a meszticizációt azonban nem lehet meg nem történné tenni, mert az már egy visszafordíthatatlan állapot.

Szót emelni a fajkeveredés ellen, leleplezni az egalitarista szentírás kánonjait, párhuzamot vonni a bevándorlás és a bűnözés közé – manapság automatikusan rasszizmusnak számít és a közéleti „szalonképesség” elvesztését vonja maga után, ha éppen nem büntetőjogi retorziókat. Akárcsak 1968 májusában, ma is a „megfordítás őrjöngésében” (Louis Pauwels) élünk, amelynek szellemében az igazságot reakciónak bélyegzik, az észet fasisztának nyilvánítják, a racionalitást pedig

számúzik, mert úgymond diszkriminációhoz vezet. Mindezt az egyetemes „szeretetre” hivatkozva teszik, holott Nietzsche óta tudjuk, hogy éppen a szeretet nevében okozták a legtöbb rosszat az emberiségnek, de őt megelőlegezve például már De Sade márkinak is az volt a kereszténységgel szembeni legfőbb kifogása, hogy az a testvériség, a felebaráti szeretet vallása és – legalábbis eredeti, krisztusi formájában – az emberi egyenlőség apoteózisa. Márpedig az abszolutizált és parttalan humanizmus nem egyéb, mint „bizánci hazugság, a gyengéké, a gyáváké, akik az ’emberi egyenlőség’ ürügyén a maguk uralmát készítik elő”, írta Hamvas Béla 1934-ben, és szentenciája az európaiak vonatkozásában mára tökéletesen beigazolódott. A probléma az, hogy csak az ő vonatkozásukban.

Az európai népeket ma egyaránt fenyegeti etnikai identitásuk elvesztése és kulturális kreativitásuk kimerülése (kozmpolitizmus, afrikanizáció, iszlamizáció, amerikanizáció). Legszomorúbb az egészben, hogy ennek fő okát elsősorban önmagukban hordozzák. A történelemben a dekadencia tünetei majdnem mindig ugyanazok: túlzásba vitt hedonizmus és individualizmus, erkölcsi lazulás, társadalmi egoizmus, a hősiesség értékek megvetése, a közoktatás hanyatlása, a spiritualitás és a szakralitás elhagyása, az etnikai szubsztrátum megváltozása, a történelmi emlékezet elvesztése, az alapító értékek elfeledése, röviden: egyik oldalon a valóságtól egyre jobban elszakadó elitek túlzott intellektualizációja, másik oldalon a nép egyre fokozódó primitivizációja. Amiben a jelen helyzet az összes történelmi precedenstől különbözik, az az, hogy Európában nem egy spontán kifáradás, hanem egy tudatos kifárasztás, egy folyamatos devirilizáció folyik: a férfiasság, a harciasság, a hősiesség és a bátorság értékeinek legyöngítése a nőies, altruista, idegenbarát és emberijogista értékek javára. A homoszexualizmussal

GAZDAG ISTVÁN

szemben megnyilvánuló engedékenység, a női emancipáció feminista hulláma, a natalitás szabadesése, a színes bőrű bevándorló mint médiatikus kultuszfigura eszményítése, a fajkeveredés gátlástalan dicsőítése, az erő esztétikájának patológiás gyűlölete és a mindezt keretbe foglaló általános gyávaság és konformizmus nagyban hozzájárult ahhoz, hogy az európaiak immáron erkölcsileg lefegyverezve és lelki komplexusokkal terheltlen szembesülnek a férfias értékek primátusát hirdető hódító iszlám rohamával éppúgy, mint a biblikus gyökerű „westernmorált” világuralmi céljai szolgálatába állító jenki militarizmussal.

Stanley J. Fetjens amerikai szociológus már a múlt század hatvanas éveiben kielemezte a fehér férfi büntudatra ébresztését és elnőiesítését célzó folyamatot, aki a korszak kollektív tudatában „fajilag és zsigerileg bűnösnek” nyilvánított, hiszen mint azt a közismert leszbikus és feminista aktivista, Linda Lewine írta: „A heteroszexuális fehér hím szegycmentelen uralma a nők, a színes bőrűek és a homoszexuálisok fölött túl sokáig tartott. Megérdemli, hogy kasztrálják” (*Shared Intimacies*, Jackson Ed., N.Y. 1984). Az európai emberiség kasztrálása, sőt önkasztrálása – ez tehát a nyugati progresszista körök „fénylő horizontja” a '60-as évek óta. Napjaink uralkodó világnézete a „fasiszta brutalitással” azonosított férfias értékekkel szembeni kulpabilizációt szolgálja, ezáltal pedig a bevándorló gyarmatosítók és helyi kollaboránsaik térnyerésével szembeni vitális reakciót gátolja. Ez magyarázza a bevándorlók bűnözésével szembeni megtorlás gyöngeségét éppúgy, mint az európaiak etnikai szolidaritásának a hiányát, és páni félelmüket a színes bőrű bevándorlókkal szemben. „Teljesen világos, hogy a szabadság súlyos veszélyeztetését jelentené, ha a homéroszi erényeket a barbár népek kizárólagos sajátjának kezdenénk tekinteni”, figyelmeztetett Georges Sorel vagy száz éve, de előtte már Joseph de

Maistre is úgy vélte, hogy az egyetemes szeretetparancsot terjesztő evangélium „méreg az egyház nélkül”. (A jelek szerint ma már vele együtt is az ...)

A dekadencia és a devirilizáció mellett az ún. domesztikáció folyamata is elsősorban a fehér emberiséget sújtja. Az önállóságra képtelen és teljes egészében gazdájukra hagyatkozó háziállatok helyzetének analógiájára használt kifejezés az önmagát „házasító” nyugati ember passzivitását és függését jelöli azzal a rendszerrel szemben, amelyet saját maga hozott létre, és amely időközben teljesen a „fejére nőtt”. A nyugati tömegdemokráciák „nyersanyagának” számító házasított embertípus a végtelenségig konformista, sohasem lázad és sohasem áll ellen, és miközben azt képzeleli magáról, hogy autonóm személyiség, valójában vakon követi a belénevelt konvenciókat és készségesen hagyja magát dróton rángatni. Főbb jellemzői: az ideológiai agymosást végző tényezők (média, oktatás, kultúra, egyházak stb.) általi befolyásolhatóság, a fogyasztói életmódtól való függés, az önálló értékítélet elvesztése a propagandával szemben, a csordaszellemnek való szervilis alávetettség, valamint rohamos dekulturnálódás és rebarbarizálódás. Posztmodern korunk szomorú perversitása, hogy ellentétben a korábbi idők gyakorlatával, manapság a tömegek szellemi sterilizálását maguk az írástudók végzik (tisztelet az antikongformista, ergo „kiátkozott” kivételnek!), akik ily módon megtagadják kasztjuk Marcuse-féle alapkritériumát, miszerint „az értelmiségi olyasvalaki, aki elutasítja a kompromisszumokat a hatalmasokkal”, és döntő többségükben elvetik az ősi diogenészi elvet, amely mintegy ontológiailag arra predesztinálta őket, hogy korszakuk „rossz lelkiismereteként” létezzenek.

Az intellektuális világszabványosítás korában már csak nagyon kevesen vállalják fel közülük az önálló gondolkodás és az ikonoklaszta véleményalkotás ódiu-

GAZDAG ISTVÁN

mát. Témánknál, a rasszizmus problematikájánál maradvá, 1969-ben Arthur Jensen amerikai pszichológus, a Berkeley Egyetem professzora hatalmas botrányt keltett azzal, hogy közzétette a különböző emberfajok IQ-tesztjeinek összehasonlító elemzését (in *Harvard Educational Review*, 1968-69. tél), amelyben arra a „politikailag inkorrekt” következtetésre jutott, hogy az emberi intelligencia eredetében – az uralkodó tudományos közfelfogással és saját korábbi álláspontjával ellentétben – sokkal nagyobb szerepe van az örökletes tényezőknek, mint a környezeti hatásoknak. Az átlagos intelligenciaszint tekintetében Jensen 15 pontnál is nagyobb eltérést tapasztalt az amerikai fehérek és az amerikai négerek között az előbbiekre javára, és ezzel magyarázta az iskolai felzárkóztató programok krónikus sikertelenségét, kiemelve „a feketék alkalmatlanságát a konceptuális intelligenciatesztek megoldása terén”. Később a Cyril Burt angol pszichológus által csecsemőkorban szétválasztott ikerpárokon végzett pszichometriai vizsgálatok megerősítették, hogy az intelligencia több mint nyolcvan százalékban örökletes és csak húsz százalékban környezetfüggő. Hans J. Eysenck, a világ egyik leg(él)ismertebb, legtöbbet publikáló és legtöbbet idézett pszichológusa, Nagy-Britannia „egyik legbefolyásosabb tudósa” (*Sunday Times*) 1972-ben megállapította, hogy az egyének és embercsoportok között megfigyelt értelmi és lelki különbségek többsége genetikai eredetű, és ezzel alapjában rendítette meg az egalitarista kánont. *Race, Intelligence and Education* (Faj, intelligencia és oktatás) c. esszéjét Cyril D. Darlington világhírű genetikus, oxfordi egyetemi tanár az alábbi szavakkal méltatta: „Ez a könyv csak a kezdet. A szükséges kezdet. Azok nem fogják értékelni, akik számára a faj helyettesítette a szexet mint főtábut!” Arthur Jensen felfedezéseit azóta más tanulmányok is alátámasztották, köztük Richard J.

Herrnstein genetikus és Charles Murray szociológus 1994-es *The Bell Curve* című (és szintén nagy vihart kavarázó) bestsellere.

Egy évvel később jelent meg a kanadai Nyugat-Ontario Egyetem pszichológiai professzorának, J. Philipp Rushtonnak *Race, Evolution and Behavior* (Faj, törzsejlődés és viselkedés, Transaction Publishers, New Brunswick) című, 400 oldalas és ezernél is több referenciát tartalmazó szintézise, amely pszichológiai, antropológiai, szociológiai és egyéb tudományos evidenciák alapján leszögezi, hogy ad 1: legalább három biológiai emberfaj létezik (keletiek, feketék, fehérek); ad 2: ezek felismerhető jellegzetességet mutatnak az agyméret, az intelligencia, a személyiség és a vérmérséklet, a szexuális viselkedésmód, valamint a termékenység, a felnőtté válás és az élettartam mértékének tekintetében; ad 3: ezek a faji jellegzetességek felfedik, hogy átlagosan a keletiek és leszármazottaik világszerte a láncolat egyik végén, a feketék és leszármazottaik világszerte a láncolat másik végén, a fehérek pedig rendszerint köztük foglalnak helyet; ad 4: ez a világminta sokkal inkább törzsejlődési és genetikai, semmint tisztán társadalmi, politikai, gazdasági vagy kulturális ok eredménye. Gérard Wintringer francia kutató szerint „majdnem mindegyik fekete képtelen az elvonatkoztatás klasszikus eljárása szerinti mentális művelet végrehajtására és az ellentétes fogalmi kapcsolatok szimultán kezelésére” (in Jean-Pierre Hébert, *Race et intelligence*, Copernic, Párizs 1977). Maga a négerség apostola, Leopold Senghor egykori szenegáli elnök is elismerte, hogy „a fekete indukció és intuíció révén halad”, amely képesség ugyanakkor teljesen alkalmatlan a tudományos vagy prométheuszi gondolkodásra, amint azt Afrika egész történelme és jelene is bizonyítja.

A valóság persze sokkolja a jelenleg uralkodó emberijogista moralizmust, amely Franz Boas elavult anti-

GAZDAG ISTVÁN

raszialis és environmentalista (a fajok létezését és az intelligencia örökletes meghatározottságát tagadó) doktrínáját visszhangozza. „Ami drámai, az nem az, hogy Rousseau tévedett, hanem hogy két évszázaddal később, még mindig őt követjük; hogy a Darwin óta bekövetkezett biológiai haladás nem befolyásolta gondolkodásunkat; hogy a mai gondolkodásmódok Rousseau tévedéseiből erednek, mintha a természettudományok sohasem léteztek volna” (Robert Ardrey). Hiába teremtette az Isten úgymond egyenlőnek az embereket, a Természettel szemben nincs apelláta. A genetika rezisztens az egalitarista maszlaggal szemben. *Naturam expellas furca, tamen usque recurret.*

13.

A témában uralkodó tudatos dezinformáció ködében tévelyegve mit tudunk egyáltalán az első „rasszistákról”? Talán csak annyit, hogy diplomaták, orvosok, ügyvédek, antropológusok, akadémikusok, egyetemi tanárok voltak... Egyesek számára a faj újjáélesztői, mások számára egy „elátkozott” doktrína teoretikusai ők. Főleg franciák, mert az általános tévképzettel ellentétben a modern fajelmélet bölcsője nem Németországban, hanem az emberijogizmus szülőhazájában, Franciaországban ringott.

Őseink őszintén és komplexusok nélkül élték meg rasszizmusukat világszerte. Számukra ez nem egy elmélet volt, hanem egy evidencia, egy természeti törvény, hiszen a legtöbb civilizációban az emberfajok közötti vérkeveredés az idők kezdetétől az istenek elleni sértésnek számított. „A politikai doktrínának tekintett internacionalizmus perverz hatásaként többé már nem ismerik el a népek biológiai, vallási, faji dimenzióját, tehát elszegényítik őket. Amit elfogadnak a fák, a lovak és számos élő organizmus esetében, vagyis az örökölt képességek változatosságát, azt elutasítják fajunktól. Pedig a Talmud azt tanítja, hogy Isten mélyen különbözőnek teremtette az embereket, és ez egy adottság volt a számukra. Az isteni büntetés az Bábel: a népek, fajok, nyelvek kaotikus összekeverése”, írta egykor Erwin Levy zsidó filozófus (*The Lacks of Internationalism*, UPC Press, Chicago 1898). Manapság ezért rasszistának titulálnák, és teljes joggal, merthogy az is volt.

A baj 1789-ben kezdődött, ahogyan azt már Sieyes abbé is észrevette, aki szerint a francia forradalom fajietnikai szempontból a mediterrán-alpesi tömegek felkelése volt a germán-nordikus eredetű nemesség ellen. Franciaország ugyanakkor az az ország, ahol a faj szerepét és értékét jóval korábban, sokkal elmélyül-

GAZDAG ISTVÁN

tebb módon és sokkal tudatosabban vizsgálták, mint bárhol másutt Európában. Az összefüggés magától értetődik: ahol a betegség először ütötte fel a fejét, ott próbálkoztak elsőként a gyógyításával.

Adolphe Pictet már 1850-ben az indoeurópai emberiség hajnalához való visszatérést javasolta, és elsőként népszerűsítette az „árjaság” fogalmát. A bomba azonban 1853-ben robbant, amikor egy enciklopédikus tudású gondolkodó, szociológus és diplomata megjelentette monumentális etno-történeti esszéjét az emberfajok közötti egyenlőtlenségről (*Essai sur l'inégalité des races humaines*). Arthur de Gobineau (1812-1882), ez az intuitív zseni nyilvánvalóan csupán a korabeli tudomány által rendelkezésére bocsátott anyagot használhatta fel, és bár egy régi nemesi család sarjaként bizonyos mértékig a kasztszellem és a katolikus dogma fogja maradt, számos előérzete mégis kiállta az idők próbáját. „Nem a fanatizmus, nem a luxus, nem az erkölcsromlás és nem is a vallástalanság okozza a civilizációk és társadalmak bukását, és még csak nem is a rossz kormányzás. Minden hanyatlás oka a fajkeveredés: az erők hagyják magukat felemészteni a gyöngék által, akikkel meggondolatlanul keveredtek, és akik megsemmisítik őket, így többé már nem képesek fenntartani azokat a civilizációkat, amelyeket létrehoztak”, írja, és a romlásban való kiegyenlítődés állapotát annak tulajdonítja, hogy megszülettek és elhatalmasodtak az egyetemes testvériség és egyenlőség eszméi. Gobineau-nak egyébként már a saját korában sem voltak illúziói a fehér emberiség jelenével és jövőjével kapcsolatban: „A fehér faj immáron eltűnt a Föld színéről. Miután áthaladt az istenek korán, amikor még abszolút tiszta volt; a hősök korán, amikor a keveredések ereje és száma még mérsékelt volt; a nemességek korán, amikor a még jelentős képességeit már nem újították meg az elapadt források, többé-kevésbé készsége-

sen elindult valamennyi elvének végső összezavaródása felé”, ahová időközben már meg is érkezett...

A tudományos rasszizmus megalapítójának azonban Georges Vacher de Lapouge (1854-1936) entomológus számít, a Montpellier-i Egyetem tanára, az első fajantropológus. Róla mondta azt II. Vilmos német császár az egyik francia diplomatának, hogy „csak egyetlen nagy ember van Franciaországban és róla sem vesznek tudomást”. Vacher de Lapouge a társadalmi fejlődést szelekciós jelenségek eredményének tartotta, amelyek a faji tényezők arányát változtatják ugyanazon nép létezésének különböző korszakaiban. Számára nyilvánvalónak tűnt, hogy az emberiség haladására legnagyobb hatást a történelem motorjának szerepét betöltő árjak tették. Korszakos műveiben (*Les sélections sociales*, 1896; *L'aryen, son rôle social*, 1899; *Race et milieu social*, 1909) éppen ezért a szelekció, az eugenizmus (faj-nemesítés) és az örökletes faji tényezők érdekében történő állami beavatkozás mellett szállt síkra és hevesen bírálta a demokratikus egalitarista dogmáknak és az univerzalista misztikának behódolt politikai közeget. A Montpellier-i Egyetem antropológiai fakultásának felavatásán, 1886. december 2-án mondott híres beszédében annak a meggyőződésének adott hangot, hogy „a következő évszázadban milliósámra fogják egymást gyilkolni egy vagy két fokkal többért vagy kevesebbért a fejindexben. A bibliai siboleth és a nyelvi rokonságok helyett erről a jelről fogják egymást felismerni a nemzetek, (...) és az utolsó szentimentalisták bőséges mézszárlásoknak lesznek a tanúi”. A XX. század történelme mindenesetre nem cáfolta meg próféciját. Vacher de Lapouge egyébként az emberiség jövőjét is szkeptikusan (vagy nagyon is reálisan?) szemlélte, mert mint írta, „az ember evolúciója még nem fejeződött be: arról, hogy istenként vagy majomként végzi, a kiválasztódás fog dönteni”. Persze csak ha hagyjuk dönteni.

GAZDAG ISTVÁN

Gustave Le Bon (1841-1931) filozófus, a tömeglélektan szakértője, az erről szóló világsikerű tanulmány (*La Psychologie des foules*, 1895) szerzője ugyancsak alaposan tanulmányozta a faj hatását a történelemben és a faji jellegzetességek hatását a népek életében. „Ami legvilágosabban a szellemembe vésődött, az az, hogy a népek mentális konstitúciója éppen olyan szilárd, mint anatómiai jellegzetességeik”, írja (*Les lois psychologiques de l'évolution des peuples*, 1898), ezért szerinte „egyetlen eszme sem lehet alaptalanabb, mint ugyanazon iga alá kényszeríteni a túlságosan is különböző fajokat, ... ugyanis az egyének és a fajok mentális alkatából származik a világfelfogásuk, következésképpen a viselkedésük, következésképpen a történelmük”. Ezzel Le Bon egyszer s mindenkorra megállapította és előrevetítette a különböző univerzalizmusok eredendő kudarcát, akár vallási (iszlám, kereszténység), akár ideológiai (emberijogizmus), akár politikai-kulturális (amerikanizmus) köntösben jelentkezzenek is.

A modern faji gondolat klasszikusainak bemutatása után célszerű lesz görcső alá vennünk magának a „fajnak” a fogalmát, ahogyan azt a középnemzedék legjellegesebb képviselői annak idején meghatározták. E tekintetben a kérdés egyik neves szakértőjére, Julius Evola tradicionalista gondolkodóra hagyatkozunk, aki a faji nevelés irányelveinek szentelt művében (*Indirizzo per una educazione razziale*, 1941) felsorol néhányat a legismertebb korabeli fajdefiníciók közül: „a faj ugyanolyan eredetű, azonos testi és szellemi jellegzetességű egyének élő egysége” (Woltmann); „olyan emberi csoport, amely sajátos módon egyesít egy bizonyos számú fizikai jellegzetességet és lelki készséget, és így minden más emberi csoporttól különbözik, önmagukhoz mindig hasonló egyéneket szülve” (Günther); „egy örökletes típus” (Topinard); „nem a külső morfológiájukban hasonló emberek, hanem azonos 'genotípusú’

(vagyis örökletes potencialításokat hordozó) csoportok által meghatározott származéksor” (Fischer, Lenz); „nem ilyen vagy olyan szellemi vagy testi jellegzetességek birtoklása által, hanem a rajtuk keresztül kifejeződő stílus által meghatározott csoport” (Clauss). Evola a maga részéről az ún. pszicho-antropológia megalapítójának számító Ludwig-Ferdinand Clauss meghatározásával azonosul leginkább, akinél már a genotípus egyfajta „spiritualizálódása” figyelhető meg, vagyis a faj lényege szerinte egy stílusban, egy létezés módban keresendő. „Amennyiben egy tudományos ismeretnek megadatik hatást gyakorolni a történelemre, e téren a pszicho-antropológiára háruló cél: megjelölni azokat a határokat, amelyeket egyetlen nép, egyetlen kulturális és vérközösség sem léphet át vagy nyithat meg saját elpusztulásának kockázata nélkül. A lélek határainak kutatása következőképpen a jelen óra történelmi feladata”, írta Clauss 1926-ban (*L'ame des races*, Éd. de L'homme libre, 2001), és az általa meghatározott cél manapság aktuálisabb, mint valaha, mert hiszen a fehér faj azóta már rég megnyitotta az elpusztulásának kockázatát valószínűsítő határokat, mégpedig a szó fizikai (bevándorlás) és lelki (önfeladás) értelmében egyaránt.

Akár tetszik az antirasszizmus propagandistáinak, akár nem, a fajok történelmileg-filozófiai „megsej-tett” létét a természettudományok, köztük a molekuláris biológia, ténylegesen is visszaigazolják. Mint azt Charles Berrias genetikus megállapítja, „azonos genomnál bizonyos polimorf gének gyakorisága az emberi populációk szerint változik. Molekuláris értelemben a fajt olyan népcsoportként lehetne tehát meghatározni, amely az evolúció egy adott pillanatában elkülönült genetikai készletből ered, és az emberi nemben belül jellegzetes változatosságot mutat bizonyos allelok (ugyanazon gén különböző formái) jelenléte

GAZDAG ISTVÁN

vagy hiánya tekintetében”. Claude Lévi-Strauss meghatározása szerint tehát a rasszizmus „az egyének együttesének tulajdonított értelmi és erkölcsi jellegzetességekben, bárhogy is definiálják ezt az együttest, egy közös genetikai örökség szükségszerű hatását látja” („Race et histoire”, in *Anthropologie structurale deux*, Plon, 1977). Erre reagálva Guillaume Faye az antirasszizmust olyan doktrínaként határozza meg, amely „a rasszizmus és az idegengyűlölet elleni harc ürügyén egyszerre bátorítja az idegenek (ti. a színes bőrű bevándorlók – G. I.) előnyben részesítését, az európai identitás folyamatos és fokozatos feladását, a többfajú társadalmi modell elfogadását, és a helyesen gondolkodás kritériumaként a posztmodern totalitárius ideológia legtipikusabb kifejeződése” (*Pourquoi nous combattons. Manifeste de la Résistance européenne*, L'Aencre, 2001).

Julius Evola számára, akinek még nem voltak komplexusai, amikor önmagát rasszistának vallotta, „a rasszizmus azzal a demokratikus-szabadkőműves mítosszal való szembenállást jelenti, miszerint a legfőbb érték az egyes számban használt 'emberiség', miközben minden lény lényegénél fogva testvér és egyenlő. Valójában azonban a 'hallhatatlan elvek' evangéliuma által feltételezett eme mitikus 'emberiség' vagy nem létezik, vagy – a mi szemünkben nem egy pluszt, hanem egy mínuszt képviselve – egyáltalán nem érdekel bennünket” (id. mű). Evola nem tette hozzá, de az „emberi” minőség már amúgy is foglalt, mégpedig a zsidók által, hiszen a szentírásukban írva van (Éz. 34,31): „Ti emberek vagytok, a nem zsidók azonban nem emberek” (XII. 142, in *Lazarus Goldschmitt Talmud* fordítása, Berlin, Jüdischer Verlag, 1930-36). Ezt az igencsak ki-rekesztő „emberdefiníciót” a helyesen gondolkodók azzal mentegetik, hogy az ősidók termékeként mára nyilván elvesztette érvényét. És ha mégsem? „Az em-

ber annál emberebb, minél zsidóbb”, fogalmazta meg újfent a bölcs Eisenberg rabbi (*Une histoire des juifs*, 1970). „A zsidó közelebb áll az emberiséghez, mint bárki más”, erősítette meg Elie Wiesel (*Célébration talmudique*, 1990), míg a néhai Shneur Zalman rabbi vallásfilozófiai álláspontja szerint „a zsidók a teremtés koronája és a nem zsidók a Föld szemetjei (*Frankfurter Allgemeine Zeitung*, 1994. március 11.). Eszerint tehát a zsidók a „legemberebbek” az emberiségben és persze az egyedüli „emberek” az embertelenségben.

Némi vigaszt nyújthat a talmudi „emberiségen” kívül rekedtek számára, hogy Ornella Semino, a Páviai Egyetem professzora a metokondriális DNS-en végzett vizsgálatai során nemrég arra az eredményre jutott, hogy az európaiak 99 százaléka amúgy is egy hét anyai nemzetségből álló csoporthoz tartozik, és ezzel messze esünk az emberiség közös ősanjának kikiáltott afrikai Lucie-től. Az olasz kutató ugyanakkor azt is megállapította, hogy az európaiak 95 százaléka alig tíz apai nemzetségtől származik, ebből nyolc Európa első lakóihoz, az i.e. 40 évezred és 25 évezred között több hullámban érkező vadászó-gyűjtögető törzsekhez, a maradék kettő pedig a mezőgazdaság tízezer évvel ezelőtti feltalálása után Közép-Keletről érkező második hullámhoz kapcsolódik. Mindezen tudományos bizonyítékok ellenére, amelyek alapjaiban cáfolják téziseiket, a „tudományosan korrektek” továbbra is azt fuvolázzák, hogy fajok pedig nincsenek – mindazonáltal a fehér faj az, amelyet meg kell semmisíteni.

Vizsgálódásunk végkövetkeztetéseként a rasszizmust a törzsfejlődés folyamán kivétel nélkül mindegyik emberfajba genetikailag beprogramozott természetes önazonosítási és önvédelmi reflexként határozhatjuk meg, amelyet azonban a fehér fajból mesterséges módon, törvényi erőszakkal, politikai okokból próbálnak kipusztítani a saját hangadói. A munka nagy részét már elvégezték...

GAZDAG ISTVÁN

„Még ha be is bizonyosodna, hogy sohasem volt árja faj a múltban, azt akarjuk, hogy legyen a jövőben: a tettek emberei számára, íme a döntő szempont”, írta egykor H.S. Chamberlain, a rasszizmus egyik főteoretikusa (*Die Grundlagen des XIX. Jahrhunderts*, 1899). Ezen a fehér emberiségen már csak a tettek emberei tudnának segíteni. Tetteikkel.

13+1

Ha a zsidókról beszélt, saját bevallása szerint már Cicerónak – még egy Cicerónak! – is le kellett halkítania a hangját, mert mint mondotta, „vannak, akik ellenem és a legjobb állampolgárok ellen izgatják ezeket az idegeneket”, akikről már akkoriban is köztudomású volt, hogy „milyen erőt képviselnek, milyen egységesek és milyen szerepet játszanak intézményeinkben” (*Pro Flacco*). Ez az „akkoriban” több mint két évezrede volt, amikor Cicero kortársaként Strabón azt írta *Geographicájában*, hogy „az egész földkerekségen alig van olyan hely, amelyet nem a zsidók uralnak”. Modern korunk felvilágosult embere természetesen úgy tekint vissza ezekre a proto-antiszemita megnyilvánulásokra, mint néhány száználmas konspiranoista beteges fantáziálására.

Akadnak persze még ma is, akik valamiféle „zsidó lobbiról” hadoválnak, amely azonban a valóságban egyáltalán nem létezik, éspedig nemcsak a kifejezés általános értelmében vett nemzetközi nyomásgyakorló hálózat, hanem az Annie Kriegel által kipellengérezett (*Le Figaro*, 1990. április 3.) „elviselhetetlen zsidó gondolatrendőrség” formájában sem. A neves történésznő azokra a „törzsbelijei-re” célt, akik cikkeket publikálnak, könyveket írnak, egyetemeken tanítanak, petíciókat köröztetnek és szinte korlátlan uralmat gyakorolnak a tömegtájékoztatás, a kultúra és a közvélemény fölött azzal, hogy mindenkire ráerőltetik saját igazukat a hiteltelenítés, a lejáratás vagy a rágalmozás módszerével, valamint az intellektuális terrorizmus eszközének számító „rasszista”, „fasiszta”, „náci” szavak *ad nauseam* használatával.

Aki tehát az alábbi, pusztán találmóra kiválasztott sajtóinformációk között bármiféle okkult összefüggést vél felfedezni, az nyilván nem okult a tapasztalati tényekből.

Noha válogatásunkban jobbra az utóbbi évtizedre koncentráltunk, a jelenség szempontjából az időpontnak és a

GAZDAG ISTVÁN

helyszínek nincs jelentősége. Mindez bármikor és bárhol megtörténhet. Ahogy meg is történik...

Marlon Brando amerikai filmszínész bocsánatot kért két neves rabbtól a zsidóknak a hollywoodi filmiparban játszott szerepéről tett korábbi kijelentései miatt. A meghatározó gesztusra a Beverly Hills-i Simon Wiesenthal Központban került sor, Marvin Hier és Abraham Cooper rabbik, a központ vezetői részvételével, akik szerint a háromórás beszélgetés erősen túlfűtött légkörben zajlott, és mint mondták, „Brando gyakran jiddis nyelven beszélt és egy ízben könnyekben tört ki”. A 72 éves filmsztárnak azért kellett meakulpáznia, mert a CNN egyik műsorában arra a légből kapott és minden alapot nélkülöző állításra vetemedett, hogy Hollywood a zsidók ellenőrzése alatt áll, akikkel szemben becsmérlő kifejezésekre is ragadtatta magát. Kijelentései élénk tiltakozást váltottak ki zsidó szervezetek, többek között a Jewish Defense League (Zsidó Védelmi Liga) részéről. A Brando által tanúsított őszinte megbánást követően a két rabbi felmentette őt az antiszemitizmus vádjá alól, amelyet inkriminált kijelentései annak ellenére vontak a fejére, hogy 1946-ban játszott Ben Hecht *A Flag is Born* (Egy zászló születik) című, a zsidó állam létrejöttéről szóló darabjában, és hosszú időn át tagja volt az American League For a Free Palestine (Amerikai Liga egy Szabad Palesztináért) nevű cionista szervezetnek. (*Padrinóból pentito?*)¹

Lech Walesának másfél hetébe került, mire rászánta magát, hogy elhatárolódjon egykori gyóntatójának antiszemita kijelentéseitől. Henryk Jankowski atya Walesa (akkori lengyel államfő) jelenlétében a gdanski Szent Brigitta-templomban egy vasárnapi misén többek között azt mondta, hogy „a lengyelek nem tűrhetnek meg olyan kormányt, amelynek tagjai nem mondták meg, Moszkvából vagy Izraelből származnak”. Prédikációjában a plébános ugyanakkor egyenlőségjelet tett a fasiszta és a kommunista jelképek, valamint a Dávid-csillag közé. Jankowski atya egyházi felettese, Gocłowski gdanski püspök azonnal bocsánatot kért a kijelentés sértettjeitől, Walesa viszont előbb azzal védekezett, hogy nem hallott jól mindent,

ami a misén elhangzott, ráadásul pedig mentegezni próbálta egykori gyóntatóját, és csak azután tett hivatalos elhatárolódó nyilatkozatot, miután a kínos incidens következtében megheírsült Clinton elnökkel tervezett találkozója. Az amerikai zsidó közösség felháborodásának adott hangot, és telefonon tiltakozott Walesánál az izraeli parlament elnöke, Seva Weiss is. A zsidóság, illetve zsidó származásúak gyalázása miatt a gdanski ügyészség eljárást indított Jankowski atya ellen. Más kérdés, hogy a múltban maga Walesa is megengedett már magának antiszemita ízű kijelentéseket, az auschwitzi koncentrációs tábor felszabadulásának az évfordulóján tartott ünnepi beszédében pedig csak azt felejtette el megemlíteni, hogy az áldozatok többsége zsidó volt. (Cavintont Walesának?)²

A Nagy-Britanniában tapasztalható politikai antiszemitizmussal foglalkozó cikkében a *Sunday Telegraph* szóvá teszi (1997. május 18.), hogy az egy héttel korábbi *Daily Mail*-ben a konzervatívok új vezetője, Michael Howard kapcsán olyasféle állítások jelenhettek meg, hogy „származásából fakadóan” problémái vannak a pártjával, merthogy az apja, Bernard Hecht romániai zsidó menekült, aki „megváltoztatta a nevét, hogy elvegyüljön”. Howard háttére úgymond a „kétes kívülálló”, ami megmagyarázza, hogy „miért kelt ellenérzést az emberekben”. Ezenkívül a *Daily Mail* az „irgalmatlanul ambiciózus”, „agresszív” és „erősen antagonisztikus” jelzőkkel illette a konzervatív pártelnököt. (Klagesi karakterológia?)³

Louis Farrakhan, az amerikai néger muzulmánok vezére sem válogatja meg a szavait. Az FBI szerint százezer taggal rendelkező Iszlám Nemzet (Nation of Islam) első embere egyebek mellett kijelentette: „Tudjuk, hogy a zsidók a legszervezettebbek, a leggazdagabbak és a leghatalmasabbak nemcsak Amerikában, hanem az egész világon. Szüntelenül összeküvést szőnek ellenünk”. Máskor azt mondta: „Ebben az országban a zsidók nem szeretnek engem. Elneveztek Hitlernek, de számomra ez egy szimpatikus név. Hitler nagyon nagy ember volt!”. 2001 augusztusában Farrakhant zsidó szervezetek nyomására nem engedték be Nagy-Britanniába, mert a zsi-

GAZDAG ISTVÁN

dókat „vérszívóknak” (*blood-suckers*) nevezte. Ő azonban felbezett a Legfelsőbb Bíróságnál és a Holocaust Educational Trust (Holokauszt Oktatási Központ) elnökének, Lord Jan-nernek minden igyekezete ellenére végül mégis bebocsátást nyert (*Brown-Black Power?*)⁴

Napjaink elsősorú francia bestsellerszerzője, Michel Houellebecq ue írja *Elemi részecskék* című regényében: „Irigyeljük és csodáljuk a négereket, mert az ő példájukra olyan állatokká szeretnénk válni, amelyek – akárcsak a csúszómászók – egészen kicsi aggyal vannak ellátva, farkuk függelékeként... (...) Egyedül a zsidók nem sajnálják, hogy nem négerek, mert ők hosszú idő óta az intelligencia, a büntudat és a szégyen útját választották. A nyugati kultúrában semmi sem tudja kiegyenlíteni vagy akárcsak megközelíteni azt, amit a zsidóknak sikerült megtenniük a büntudatból és a szégyenből kiindulva.” (Faji dilemma?)

A sokáig a francia tévécsatornák kedvencének számító néger humorista, Dieudonné M’bala M’bala a *Lyon Capital*ban kijelentette: „Számomra a zsidók egy szekta, egy szélhámos-ság és egyike a legsúlyosabbaknak, mert az első”. A magáról megfelelő Dieudonné ellen perek sokasága indult, életveszélyes fenyegetéseket kapott, fellépéseit sorra lemondták, ő azonban ennek ellenére „visszaesőnek” bizonyult, és a *The Source* zenei magazin 2003. decemberi számában megerősítette: „...a zsidóság nem szereti, hogy leleplezem egyes médiabeli manipulációikat. (...) ...azzal vádolom ezeket az embereket, hogy megszerveztek egy nagyon hatalmas lobbít és lenyúlták valamennyi médiumot”. (Istenadtából istenátka?)⁵

A Németországi Zsidók Központi Tanácsa korlátozni akarja a keleti zsidók áradatát, az utóbbi tíz évben ugyanis Németország 60 ezer zsidót fogadott be, főleg az egykori Szovjetunióból, ami anyagi jellegű és egyéb természetű surlódásokhoz vezetett a törzsökös zsidók és bevándorolt hitsorsosaik között. Az 1991-es bevándorlási törvényt túlságosan is nagyvonalúnak tartva, a németországi zsidó vezetők a zsidó vallási jogra, a halachára alapozott megkülönböztetéseket akarnak bevezetni

az újonnan érkezők zsidóságának meghatározásához. Álláspontjuk kiváltotta az érintettek tiltakozását. Samson Madievski történész azzal vádolja a zsidótanácsot, hogy meg akarja sérteni a szövetségi törvényeket, amelyek elutasítják a vallási kritériumokat a bevándorlók esetében. Egyes sajtójelentések szerint valójában egészen prózai okok állnak a Paul Spiegel által vezetett intézmény magatartása mögött, nevezetesen az, hogy a bevándorlók túl sokba kerülnek a zsidó közösségnek, és azokból a negyedekből, ahol letelepednek – a rajna-weszfáliai zsidó vezető, Herbert Rubinstein szerint -, elköltöznek a német nyelvű zsidók, mert „nekik kellene integrálódniuk, nem pedig a bevándorlóknak”. (Hirig a húsosfazék körül?)⁶

A két svájci nagybank, a Credit Suisse és a Union Bank of Switzerland képviselői hosszas tárgyalások után megállapodtak a zsidó szervezetekkel, hogy 1,25 milliárd dollár kártérítést fizetnek a holokauszt túlélőinek. A megállapodás azután született, hogy több amerikai szövetségi állam bojkottal fenyegette meg a svájci pénzügyintézeteket. „Kétséges ugyanakkor, hogy a tényleges áldozatokon, illetve hozzátartozóikon érdemben segít-e mindez. Az eddigi gyakorlat ugyanis azt mutatja: az ilyen egyezségek fő haszonélvezői gyakran a zsidó szervezetek és az ügyvédek”, írja Léederer Pál (*Népszabadság*, 1998. 190. szám) annak kapcsán, hogy az ügyvédek figyelme ezután Németországra irányul. És mit ad Jahve? Három hónappal a svájci bankok megpumpolása után Miklós Gábor (*Népszabadság*, 1998. december 1.) jelenti Washingtonból: „A The New York Times arról számol be: a svájci bankoktól járó 1,25 milliárd dolláros alap elosztásáról heves vita folyik. Zsidó szervezetek és a túlélők nevében fellépő ügyvédek között tart a huzavona. A humanitárius szervezetek maguk akarják elosztani a pénzt, míg az egyes túlélők nevében – igen tisztes honoráriumért – fellépő ügyvédek a konkrét személyekhez irányítanák a kárpótlást. 350 ezer nagyon idős, többnyire nyolcvan év feletti emberről van szó”. (Kecskékre káposztát?)

Miközben a lengyel püspöki konferencia igyekszik lecsillapítani a kedélyeket az auschwitzi keresztek ügyében, Józef

GAZDAG ISTVÁN

Glomp bíboros, Lengyelország primása a czestochowai szentélyben sajnálkozásának adott hangot amiatt, hogy „a (zsidó) nemzet, amely valaha jólétben élt Lengyelországban és jobban fejlődhetett volna, mint a többiek, miután elszenvedett egy rettenetes mészárlást, nem tudja manapság megtalálni a megértés és a kompromisszum szavait”. A lengyel püspökök kérték az auschwitzi tábor mentén elhelyezett és a zsidók érzékenységét sértő kétszáz kereszt eltávolítását, a „pápai nagy kereszt” kivételével. Lengyelország főabbija, Menachem Joskovitch valamennyi kereszt eltávolítását követeli, mert mint mondta, a zsidók számára „egy kereszt vagy ezer kereszt, egyre megy”. (Mindenkinek a maga keresztje?)⁷

Az Európai Bizottságtól függő Eurobarometer közvélemény-kutató intézet felmérése rendkívüli haragot váltott ki Izraelben, és zavart magyarázkodást az EU intézményeiben. A megkérdezett európai állampolgároknak egy listáról kellett kiválasztaniuk azt az országot, amely szerintük leginkább veszélyezteti a világbékét. Márpedig hogy-hogy nem, de – Iránt, Észak-Koreát és az Egyesült Államokat megelőzve – Izrael végzett az élen, a szavazatok 59 százalékával. Ezt a felmérést egyébként még azelőtt elítélték az izraeli vezetők, hogy eredménye ismertté vált volna. „Az Európai Uniónak be kellene fejeznie ezt az agymosást, amely Izrael diabolizálását célozza, mielőtt még Európa újra visszaesne múltja sötét periódusai-
ba”, jelentette ki a diaszpórával való kapcsolatokért felelős izraeli miniszter. Az EU elnöksége nevében megszólaló olasz külügyminiszter meglepetésének és ellenérzésének adott hangot a felmérésből kiderülő „meghamisított jelzés” (sic!) miatt, amely szerinte nem tükrözi az Európai Unió álláspontját. Silvio Berlusconi olasz miniszterelnök telefonon fejezte ki felháborodását Ariel Saronnak. Marvin Hier rabbi, a Los Angeles-i Wiesenthal Központ alapítója szerint a felmérés döbbenetes eredménye „szembeszáll a logikával, és a fantázia rasszista röpte, ami azt mutatja, hogy az európai társadalomba a háború vége óta bármelyik időszaknál jobban beágyazódott az antiszemitizmus”. (Ha nem jó a nép, le kell váltani?)

I. felvonás: Emil Boc demokrata párti képviselő Ion Iliescu román államfő tisztségéből történő felfüggesztését indítványozta, mert nem sokkal korábban az izraeli *Ha'aretz* napilapnak nyilatkozva az elnök tagadta a holokauszt egyedülálló mivoltát és ezáltal megsértette azt a friss kormányrendeletet, amely a holokausztagadást hat hónaptól öt évig terjedő börtönbüntetéssel és bizonyos jogoktól való eltiltással sújtja. Iliescu szavai megdöbbenést és haragot váltottak ki nemzetközi zsidó körökben. Végül Románia csak úgy úszta meg a súlyosabb retorziókat, hogy 2003. június 12-én „együttműködési megállapodást” kötött, amelynek keretében a román egyetemeknek szorosán együtt kell működniük a nemzetközi zsidó szervezetekkel (washingtoni Holokauszt Emlékmúzeum, jeruzsálemi Jad Vasem Intézet stb.) a román nép holokauszt iránti érzékenységének fokozása érdekében. (Jordánnak, Olnak egy a hangja?)

II. felvonás: Félmillió zsidót ölt meg a romániai holokauszt, állapította meg a tavaly létrehozott és Elie Wiesel által vezetett különbizottság. A népiirtás 135 ezer áldozata az akkor magyar fennhatóság alatt álló Erdélyben pusztult el. Román területeken a zsidók és intézményeik megsemmisítését Ion Antonescu marsall rendelte el. Ion Iliescu román államfő a bizottság jelentését azonnal elfogadta és kijelentette, hogy elismeri a román állam teljes felelősségét a nácibarát Antonescu rezsimje által 1940-1944 között elkövetett bűntettekért. (Iliescui-reflex?)

Az amerikai neokon körök befolyásos hetilapjában, a *National Review*-ban Michael Rubin azzal vádolja az egész Nyugatot, hogy megfertőzte az antiszemitizmus. Példaként az amerikai *The Nation*, a brit *The Guardian* és a francia *Le Monde* nevű lapokat hozza fel, ez utóbbiról megemlítve, hogy a „neokonzervatív” szó nála a zsidó szinonimája. A szerző szerint egyébként antiszemita húrokat pengetnek egyes egyetemi tanárok is, mint pl. a washingtoni Georgetown Egyetem professzora, G. John Ikenberry, aki a neokonzervativizmust a fundamentalizmussal, a vallási

GAZDAG ISTVÁN

terminológiát a politikai hittel tartja egyenértékűnek. (Bűnös az Ország, bűnös a Világ, bűnös ország-világ?)⁸

A német püspöki kar kardot rántott a szociáldemokrata kormány ellen, egyebek között amiatt, mert a Schröder-kabinet engedélyezte az RU 486 nevű fogamzásgátló németországi gyártását és forgalmazását. Joachim Meisner kölni püspök szerint ugyanis az inkriminált tableta „halálos kémiai fegyver”, „a náci által használt Zyklon B mintájára”. A püspök véleménye szerint tragédia lenne, ha ebben az évszázadban másodjára alkalmaznának egy halálos kémiai terméket Németországban a törvény által meghatározott embercsoport, vagyis adott esetben a nők ellen. Az „ízetlen összehasonlítás” az összehasonlíthatatlannal a szokásos reakciót váltotta ki a szokásos körökből. (Keserű pirula?)

„A Vatikáni Múzeumban a katolikus egyház kiállítással emlékezik meg a Bergen Belsen-i haláltáborban meggyilkolt és az amszterdami rejtékhelyén írt naplójával világhírűvé lett zsidó mártírra, Anna Frankra”, így a magyar sajtó. Ezzel szemben az igazság az, hogy Anna Frankot nem gyilkolták meg, hanem – mint angol nyelvű életrajzában is olvasható – „1945 márciusában nővérel a gyűjtőtáborban pusztító járványos tifuszban halt meg”. A *Der Spiegel* ugyanakkor 1980-ban arról számolt be, hogy a német szövetségi nyomozószervezet (BKA) laboratóriumában megállapították, hogy a négy kötetből álló „napló” hamisítvány, mivel 1951 után az eredeti oldalakat átírták és új részeket toldottak hozzá, egyeseket golyóstollal írva. (Szentségtörés?)

Gore Vidal amerikai író azon véleményének adott hangot a *The Nation*-ben, hogy Izrael az amerikai imperializmus meghosszabbított karja a Közel-Keleten, háborús tűzfészek, az ottani válság, sőt valójában az egész hidegháború okozója. Norman Podhoretz, a neokonzervatívok egyik guruja a *Commentary*-ben erre azzal vágott vissza, hogy „Vidal érvelése nem más, mint anticionizmusnak álcázott antiszemizmus”. Az esetet maga Podhoretz mesélte el magyarországi látogatásakor a *Szombat*-ban, ugyanakkor

a *Népszabadságban* (2000. szeptember 26.) abból sem csinált titkot, hogy „Margaret Thatcher kormányában talán több volt a zsidó, mint a nem zsidó”. (*Ultima ratio?*)⁹

A France 2 tévésatorna 2004. március 6-i Erről beszél mindeki című műsorában Philippe de Gaulle admirális kijelentette: „A németek, ha nem is akarták kiirtani, legalább ki akarták űzni őket”. Igen, De Gaulle tábornok fia a zsidók második világháborús sorsáról mondott véleményt és ezzel nem cáfolta meg apját, aki 1954-ben megjelent háborús emlékirataiban „elfelejtett” említést tenni az emberirtó gázkamrák létezéséről a III. Birodalom alatt. (Apja fia?)

Az olasz katolikus egyház elismerte, hogy Itáliában is létezett az antiszemitizmus, és a zsidók bocsánatát kérte, mert a keresztények nem voltak képesek a szükséges pillanatban az üldözött zsidók védelmére kelni. Ezt tartalmazza az a levél, melyet az olasz püspökkari konferencia (CEI) küldött az olaszországi zsidó közösség vezetőinek. (*Mea culpa, mea maxima culpa?*)¹⁰

Franciaországban egyesek nemcsak a történelmet, hanem az irodalmat is szeretnék utólag politikailag korrektté varázsolni. Ennek érdekében könyveket vonnak ki a forgalomból, irodalmi munkásságokat értékelnek át, passzusokat hagynak ki a régebbi művek újabb kiadásából. Legutóbb a neves forgatókönyv- és regényíró, a néhai Michel Audiard egyik könyve is a cenzorok áldozatává vált. A tekintélyes Julliard kiadó Idées fixes sorozatában 1973-ban megjelent egyik könyvének alábbi sorai maradtak ki az új kiadásból: „Persze mi nem küldjük a smucainkat (k.b. „bibsi” – G. I.) a krematóriumokba, mint egyesek tették, sem Szibériába, mint mások teszik még mindig, de néha nem a szándék hiányzik. Mi sem vagyunk kevésbé szemetek, mint a többiek..., csak kevésbé szervezettek, kevésbé bürokratikusak”. Hasonló sorsra jutott az azóta szintén elhunyt Pierre Desportes *Les étrangers sont nuls* (Az idegenek nullák) című könyve is, amely 1992-ben jelent meg az ugyancsak tekintélyes Seuil kiadónál. Ebből többek között az a gondolat csapta ki a biztosí-

GAZDAG ISTVÁN

téket, hogy „néha a törökök örményeket mészárolnak, de jobban jövedelmez, ha zsidókról van szó”. (Utóhatás?)

Józef Glemp lengyel bíboros-prímás nyugalomba vonulása után Józef Michalik, Przemysl addigi érseke lett a lengyel egyház feje, akit a *Gazeta Wyborcza* a nemzeti jobboldal hívének, euroszkeptikusnak és a szabadkőműves összeesküvések leleplezőjének minősít, emlékeztetve egyik kijelentésére, miszerint „katolikus katolikusra kell, hogy szavazzon, keresztény keresztényre, muzulmán muzulmánra, zsidó zsidóra, szabadkőműves szabadkőművesre, kommunista kommunistára. Mindenki szavazzon arra, amit a lelkiismerete diktál”. Öröm az örömben, hogy helyettese Stanislaw Gadecki poznani érsek személyében az egyház liberális szárnyának a képviselője lett, aki 2001 májusában megkövette a zsidókat az 1941-es jedwabnei pogromért, amelyért egyébként Kwasniewski elnök is bocsánatot kért. (Ugyanakkor Kwasniewski erősen illuminált állapotban vett részt a katyni tömegmészárlás hatvanadik évfordulója alkalmából a tethelyen rendezett megemlékezésen. A lengyel sajtó nagy terjedelemben foglalkozott az incidenssel, a külföldi azonban említésre sem tartotta érdemesnek. Kérdés, hogy ugyanez lett volna-e a helyzet, ha minderre nem Katynban, hanem Auschwitzban kerül sor. Kérdés?) Gadecki tehát megtette azt, amire Glemp nem volt hajlandó, sőt azt követelte, hogy a zsidók kérjenek bocsánatot a lengyelektől. Makacs megátalkodottságában nyilván a *Wprost* jobbközép hetilap megrendelésére a Pentor intézet által 2000. végén végzett közvélemény-kutatás eredményére támaszkodott, amely szerint a lengyelek fele jónak találja, hogy ma lényegesen kevesebb zsidó él Lengyelországban, mint a második világháború előtt, közel ugyanennyien gondolják azt, hogy még ma is túl nagy a zsidók befolyása a lengyel politikára, és több mint 70 százalékuk van azon a véleményen, hogy nem kell bocsánatot kérni azokért a bűnökért, amelyeket a zsidók ellen követtek el lengyelek. (Lengyel, magyar, két jóbarát?)

Az auschwitz-i koncentrációs tábor felszabadításának hatvanadik évfordulóján Emmanuele Filiberto di Savoia herceg

bűnbánó levelet tett közzé „az egész család nevében III. Viktor-Emmanuel királynak a második világháború idején tanúsított viselkedése miatt”, amelyben többek között azt vetik illusztris elődjük szemére, hogy 1922-ben Mussolinit bízta meg a kormányzással, aki tizenhat évvel később zsidóellenes törvényeket vezetett be Olaszországban. Minderről a társasági eseményekre szakosodott francia *Point de vue* magazin számol be 2005. februári első számában. Amos Luzatto, az itáliai zsidó közösség vezetője a királyi bocsánatkérés nyomán nagykegyesen kijelentette, hogy „meg akarunk bocsátani azoknak, akik visszatérnek az egyenes útra”. (Mindен jó, ha a vége jó?)

Botrány Németországban: Rüdiger Hess, a spandau-i fogoly fia az egyik német köztévében kijelentette, hogy a III. Birodalom „négy év alatt megtöltötte Németország kasszáit és felszámolta a munkanélküliséget”. A botrányt igazából az okozta, hogy ezután alig harmincan telefonáltak felháborodásuk kifejezése végett, holott a műsort legalább félmillióan látták. (Hatékonyági mutató?)

A monoteista fundamentalizmusokat bíráló esszétrilógiája harmadik kötetében Roger Garaudy az izraeli politika alapító mítoszairól rántja le a leplet. A Francia Kommunista Párt egykori főteoretikusa, aki később katolizált, végül pedig iszlám hitre tért át (és aki Várkonyi Tibor szerint maga is zsidó származású), könyvében többek között zsidó és izraeli tudósok írásaiból vett részletekkel igyekszik bizonyítani állítását, miszerint a holokauszt áldozatainak száma erősen eltúlzott, Auschwitzban sohasem voltak gázkamrák, ráadásul a háborúban nemcsak a zsidóság szenvedett, hanem más nemzetek is legalább annyit. Szerinte mindennek a kimondását nemcsak a tudományos igazság követeli meg, hanem az a körülmény is, hogy „a cionista mitológia politikailag kihasználta az eltúlzott adatokat annak bizonyítására, hogy egyesek szenvedése összehasonlíthatatlanul nagyobb volt másokénál”. Állításaiért a szerzőt kilenc hónap felfüggesztett börtönre és jelentős pénzbüntetésre ítélte a „független” francia bíróság, éspedig az 1990. július 13-i Gayssot-Fabius-féle „szájkosártörvény” alap-

GAZDAG ISTVÁN

ján, amely a modern demokrácia szülőházájában visszaállította a véleménynyilvánítási bűncselekményt. Tetézte a botrányt, hogy Franciaország „szent embere”, a hajléktalanok és kirekesztettek védelmezője, az egykori ellenálló és zsidómentő Pierre abbé kiállt Garaudy mellett, akit „barátjának” titulált, és ötoldalas levélben kelt védelmére. Ebben az egyedüli hiteles népirtásnak a bibliai Józsué és a héberek által a kánaániták ellen elkövetett mészárlást nevezi, és felhívja a figyelmet arra a tényre is, hogy noha az Auschwitz 2-Birkenau tábor előtti tábla négymillió halotról beszél, „azóta már visszatértünk az egymilliószámhoz”. „Tudtam, hogy ha védelmembe veszem Garaudyt, magamra vonom az antiszemitizmus vádját”, nyilatkozta az atya, akinek a múltjában – miután ily módon kiesett a sajtó kegyeiből – ugyanazok kezdtek el kutakodni valami kompromittáló momentum után, akik egészen addig a mennybe emelték. Rövidesen fel is fedezik, hogy a baloldal egyik „reklámfigurájával”, Bernard Kouchnerrel közösen jegyzett párbeszédkötetében is antiszemita kliséknek adott hangot, sőt egy korábbi interjújában kertelés nélkül megállapította, hogy „államuk megalapítása után a zsidók áldozatokból hóhérokká váltak” (in *La Vie*, 1991. március 29.). Ráadásul pedig, nem sokkal a jelenlegi ügy kipattanása előtt, leleplezte a „cionista világösszeesküvést”, azt állítva, hogy a cionisták „teljesen azonos elveket vallanak a rasszizmusról, mint Hitler”, és „ugyanazokat a módszereket használják, a gyilkosságot” (in *Présent*, 1996. június 21.). Ez utóbbi két adalékot Pierre-André Taguieff antiszemitizmus- és szélsőjobboldal-kutató szolgáltatja Pierre abbé bűnlajstromához (in *L'EdJ*, 1996. június 27.), kijelentve: „...Pierre abbé egyre tisztábban reaktiválja a zsidó világösszeesküvés mítoszát, a modernitás fő zsidóellenes mítoszát, és ily módon messzebb megy a kimondott zsidógyűlöletben, mint Le Pen, aki 1989-ben leleplezte a 'zsidó internacionálé' ténykedését”. (*Sic transit gloria mundi?*)¹¹

Garaudy könyve Romániában is vihart kavart, de a franciaországiéval ellenkező előjelűt. Az Iliescu-féle Társadalmi Demokrácia Pártjának napilapja, az *Adevarul* „Descartes elítélé-

se” címmel vezércikkben foglalkozott az esettel. A cikkíró felháborítja a Garaudyt sújtó ítélet, amely szerint „a kételkedés kiátkozása a mai Franciaországban”, és különösen bántó egy „koherens, racionális, minden elfogultság nélkül megírt könyv esetében”. Ugyanakkor szomorúan konstatálja, hogy Párizs, amely korábban a „felvilágosult elmék városa” volt, szörnyen hanyatlak. A vezércikk szerzője egyébként igen befolyásos újságíró, akit egyes román értelmiségiek „az elmúlt évtized egyik legerőteljesebb írójának” és „korunk élő lelkiismeretének” neveztek. Még aggasztóbb volt a legtekintélyesebb román irodalmi fórumnak számító *Romania Literaria* reakciója Garaudy könyvére, amelynek a lap szerzői több ízben is a védelmére keltek, mégpedig olyan antiszemita felhangú és a holokauszt-gulág párhuzammal foglalkozó írásokat közölve, amelyek végkövetkeztetése szerint a zsidók nemcsak a holokauszt manipulálásában és a közvélemény előtti sikeres tállálásában bűnösök, valamint nemcsak abban, hogy a kommunizmus alapító atyái (amelyet antifaszizmusként állítanak be, holott ez a faszizmus egyik általuk kreált válfaja), hanem abban is, hogy „nem engednek meg” semmiféle érdemi vitát a gulágról. (Gulágo-román elmélet?)

Mivel a New York állam szenátori székéért vívott harc kimenetelének ígérkezik, Rudolf Giuliani, a „Nagy Alma” republikánus polgármestere és demokrata kihívója, Hillary Clinton egymást túllícitálva igyekszik meghódítani a „nem létező” etnikai szavazótáborát. A First Lady döntő előnyre tett szert, amikor felfedte, hogy nagyszülei a Rosenberg nevet viselték, és hogy férje az ő rábeszélésére nem szólalt fel az ENSZ-ben december 20-án, amikor a zsidók Jóm Kippurt ünnepelik. Giuliani azzal próbált egyenlíteni, hogy részt vett a Zsidó Gyermekmúzeum alapkövetésén, amely a lubavicsi szekta kezdeményezésére és 19 millió dolláros költségvetéssel azt a célt szolgálja, hogy megtanítsa a legkisebbeknek „a zsidó nép történetét és alapvető értékeit”, valamint természetesen a holokausztot (elvégre a fejtágítást sohasem lehet elég korán kezdeni). A zsidó gyökereit hirtelen újrafelfedező

GAZDAG ISTVÁN

Hillarynek volt is mit kompenzálnia. A Clinton házaspár sztoriját elbeszélő könyv szerzője, Jerry Oppenheimer szerint ugyanis 1974-ben, a férje számára vereséggel végződő képviseléválasztás előestéjén „zsidó fattyúnak” nevezte Paul Fray kampányfőnököt, amit a sértés elszenvedője is megerősít. Igaz, hogy állítólag maga Clinton sem jobb a Clintonné vásznánál, hiszen egykori testőre, Larry Patterson visszaemlékezései szerint ő is szereti a zsidó vicceket, Hillaryval beszélgetve gyakran illeti sértő kifejezésekkel az amerikai zsidókat, és otthonában az elnöki pár „teljesen más életet él, mint a nyilvánosság előtt”. (Csontváz a ruhásszekrényben?)

Gianfranco Fini olasz miniszterelnök-helyettes Jeruzsálemben felkereste a holokauszt áldozatainak emelt Jad Vasem emlékhelyet, ahol szégyenteljesnek nevezte az 1938-ban hozott faji törvényeket és elítélte hazája fasiszta múltját. Ugyanarról a Finiről van szó, aki egész karrierjét Mussolini nevére és emlékére építette, aki tíz évvel korábban még a Ducét nevezte a XX. század legnagyobb államférfijának, és akinek pártja, a Nemzeti Szövetség köztudomásúlag a neofasiszta Olasz Szociális Mozgalom utódszervezete. (Rómából Jeruzsálembé Damaszkuszon át?)¹²

Egy ukrán bíróság etnikai viszály szítása miatt betiltotta a *Szilszki viszti* ellenzéki lapot. Az egyik kifogásolt cikkben Vaszil Jaremenko egyetemi tanár azt állítja, hogy a helyi zsidók uralják az országot, a médiát, a pénzügyeket, a gazdaságot. Szerinte minden ukrainai tévéállomás a „cionistaik kezébe került”, és a nézők kénytelenek „a zsidó ideológiai konyha információs és szellemi termékeivel táplálkozni”. Jaremenko a zsidókat teszi felelőssé az 1932-33. évi mesterséges éhínségért is, amikor milliókat éhezettek halálra, és azt is megemlíti, hogy az akkori titkosrendőrséget zsidók vezették. (Éhe a szónak, éhe a kenyérnek?)

Martin Hohmann német kereszténydemokrata képviselő kénytelen volt megválni a pártjától, miután egyik beszédében azt feszegette, hogy a zsidó származásúak központi szerepet játszottak az 1917-es oroszországi kommunista forradalomban.

lomban és kiemelkedően magas számban voltak jelen a titkosrendőrség, a Cseka soraiban. Szerinte ők gyilkolták meg II. Miklós orosz cárt és családját is, ezen az alapon tehát a zsidókat is „bűnös népnek” lehet tekinteni. A botrány kitörése után Angela Merkel CDU-pártelnök „elfogadhatatlannak és tűrhetetlennek” minősítette párttársa állításait. Azonnal telefonált Paul Spiegelnek, a Németországi Zsidók Központi Tanácsa elnökének, és elhatárolódott a hallottaktól. Hohmann maga is bocsánatot kért, azt állítva, hogy nem akarta kisebbiteni a holokauszt borzalmait, de azért hozzátette: sem a zsidókat, sem a németeket nem tekinti bűnös népnek. A zsidó képviseleti szerv feljelentést tett ellene, majd pedig panaszt emelt amiatt, mert a fuldai ügyészség a véleményszabadságon belülnek ítélte a volt kereszténydemokrata politikus szavait. Reinhard Günzel tábornokot, a Bundeswehr különleges elitalakulatának (KSK) parancsnokát, aki levélben gratulált Hohmannnak beszédéhez, ugyancsak eltávolították posztjáról. (*Maul halten und weiter dienen?*)¹³

David Ahanekeew, a kanadai indiánok jogainak élharcosa, a Kanada-rend viselője egyebek között azt mondta, hogy „a zsidóság egy betegség”, és hogy „a holokauszt Adolf Hitler azon törekvése volt, hogy a világot megtisztítsa”. Szerinte Hitlernek igaza volt, amikor hatmillió zsidót „megsütött”, olvasható a kanadai *National Post*-ban, amely közli Ahanekeew meglehetősen megkésett bocsánatkérését is. Ennek ellenére megtörténhet, hogy kijelentései miatt vádat emelnek az indián polgárjogi harcok ellen, aki még azt is mondta: „Hitler azért jött, hogy a zsidók ne vehessék át Németországot és Európát... A zsidóké lett volna az egész átkozott világ...”. (Sasszem?)

Görög zsidó vezetők ismételten antiszemitanak neveztek és élesen bírálták Mikisz Theodorakis világhírű görög zeneszerzőt, amiért kijelentette, hogy a világon minden rossznak a zsidók az okozói. (Fals hang?)

A Zsidó Ügynökség vezetője visszavonta a svájci bankokkal szembeni bojkottfelhívással való fenyegetőzést, miután Jean-Pascal Delamuraz svájci gazdasági miniszter

GAZDAG ISTVÁN

bocsánatot kért azért, hogy zsidó csoportokat zsarolással gyanúsított. Avram Burg közölte, hogy az Edgar Bronfmanhoz, a Zsidó Világkongresszus vezetőjéhez írt bocsánatkérő levelével Delamuraz megszüntette a konfliktust Bern és a zsidó csoportok között. (Vabank?)

Ralph Nader, az amerikai elnöki kampány résztvevője összekülönbözött az Anti-Defamation League (Rágalmazásellenes Liga) nevű zsidó nyomásgyakorló csoporttal, miután kijelentette, hogy Bush elnök és a Kongresszus az izraeli kormány bábjai. Abe Foxman, az ADL vezetője szerint ez csupán régi sztereotípiá, amelynek nincs helye a legitim közbeszédben. (Mélyütés?)

„A zsidók azt követelik tőlünk, hogy romboljuk le Antonescu szobrait, ahogy a tálibok tették Buddha szobraival. Én azt mondom, hogy azok, akik lerombolják szobrainkat, maguk lesznek lerombolva”, heveskedett Corneliu Vadim Tudor, a Nagy - Románia Párt vezére, aki 2000 decemberében a szavazatok harmadát szerezte meg a romániai elnökválasztáson, és még azt is hozzátette: „Nem vonom kétségbe a holokausztot, de nem hiszem, hogy a fájdalmat kereskedésre kellene felhasználni. (...) Romániában eltúlozzák a számokat, hogy maximális anyagi kompenzációt kérhessenek” (*Le Monde*, 2002. március 8.). Két évvel később Tudor csodálatos színváltáson ment keresztül. Izraeli külpolitikai tanácsadót alkalmazott, választási kampányát izraeli cégre bízta, bocsánatot kért a zsidóságtól korábbi antiszemita írásaiért és kirohanásaiért, Brassóban szobrot állíttatott Rabin meggyilkolt izraeli miniszterelnöknek, és egyúttal kijelentette, hogy megváltozik, mert eldöntötte, hogy lemond a bűnről, és ezentúl Istent és a népet fogja szolgálni, Bukarestben pedig holokausztmúzeumot kíván létrehozni. „Belátom, elismerem és őszintén sajnálom egyes zsidókkal szembeni pamfletírói túlzásaimat, bár sohasem támadtam a választott népet. Kérem mindezeket vagy örököseiket, hogy bocsássanak meg érte. (...) Fogadom, mindent megteszek, ami emberileg lehetséges, hogy magatartásomat javítsam és megváltoztassam, és hogy fölösleges speku-

lációkra többé ne adjak alkalmat”, hangzik Tudor megható önvallomása, aki egyébként már a Ceausescu-rendszerben is közismert volt zsidóellenességéről, 1997-es líbiai látogatásán Kadhafi tábornoknak kijelentette, hogy „Amerika Izrael gyarmata, Izrael terrorista állam”, legutóbb pedig annak az Antonescu marsallnak avatott szobrot, aki nem éppen a zsidók iránti jóindulatáról volt híres. (Saulusból Paulus?)¹⁴

A közismert franciaországi zsidó történész, Pierre Vidal-Naquet a *Zero* magazinban (1987. április) „soakereskedőnek” titulálja a Nobel-békedíjas Elie Wieselt (aki egyetemes humanizmusának Japánban is ékes tanúbizonyságát adta, midőn az alábbi együttérző szavakat intézte Hiroshima túlélőihez: „Égtetek, de emlékeznetek kell militarista múltatokra!”), ugyanakkor memoárkötetében „vén totyakosnak” nevezi egykori egyetemi dékánját, a háború alatt Mauthausenbe deportált Michel de Boüiard professzort, és deliriummal vádolja az ugyancsak zsidó Edgar Morin filozófust, mert mindketten kételyüket fejezték ki a gázkamrák létezését illetően. (A stílus maga az ember?)

Annak kapcsán, hogy az újonnan (2001-ben) megválasztott George W. Bush kabinetjében nincsenek zsidók (míg Clinton kormányában öten is voltak), Phil Baum, az Amerikai Zsidó Kongresszus ügyvezető igazgatója kiábrándítóan tartja, hogy „Bush azt akarta, hogy az amerikai politikai élet széleiről tegye változatossá kabinetjét, és zsidót nem nevezett ki”. Mindez persze nem jelenti azt, hogy az amerikai zsidók ne lennének közvetlen módon is képviseltetve a politikai vezetés legfelsőbb köreibben, hiszen a *Szombat* statisztikája szerint a szenátus tíz százaléka zsidó, míg a képviselőház 453 tagjából huszonheten, a Legfelsőbb Bíróság kilenc tagjából pedig ketten. (*Number closed?*)¹⁵

Lehet-e kritizálni Izraelt? Pascal Boniface, a párizsi Nemzetközi és Stratégiai Kapcsolatok Intézetének (IRIS) igazgatója saját kárán tanulta meg a választ. Hét kiadó utasította vissza ugyanilyen című könyvét, mielőtt a Robert Laffont végre hajlandónak mutatkozott kiadni. A szerző a *24 Heures* napilapnak

GAZDAG ISTVÁN

nyilatkozik megpróbáltatásairól (2003. május 21.). “Kérdés: Ön Izraelbarát ultrák célpontja volt és intellektuális terrorizmusról beszél. Nem erős ez egy kissé? Válasz: Nem. Valóban ennek voltam az áldozata. Nyomást gyakoroltak rám, hogy megfélemlítsenek. Nem a semmiért utasította el hét kiadó is a könyvemet, hanem mert véleményt nyilvánítottam a közel-keleti konfliktusról, és a külpolitika és a belpolitika kapcsolatáról... Többször közvetlenül is megfenyegettek. Bizonyos munkakapcsolatokat megszakítottak velem. Nyomást gyakoroltak számos közintézményre, hogy szüntessenek be minden együttműködést az IRIS-szel. Két rovatom volt vidéki lapoknál, mindkettőt megszüntették. Kérdés: Pedig sohasem vontam kétségbe Izrael jogát a létezéshez... Válasz: Egy pillanatig sem vonom kétségbe Izrael Állam létrejöttét és jogát arra, hogy biztonságos határokon belül éljen, amelyek az 1967-es határok. A probléma nem ebben van, hanem abban a tényben, hogy előbb anticionistaként, majd antiszemitaként kezeltek. Márpedig két különböző dologról van szó. Igenis bírálhatjuk Saront anélkül, hogy anticionisták vagy pláne antiszemiták lennénk...” Ugyanezzel a témával foglalkozik a tekintélyes *Le Monde Diplomatique* majdnem két kolumnás cikke „Az antiszemitizmus elleni harc nevében” címmel és „Izrael feltétlen híveinek kétes szövetségei” alcímmel (2002. december). A cikkíró rögtön az elején felteszi a szónoki kérdést: „Lehet-e kritizálni az izraeli kormány palesztinai politikáját és szembeállítani vele a nemzetközi jog elveit anélkül, hogy antiszemitának számítanánk?”, majd az alábbiakban összegzi írása tartalmát: „Ezt a kérdést veti fel a médiumok zaklató (a szövegben eredetileg „harcelement”, ami magyarul „gyötrő kínzást” jelent – G. I.) kampánya, amelyet Ariel Saron tábornok feltétlen hívei folytatnak hónapok óta. A szélsőjobboldalról és a baloldaltól kikerülő értelmiségiek furcsa szövetsége minden eszközt igénybe vesz – beleértve a pereket is –, hogy hiteltelenítse, sőt eltávolítsa azokat az újságírókat, akik igyekeznek becsületesen beszámolni az izraeli-palesztin konfliktusról”. A cikkíró, Dominique Vidal, a szervezett boszorkányüldözés egyik jel-

lemző példajaként éppen Pascal Boniface esetét említi. (*Quod licet Jahvi, non licet Boni(face)?*)¹⁶

Botrányt okozott Lengyelországban és visszatetszést váltott ki külföldön, hogy a varsói Zacheta kortárs nemzeti galéria igazgatónőjét, Anda Rotenberget állítólag zsidó származása miatt távolították el posztjáról, és az elmozdítását kiváltó petíciót 90 parlamenti képviselő írta alá. (Fekete kilencvenek?)¹⁷

A brit kormány képviselőjében Margaret Beckett kereskedelmi és ipari miniszter hivatalosan bocsánatot kért a holokauszt túlélőitől a háború után brit bankokban zárolt pénzek és értéktárgyak visszatartása miatt. „A brit kártérítésért – ahogy korábban a svájci bankokban őrzött zsidó aranyak (sic!) visszaszolgáltatásáért – intenzív kampányt folytató Lord Janner mind a bocsánatkérést, mind a kártérítést örömmel és elégtétellel (sic!) nyugtázta”, tudósítja a *Népszabadság* olvasóit R. Hahn Veronika Londonból. (Dupla élvezet?)

Claude Lanzmann, a *Soa* c. francia film rendezője az izraeli hadsereg érdemeit méltatja a *Le Figaró*ban: „A zsidó katonának az erőszak nincs benne a vérében. Talán öl, de nem gyilkos. Kezdve azzal, hogy van haja. A Cahalban nincs meg a férfiaság kultusza, nincs benne machóizmus. A katonák lágyak, kíméletesek. A többiek esetében a tettelegesség a vérükben van”. Stéphane Bern, a *Le Figaro* munkatársa ugyanakkor azt mondja a *Tribune juive*-ben, hogy utálja „a zsidó vallást, ahogyan azt napjainkban gyakorolják”, merthogy szerinte a zsidó anyák „kiváló homokosokat gyártanak”. (*Gay Pride?*)¹⁸

Mandátuma utolsó napján Bill Clinton kegyelmet ad a panamázással és csalással vádolt milliárdos üzletembernek, Marc Richnek és üzlettársának, Pincus Greennek. John Podesta volt stábfőnök szerint az elnöki kegyelemre egyenesen Ehud Barak izraeli miniszterelnök kérésére került sor. A kőolaj-kereskedelemmel foglalkozó Rich több tízmillió dollárt adományozott zsidó jótékony célokra, és igen bőkezűnek mutatkozott a demokrata párt iránt is, sőt a Clinton-család egyes tagjainak is baksis ütötte markát a kegyelmi ügy intézéséért. (*Pecunia non olet?*)¹⁹

GAZDAG ISTVÁN

Göran Persson svéd miniszterelnök 2000. január 19-én a televízió egyenes adásában követte meg a zsidóságot országának a második világháborúban tanúsított magatartásáért, és ezzel látványosan szakított szociáldemokrata elődeivel. Egy héttel később azután nyugodt lelkiismerettel fogadhatta azt a nyolc elnököt és tizennégy kormányfőt, akik a holokauszt tanítása, kutatása és emlékezete tárgyában rendezett nemzetközi konferenciára érkeztek a svéd fővárosba. (Stockholm-szindróma?)²⁰

Kisebbsajta posztumusz irodalmi botrányt váltott ki Franciaországban, hogy az időközben elhunyt Goncourt-díjas és zsidó származású Georges Perec titokzatos, *W ou le souvenir d'enfance* (W avagy a gyermekkori emlék) című regényében egyesek szerint ikonoklaszta módon kezelte a gázkamrák kérdését. (Gyermekkori amnézia?)

Megdöbbenetette a nyilvánosságot az a dokumentum, amely a *Sme* szlovák napilapban jelent meg, s amely Mikulás Dzurinda főügyészségen tett vallomását tartalmazza. Szlovákia miniszterelnöke ebben arról beszél, hogy tudomása van egy olyan csoportról, amely tudatosan robbant ki különböző botrányokat az országban, a Szlovák-Izraeli Kereskedelmi Kamara helyi képviselőjét, Milos Ziakot pedig Moszad-ügynöknek nevezi. (A mikulás a Moszad ellen?)

Törökországi zsidó vezetők felháborodásukat fejezik ki amiatt, hogy Franciaország után Nagy-Britannia is népirtásként könyvelte el a törökök 1915-ös örmények elleni vérengzéseit, melynek során másfél millió örményt öltek meg. „Hangsúlyozzuk, hogy a második világháború alatti zsidó népirtás, a holokauszt nem hasonlítható össze és nem is homályosítható el más úgynevezett 'népirtásokkal'”, áll nyilatkozatukban. (Mártirium-monopólium?)

Zeev Sternhell izraeli történész megerősíti régi tézisének a *Le Monde*-ban (2004. június 12), miszerint nem Olaszországban és nem Németországban, hanem igenis Franciaországban, „a Belle Époque nagy ideológiai laboratóriumának szívében” találták fel a fasizmust. Sternhell ugyanak-

kor elfogadhatatlannak tartja, hogy a nácizmusban a kommunizmus egyszerű reakcióját lássák, mint Ernst Nolte és a „maga módján” Francois Furet, mert szerinte „... a gulág a marxizmus rettentő elfajulása volt, míg Auschwitz a náci ideológia pontos alkalmazása”. (Bolsevizmus: szeplőtlen fogantatás – nácizmus: eleve elrendeltetés?)

A bíróság beszüntette az eljárást az első perben, amely a holokauszt tagadása miatt indult Lengyelországban. Dariusz Ratajczak, az opolei egyetem történész előadója saját költségén 230 példányban könyvet jelentetett meg *Veszedelemes témák* címmel. Az egyik fejezetben helyt adott olyan véleményeknek, amelyek szerint a náci koncentrációs táborokban a Zyklon B-gázt (ciánt) csupán fertőtlenítésre, nem pedig emberek tömeges kiirtására alkalmazták. A bíróság az ügy „csekély társadalmi veszélyességére” való tekintettel szüntette meg az eljárást. (Relativitás-gyakorlat?)

2006-ra holokausztmúzeum épül Benito Mussolini egykori római rezidenciájának területén. A neoklasszicista stílusú Villa Torlonia 1922 és 1943 között volt a Duce lakhelye. A Steven Spielberg által alapított Soa Alapítványon keresztül gazdag videoarchívum kerül a villa kertjében létrehozandó és elsősorban a római zsidók tragédiájára összpontosító múzeumba. (Szelleműzés?)

Martin Walser német író a munkásságáért kapott Német Könyvkereskedelem Békedíjának átvételekor beszédet mond a frankfurti Pál-templomban, amelyben többek között kijelenti: „Túrhelytelennek tartom, hogy a német történelmet, bármennyire rossz irányba tévedt is, katasztrófatermékké nyilvánítsuk. (...) Auschwitz nem alkalmas arra, hogy a fenyegetés rutinjává váljon, hogy mindenkor bevethető megfélemlítési eszköz, erkölcsbunkó vagy kötelességgyakorlat legyen”. Két nappal később a *Frankfurter Allgemeine Zeitung*ban Ignatz Bubis, a Németországi Zsidók Központi Tanácsának elnöke „szellemi gyűjtogatónak” titulálja Walsert, aki szerinte már korábban is „pronáci” nézeteket vallott, és úgymond szeretné kitörölni a

GAZDAG ISTVÁN

holokausztot a németek kollektív emlékezetéből. („Hej, te bunkócska, te drága?”)

Botrány tört ki a cseh irodalmi életben, miután megjelent Václav Cerny, a romanisztika és az összehasonlító irodalomtörténet kiváló művelőjének háromkötetes memoárja. Az Egyesült Államokban élő Bedrich Jelínek a prágai *Literární Noviny* hasábjain heves támadást intézett a szerző ellen, bírálva a mű antiszemitizmusát. Szerinte ugyanis az *Emlékek* vezérmotívuma az a felfogás, hogy a zsidók idegenek a cseh nemzettől, sőt az európai kultúrától is. Cerny a marxizmust is azon az alapon utasítja el, hogy nyilvánvaló rokonságot mutat a „zsidó szociális messianizmussal”, a marxista forradalmiság pedig voltaképpen „Sion felújítását” szolgálja, amit Marxtól Trockijon át Slanskyig a kommunista mozgalom számos vezetőjének származása bizonyít. A helyzetet súlyosbítja, hogy Cerny emlékirataival nagyjából egyidejűleg jelent meg a prágai *Politika* c. bulvárlap azon száma, amely közzétette a zsidó származású cseh művészek és írók névsorát. A közlemény óriási felháborodást vált ki, a lapot a náci megszállás egyik kollaboráns sajtótermékéhez, az Arijsky bojhoz hasonlították, szerkesztője ellen ügyészségi vizsgálat indult. (Cerny csehül áll?)

A párizsi Fayard Kiadó 2000 áprilisában kivonta a forgalomból Renaud Camus emlékiratainak az 1994. évet tárgyaló kötetét (*Campagne de France*), miután a francia rádió egyik műsorának „zsidó munkatársaira” vonatkozó kitételei éles polémiát váltottak ki sajtóberkekben. „Annak a régi francia kultúrának és civilizációnak a nevében, amelyet magaménak érzek... és amelyet, sajnos, szinte egyáltalán nem hallok már ugyanabban az országban, amely ezé a kultúráé és civilizációé volt ..., nem tartom illendőnek, hogy az országunkba való ’beilleszkedésről’, a közszolgálati rádióban, egy általános jellegű műsorban tartott vitára majdnem kizárólag zsidó vagy zsidó származású újságírók és értelmiségiek között kerüljön sor... A vendégek túl sokan vannak. Talán túl hosszú ideig is maradtak. Többé már nem úgy tekintenek magukra, mint vendégekre és ... kez-

dik úgy érezni magukat, mint otthon”, írja többek között Camus, aki ellen a rádió vezetője, Jean-Marie Cavada büntetőeljárást szándékozik indíttatni. („Csak a szépre emlékezem...?”)

Ad 1. Mel Gibson A Passió című filmje a *The New York Times*ban megszólaló Abe Foxman szerint évtizedekkel veti majd vissza a zsidó-keresztény párbeszédet. A New York-i Rágalmazásellenes Liga elnöke úgy véli, hogy a film legitimálni fogja az antiszemita érzéseket. Gibson a megbékélés érdekében olajágot nyújtott át Foxmannek, miután a filmből már sajnálatára ki kellett vágnia a Szentírás azon passzusát, amelyik a zsidó népet istengyilkossággal vádolja, mert különben – állítása szerint – „a zsidók még a házamba is benyomultak volna, hogy megöljenek”. (Üldözési mánia?)

Ad 2. Az sem tett igazán jót a színész-rendező zsidók általi megítélésének, hogy apja, Hutton Gibson 2004. február végén kétségbe vonta a holokauszt megtörténtét, kijelentve: „... ez részben fikció. Azt állították, hogy 6,2 millió zsidó volt Lengyelországban a háború előtt és csak 200 ezer a háború után, Hitlernek tehát meg kellett ölnie hatmillió zsidót. Éppen csak elementek. Mindenhol megtalálhatók voltak, Bronxban, Brooklynban, Sidneyben és Los Angelesben. Ezek a koncentrációs táborok, ahogy nevezik őket, valójában csak munkatáborok voltak”. (Jaruzelski után szabadon?)²¹

Izrael svédországi nagykövete, Zvi Mazel megrongálta a stockholmi Történelmi Múzeumban kiállított Hamupipőke és a valóság tébolya című installációt, egy „vértengerben” úszó kis hajót, rajta az öngyilkos merényletet elkövető kétgyermekes palesztin anyával. Szilvan Salom izraeli külügyminiszter kormánya nevében azt követeli, hogy a svéd kormány határolódjon el a Feiler művészpár szobrától. Andreas Olson kereszténydemokrata képviselő azon gondolkodik, hogy népcsoport elleni izgatás miatt feljeleníti az intézményt. Az alkotópáros, a múzeum igazgatója és a művészeti vezető százával kapja a fenyegető telefonokat, az utóbbit az intézmény lépcsőházában ismeretlenek összeverik, Feilerék pedig szoros rendőri védelem alatt állnak. (Bűnhődjenek az ártatlanok?)

GAZDAG ISTVÁN

Nagy vihart kavart Németországban Rainer Werner Fassbinder *A szemét, a város és a halál* című darabja, amelynek kulcsfigurája a „gazdag zsidó”, aki a kizsákmányoló zsidó telekspekuláns alakját személyesíti meg. A jelenetek másik motívumát az általa elkövetett erőszak és perverziók sorozata hordozza. A frankfurti Schauspielerhausban a premier előtt Ignatz Bubis, a Németországi Zsidók Központi Tanácsának elnöke több társával együtt tiltakozását fejezte ki a színpadon. Nyilvánvaló volt ugyanis, hogy Fassbinder a „gazdag zsidó” igencsak ellenszenves alakját róla mintázta, aki a vádak szerint közéleti szerepvállalása mellett is folytatta gyanús ingatlanügyleteit. A származása miatt szintén érintett Marcel Reich-Ranicki irodalomkritikus „irodalmilag értéktelen, összetákolt, ellenszenves csinálmánynak” minősítette a darabot. (Kéz kezét mos?)

Serge Cwajgenbaum, az Európai Zsidó Kongresszus főtitkára követeli, hogy azonnal vonják ki a forgalomból azokat a csikos pizsamákat, amelyeket szerinte a haláltáborok rabruháiról mintáztak. A „Comme les garçons” kollekció keretében az 1995. őszi-téli divatújdonságok között bemutatott, „Álom” fantázianévvel ellátott pizsamák banalizálják a fél évszázaddal ezelőtt a világot felforgató eseményeket – hangzik a zsidó szervezet főtitkárának tiltakozó nyilatkozata, aki szerint a japán Rei Kawabuko által tervezett és egy „feltűnően beesett arcú” manöken által bemutatott ruhadarab a borzalmakra emlékeztet és sokkolja a zsidó közösséget. (Ruha teszi az embert?)

A Francia Akadémia a Frankofónia emlékéremmel tünteti ki Mohamed Salwamy egyiptomi újságírót, akiről azonban nem sokkal később az éberek kiderítették, hogy a történelmi revizionizmus cinkosa, Roger Garaudy hűséges támogatója és „notórius antiszemita”. Maurice Druon, a tiszteletre méltó intézmény örökös titkára, akit hitsorsosai szemrehányással illették a „gyalázatos kitüntetés” miatt, azt hozza fel saját védelmében, hogy az említett érem nem Salwamyt, az embert honorálja, hanem az Al Ahram főszerkesztőjét a „francia nyelv érdekében kifejtett erőfeszítéseierért”. Íme, az említett erőfeszítések

egyik jellemző eredménye: „Mi nem egy nyugati állam vagyunk, ahol a zsidó nyomásgyakorló csoportok bizonyos hatalmat gyakorolnak a médián és a politikai döntések köreiben belül. Az arab világ nem alkalmas terület ezeknek a csoportoknak, mert nem törődünk az ostorokkal, amelyeket kezükben tartanak, és amelyekkel leigázzák ezeket az államokat, az azal szembeni büntudatérzés miatt, ami a zsidókkal történt a második világháború alatt”. (Allah fényeskedett neki?)

Mivel II. János Pál a Vatikán nevében bocsánatot kért a zsidóktól, a papok által szexuálisan kihasznált fiatalok bocsánatáért is könyörögnie kell, nem beszélve a jóvátétel anyagi formáiról. Legalábbis ez az, amit Phil Fontaine követel Kanada Első Nemzeti Közgyűlése (APNC) főnökeként, aki ebbéli minőségében audienciára hivatalos a Szentszéknél. Fontaine szerint sok fiatal indiánt és inuitot, köztük őt magát is, erőszakkal iskoláztak katolikus internátusokban, ahol is több mint ezrüket állítólag megerőszakolták, ami szerinte „nem nagyon különbözik a zsidóknak szánt sorstól”, innen tehát a hivatalos bocsánatkérésre támasztott igény. (Know-how-bitorlás, avagy nincs jobb biznissz, mint a soa-biznissz?)²²

Jürgen Möllemann, a német liberális párt elnökhelyettese szerint viselkedésével maga Michel Friedman, a Németországi Zsidók Központi Tanácsának alelnöke gerjeszti Németországban az antiszemitizmust. Bár a párt elnöke, Guido Westerwelle nyomban felszólította helyettesét, kérjen bocsánatot Friedmantól, ő ezt előbb megtagadta, majd amikor Westerwelle már a pártból való kizárással fenyegette, elnézést kért ugyan kijelentéséért a németországi zsidóktól, de hozzátette: „Nem fogok Friedman úr lába előtt csúszni”. Möllemann ráadásul kritizálni merészelte Izrael, pontosabban Saron palesztinellenes politikáját, így aztán sorsa megpecsételődött. Párttársai elfordultak tőle, az FDP parlamenti frakciójából kizárták, koholt vádak alapján büntetőeljárást indítottak ellene, végül egy ejtóernyős „baleset” áldozata lett. (*Jahve ex machina?*)²³

„Mussolini soha nem ölt meg senkit. Mussolini vakációzni küldött embereket kijelölt helyekre”, mondta Silvio Berlusconi

GAZDAG ISTVÁN

ni olasz miniszterelnök a La Voce di Rimini vezércikkirójával, Nicolas Farrellel és a The Spectator igazgatójával, Boris Johnsonnal folytatott beszélgetése során. Az olaszországi zsidó közösség felháborodásának adott hangot a kormányfő kijelentése miatt, a Nobel-díjas Franco Midigliani, Paul Samuelson és Robert Solow pedig elítélte a Rágalmazásellenes Liga tervét Berlusconi kitüntetésére vonatkozólag. A szervezet elnöke, Abe Foxman azonban képmutatónak és politikai inszINUÁCIÓNK minősítette a bírálatot. (A Duce kóser?)

A kaliforniai kormányzóválasztás finisében az ABC tévécsatorna bejelenti, hogy hozzájutott egy 1977-ben rögzített interjúhoz, amelyben a kormányzói posztot megpályázó Arnold Schwarzenegger példaképének nevezte Hitlert, aki szerinte „önerejéből lett senkiből hatalmas ember”. Az interjúban a színész állítólag azt is kifejtette, hogy csodálja Hitler eredményeit és szónoki képességeit. A váddal szembesülve Schwarzeneggernél hirtelen memóriazavar lép fel, viszont kijelenti, hogy egész életében megvetette mindazt, amit Hitler képviselt, „a diktátort undorító gonosztévőnek” tartja, és emlékeztet arra, hogy az évek során rengeteg pénzt juttatott antifasiszta szervezeteknek, többek között a Wiesenthal Központnak. (Pénz beszél és a kutya se ugat?)

A Wehrmacht bűneit bemutató vándorkiállítás szenzációhajhász fotóanyagáról kiderült, hogy sok felvételen nem meggyilkolt zsidók láthatók, hanem a szovjet titkosszolgálat (NKVD) áldozatai, akiket éppen a németek exhumálnak. Minderre Bogdan Musial lengyel történész hívta fel a figyelmet egy német történelmi szakfolyóiratban. Bírálatahoz a magyar Ungváry Krisztián is csatlakozott, aki a *Der Spiegel*nek azt állította, hogy a kiállítási fényképek kilencven százaléka semmiképpen sem Wehrmacht-bűnöket ábrázol. A baloldali hetilap ugyanakkor Musialról megállapítja, hogy a „félelmet nem ismerő leleplező” tudósi kvalitásai meglehetősen kétségesek, németül megjelent könyvében ugyanis a szovjet rendszer bűneivel, az NKVD tömeggyilkosságáival magyarázza a német hadvezetés brutali-

zálódását, és a zsidókat is felelőssé teszi a lengyelek, ukránok, litvánok pogromhajlamaiért. Ezáltal a neves német történész, Ernst Nolte szövetségesévé szegődve kisebbiteni próbálja a tettesek bűneit, szinte azt sugallva, hogy a holokausztot a szovjet partizánháború váltotta ki. (*Audacter calumniare, semper aliquid haeret?*)²⁴

Az irodalmi Nobel-díjas portugál José Saramago a náci auschwitzi táborához hasonlította a ciszjordániai Ramallah városát. „Ramallah korunk Auschwitza. Ramallahban annyira megaláztatnak és semmivé tettek láttam az embereket, mint amilyenek a náci koncentrációs táborokban voltak”, jelentette ki a világhírű író. (*Arbeit macht frei?*)²⁵

A Francia Tudományos Kutatóközpont (CNRS) eljárást kezdeményezett neves kutatója, Serge Thion szociológus ellen „rasszista és holokauszttagadó” eszméi miatt. Thion volt az, aki meggyőzte Noam Chomskyt, hogy írjon előszót Robert Faurisson *Mémoire contre ceux qui m'accusent de falsifier l'histoire* (Emlékirat azok ellen, akik a történelem meghamisításával vádolnak) című könyvéhez. A Thion elleni szakmai vizsgálat lefolytatását a CNRS arra a Francois Bédarida nevű történészre bízta, aki korábban a francia rádióban kijelentette, hogy „a zsidóság egy olyan nép, amelynek nincs párja a történelemben a többi néphez viszonyítva” („Lehet vitatkozni a soáról?”, France-Culture, 1996. június 17.), az ugyancsak zsidó kutatási minisztert, Roger-Gérard Schwartzenberget pedig arra kérte, hogy a vizsgálat eredményétől függően foganatosítson akár az elbocsátást is magába foglaló fegyelmi szankciót Serge Thion ellen. (Vizsgálat egy minden gyanú alatt álló állampolgár ügyében?)

A kanadai Trent Egyetem filozófiaprofesszorának, Michael Neumann-nak a szaúd-arábiai *Arab News*-ban megjelent érvelése szerint az antiszemitizmus erkölcsi kötelesség, ha azoknak van igazuk, akik azt állítják, hogy a jelenlegi Saron-kormány bírálata antiszemitizmus. A cionista politika ellenzése ugyanis – tekintettel annak emberiségellenes bűneire – morális kötelesség, ezért ha az anticionizmus antiszemitizmus, ak-

GAZDAG ISTVÁN

kor az antiszemitizmus minden erkölcsös ember morális kötelessége. (Formállogika?)

Kellemetlen politikai afférral kezdődött a 2004-es lipcsei könyvvásár. A nyitóbeszédet tartó Sandra Kalniete, Lettország volt külügyminisztere és EU-biztos jelöltje ugyanis párhuzamot vont a nemzetiszocializmus és a kommunizmus bűnei közé, és ezzel kiváltotta a rendezvényen a Németországi Zsidók Központi Tanácsát képviselő Salomon Korn tiltakozását, aki annak hallatán, hogy a két rendszer bűncselekményeit azonos módon kell megítélni, felállt és tüntetőleg elhagyta a termet. A zsidó szervezet alelnöke azzal indokolta lépését, hogy a szónok a nácik bűneit igyekszik relativizálni, amikor azokat a kommunisták tetteivel hasonlítja össze. A lett vendég utólag hangsúlyozta ugyan, hogy nem akarta új színben feltüntetni a nácizmus okozta tragédiát, de azonnal hozzátette: a nácik és a kommunisták megítélésében nem lehet hierarchiát kialakítani csak azért, mert az egyik fél részt vett a másik elleni harcban. „A fasizmus elleni küzdelem nem hozhat örök időkre bűnbocsánatot azoknak, akik az osztályharc ideológiájának nevében ártatlan emberek tömegét üldözték”, nyilatkozta Sandra Kalniete. (*Mulier taceat in ecclesia, avagy das Ewig-Weibliche zieht uns hinan?*)²⁶

Paul Findley volt amerikai törvényhozó szerint – akinek hivatalvesztését a *New Statesman* a „zsidó lobbinak” tulajdonítja – a Kongresszus úgy viselkedik, mintha „az izraeli parlament albizottsága lenne...”, és Izraelnek a bírálata akár magánbeszélgetésben is szinte tilos, egyértelműen hazafiatlannak, ha nem antiszemitának tekintett”. (Ne szólj szám, nem fáj fejem?)

Ausztriában az antiszemitizmus változatlanul része a politikai kultúrának, a fajgyűlölet az osztrák sajtóban is megjelenik, a legolvasottabb napilap, a *Kronen Zeitung* cikkei között majd mindennap lehet antiszemita hangot megütő cikket találni. Mindezt Karl Pfeifer, az osztrák zsidó hitközségi lap, a *Die Gemeinde* főszerkesztője állítja (*Népszabadság*, 1997. május 12.) az osztrák és magyar zsidókérdéssel foglalkozó könyvének budapesti bemutatóján. (Hagyományörzés?)

Jean d'Ormesson akadémikus a *Le Rapport Gabriel* című regényes memoárjában beszámol egy beszélgetésről, amely közte és az időközben elhunyt Francois Mitterrand köztársasági elnök között zajlott az Elysée-palotában, és amelynek során vendéglátója állítólag kritikus hangot ütött meg a „zsidó lobbí” „káros és hatalmas” szerepéről Franciaországban (*Le Monde*, 1999. augusztus 27.). Jean Daniel, a *Le Nouvel Observateur* igazgatója megerősíti, hogy Mitterrand előtte is beszélt a „cionista lobbiról”, amelyet azonban szerinte „egyáltalán nem azonosított a zsidó közösség egészével”. Haim Musicant, a Franciaországi Zsidó Intézmények Képviselői Tanácsának (CRIF) igazgatója mindazonáltal úgy véli, hogy „ha ezek a szavak pontosak, akkor a személyiség mérlegére irandók, amelyek van egy árnyékszónája, amely kiterjed saját kapcsolatára a második világháború eseményeivel”. Ennek az „árnyékszónának” a megvilágítására tesz kísérletet az elnök egykori bizalmasa, Jacques Attali a *L'Express*-ben (1999. november 11.), ahol cáfolja ugyan, hogy Mitterrand antiszemita lett volna, ám mégis feleleveníti egyik jellemző „elszólását”, amelyre egy lipcsei sajtóértekezleten került sor, imígyen: „A háború másnapján elmentem a szövetségi köztársaságba és láttam a városok rettenetes szerencsétlenségét, Frankfurtot, Nürnberget és a többi semmivé téve. Valóban, a háború iszonyatos volt, és mindkét részről őrült módon pusztítottuk egymást.” Ráadásul pedig, tovább súlyosbítva néhai mentora ügyét, Attali arra is emlékeztet, hogy a francia elnök 1995. május 8-án Berlinben azt is ki merté jelenteni, hogy „csodálta valamennyi harcos bátorságát a háború alatt, beleértve a német katonákat is”. (*De mortuis nil nisi vera?*)²⁷

Putyin és a zsidók viszonyának szentelt cikkében, amely a *The Washington Post*-ban jelent meg, Micah H. Naftalin, a Szovjet Zsidókért Tanácsok Uniójának (UCSJ) igazgatója az orosz elnök központosító törekvéseit a vidéki zsidók biztonsága szempontjából vizsgálva a krasznodari régió helyzetére hívja fel a figyelmet. A térség kormányzója, Nyikolaj Kondratyenko ugyanis állandóan zsidókat vádol

GAZDAG ISTVÁN

Oroszország elleni bűnökkel, beleértve a Szovjetunió lerombolására szőtt összeesküvést és a homoszexualitás „feltalálását” is. Szerinte a náci Németország veresége óta a cionizmus lett „a legagresszívabb és legvéresebb erő” a világon, és a cionisták együttműködnek az amerikai imperialistákkal az oroszországi etnikai viszályok szításában, hogy megosszák az országot és médiakontrolljuk révén „zombivá” tegyék lakosságát. (Náci Cion?)

„Országom nevében bocsánatot szeretnék kérni, amiért náci háborús bűnösök léphettek át Argentína határát, és rejtőzködtek el közöttünk, mondta Argentína elnöke, Fernando De La Rúa. Ma az egész világ színe előtt szeretném legmélyebb sajnálatomat kifejezni amiatt, hogy ez a szomorú dolog megtörténhetett.” A Hit Gyülekezete nevű kereszténycionista szekta központi orgánuma, a *Hetek* szerint De La Rúa egyúttal azt is elismerte, hogy Argentína számos zsidó menekült és holokauszt-túlélő előtt bezárta a kapuit. (Perón posztumusz pere, avagy *descamisados discreditados*?)²⁸

Günther Nooke, a berlini parlament kereszténydemokrata frakciójának tagja, a hajdani NDK polgárjogi harcosa a szövetségi állam emlékhely-konceptiójának kiegészítését szorgalmazza abból a megfontolásból, hogy szerinte a visszaemlékezés kultúrája homályos, mivel az ország nyugati és keleti tartományokban nem egyformán ítélik meg a kétfajta diktatúra – a nemzetiszocializmus és a kommunizmus – tetteit. A „barna és a vörös” terror közötti párhuzam azonban rögtön kirobbantotta a zsidó szervezetek tiltakozását. A jeruzsálemi Wiesenthal Központ Nooke javaslatának haladéktalan visszavonására szólítja fel a CDU-CSU-frakciót, mert annak célja úgymond lépésről lépésre a holokauszt tagadását szolgálja. Stephan Kramer, a Németországi Zsidók Központi Tanácsának főtárgyalója elképzelhetetlennek tartja a nemzetiszocializmus európai méreteit egy szintre helyezni a hajdani NDK – szerinte regionális – örökével, és érvelése szerint „a megsemmisítés akaratának nagyságrendje nem hasonlítható össze a nácizmus bűneinek dimenziójával”. További zsidó szervezetek és az áldozatok szö-

vetségei hasonlóképpen vélekednek, és Nooke felvetésében a holokauszt relativizálását és a történelem revízióját látják. (*Quantité négligeable*, avagy mennyiségi kérdés?)²⁹

Győzött a szólásszabadság a Harvard Egyetemen, amelynek angol tanszéke végül mégis beadta a derekát, és meghívta Tom Paulin oxfordi költőt versei felolvasására, miután a meghívást korábban visszavonta, mert Paulin kijelentette, hogy a ciszjordániai zsidó telepeseket agyon kellene lőni. A *The Observer*-ben megjelent versében pedig „cionista SS-nek” nevezte őket, míg az egyiptomi *Al-Ahram* azt mondta, hogy a megszállt területeken élő zsidó telepesek „náci rasszisták”, akik iránt „csupán gyűlöletet” érez. A Harvard Egyetem egyik Izrael-barát csoportjának tagja ezek után olyan fogadtatást helyezett kilátásba, amelyet Paulin úgymond megérdemel. (Költői véna?)

A Reporters sans frontiere (Tudósítók határok nélkül) nevű újságírószervezet elnökét, Robert Ménard-t a France 2 tévécsatorna egyenes adásában arcul öntötte egy pohár vízzel Arno Klarsfeld, a LICRA (Nemzetközi Liga a Rasszizmus és Antiszemitizmus Ellen) volt főtitkára. Az inzultus kiváltó oka az volt, hogy legutóbbi, *La Censure des bien-pensants* (A helyesen gondolkodók cenzúrája) című könyvének egyik fejezetében Ménard megemlíti, hogy „Faurissonnak (az ún. *negacionizmus*, vagyis „holokausztagadás” emblematisztikus alakjának – G. I.) lehetővé kell tenni, hogy megszólaljon”, később pedig azt írja: „A revizionistáknak igazuk van. Valódi boszorkányüldözés tárgyai ők, annak az áldozatai, amit igenis gondolatrendőrségnek, a jog eltérítésének kell nevezni”. Ráadásul a szerző abból sem csinál titkot, hogy „elege van az emlékezés, az emlékünnepek és a csöpögő jóérzések kötelességéből”, és sajnálja, hogy nem kelt korábban a revizionisták védelmére, még ha nem is osztja nézeteiket. Klarsfeld azzal zárta magánszámát, hogy kijelentette: „Ha Izrael nem létezne, a zsidók biztosan szervezkednének, hogy kiiktassák a negacionistákat”. Az ügyben nem indult eljárás Klarsfeld ellen, és a sajtó is elhallgatta a történeteket. (Vihar egy pohár vízben?)

GAZDAG ISTVÁN

Habsburg Ottó személyesen cáfolta, hogy azt mondta volna az osztrák *Zur Zeit* jobboldali hetilapnak: az amerikai védelmi minisztérium vezető tisztségeiben zsidók ülnek, és a Pentagon ma zsidó intézmény. (Császári morzsa?)

Az észet sajtóban nagy felindulást keltett Efraim Zuroffnak, a jeruzsálemi Wiesenthal Központ igazgatójának azon bejelentése, amelyben fejpénzt ígér azoknak, akik a balti államokban náci bűnöket elkövetők nyomára vezetnek. Zuroff tízezer dollár jutalmat helyezett kilátásba a nyomravezetőknek. Lennart Meri észet köztársasági elnök kijelentette, hogy nem hajlandó emberek között különbséget tenni. (*Wanted! Dead or Alive?*)³⁰

A németek által megszállt francia területen élő zsidók összegyűjtésének (az ún. Vel'd'Hiv'-i összefogdosás) évfordulóján, 1995. július 16-án mondott beszédében Jacques Chirac kijelenti: „Ezek a fekete órák örökre bemocskolják történelmünket, és sértést jelentenek múltunkra és hagyományainkra. Igen, a megszálló bűnös örületét franciák segítették, és a francia állam. (...) Franciaország, a felvilágosodás és az emberi jogok hazája, a befogadás és a menedék földje ezen a napon elkövette a jóvátehetetlent. Szavát megszegve kiszolgáltatta védenecit hóhéraiknak. (...) Velük szemben elévülhetetlen adósságot őrzünk. (...) Vannak az elkövetett tévedések, vannak a hibák, van a kollektív bűnösség”. Ezzel Chirac megtette azt, amit előtte egyetlen francia államfő sem volt hajlandó megtenni. (Bizonyítási kényszer?)

Jörg Haidernek viszont tilos a bűnbánat. Az osztrák Szabadságpárt (FPÖ) vezére kanadai látogatását akarta felhasználni arra, hogy levezkelje korábbi bűneit, többek között a hitleri foglalkoztatáspolitikára és a Waffen SS szerepére tett felelőtlen kijelentéseit, valamint azt, hogy rosszízű szójátékra ragadtatta magát Ariel Musicant, az ausztriai zsidó hitközség elnöke rovására, amikor kijelentette: „Hogy lehet, hogy valakihez, akit Arielnek hívnak (mint a mosóport – G. I.), ennyi mocsok tapad?” A bűnbánatra kiválasztott objektum a montreali Holokauszt Emlékmúzeum lett volna, az intéz-

mény vezetői azonban nemkívánatos személynek nyilvánították Karinthia “vad emberét”, akinek ezek után szégyenszemre meg kellett elégednie a helyi Wallenberg- emlékmű felkeresésével. Hogy mentsek, ami menthető, a Haider kíséretében tartózkodó Avi Gasit-Muehlstine izraeli üzletember rávette a szobor készítőjét, Paul Lanczot egy közös csoportképre, aki azonban másnap tudatta, hogy az izraeli szégyentelenül manipulálta. Haider bizalmi embere, Peter Sichrovsky mint a montreali Canossa-járás éceszgebere felháborodásának adott hangot az őket ért méltánytalanság miatt, és a Szabadságpárt demokratikus jellegének kidomborítása végett a *The Gazette*-ben (2000. február 19.) kijelentette: „Én voltam az Európai Parlament első képviselője, aki kérte, hogy Le Pen legyen kiűzve onnan. (...) Én indítottam a vitát, miután elítélték Münchenben a holokausztról vallott nevetséges kijelentései miatt. (Jean-Marie Le Pen többször is a második világháború „részletkérdésének” minősítette a holokausztot – G. I.) Én erősködtem, hogy legyen eltávolítva, és el is lett. Persze a szocialisták ma maguknak tulajdonítják az érdemet.” (Haidert barátjáról?)

A francia Nemzeti Front elnöke, miközben elítélte az Ausztria ellen a Szabadságpárt kormányra kerülése miatt alkalmazott nemzetközi szankciókat, kemény kritikával illette Haider sorozatos kompromisszumait, mert “négy képviselője közé két zsidót választatott be az Európai Parlamentbe, Klagenfurtban az izraeli Názáretet választotta testvérvárosul, megszavazta a revizionizmussal szembe fordított törvényt, elzárándokolt Auschwitzba”. Mint azt Jean-Marie Le Pen kijelentette: „A soát azért instrumentalizálták a zsidók és a baloldal, hogy még a csírájában elfojthassák a nemzeti újjászületés minden kísérletét, meggyorsíthassák a nemzetek lerombolását és a világkormány felállítását”, és szerinte nem másról van szó, mint egy „új vallásról”, az isteneivel, vagyis a dollárral, a katekizmusával, ti. az immáron minden iskolára rákényszerített soa-kézikönyvvel és a poklával, amelybe beletaszítanak mindent, ami valamenynyire is ellenáll az Új Világrendnek. (Vallásgyalázás?)

GAZDAG ISTVÁN

A csillag árnyéka címen megjelent könyvében az „antici-onista” művész, Peter Edel azt állítja, hogy a judaizmus rasszista vallás, és hogy a zsidó elitet felelőség terheli a holokausztért. A könyvet Karel Glastra van Loon, a holland Szocialista Párt tagja ajánlja az érdeklődők figyelmébe, írja a *Trouw*. Edel már korábban is olyan cikkeket publikált főleg szélsőbalos belga lapokban, amelyekben a zsidókat rasszista, idegengyűlölő, hatalomittas és szellemileg sérült népként mutatta be. (Plasztikus ábrázolás?)

A német katolikus püspökök 1995. január 23-án, az auschwitzi koncentrációs tábor felszabadulásának ötvenedik évfordulóján közzétett vallomásukban végre elismerik, hogy a kereszténység és az egyház felelős az antiszemitizmus kialakulásáért. (Nehéz szülés?)

Franjo Tudjman horvát elnök hosszas huzavona után végül mégis hajlandó elítélni a nácibarát usztasarendszer emberiség elleni és háborús bűntetteit a második világháború idején. Az állásfoglalást a Zsidó Világkongresszus elnökéhez, Edgar Bronfmanhoz küldött levele tartalmazza. Az AFP francia hírügynökség összefüggésbe hozza a levél időzítését a horvát szuverenitás nemzetközi elismerésével. A *The Washington Post* szerint Tudjman a B'nai B'rith zsidó szervezet nemzetközi elnökének írt levelében bocsánatot kért azért is, mert *A történelmi valóság tévelygései* című, 1989-ben kiadott könyvében nonkonformista módon viszonyult a holokauszt hivatalos verziójához és antiszemita kicsengésű kitételekre vetemedett, amikor például azt írja: „Sajátos lényegük okozza, hogy a zsidók úgy gondolják, kiválasztott népként mindent megtehetnek, amit a többiek nem. Azt képzelik, hogy becsaphatják az egész világot.” (Zágráb megér két mea culpát?)³¹

A párizsi városházán tartotta zsidó-katolikus találkozóinak aktuális ülését az Európai Zsidó Kongresszus (CJE). Mintegy ötven amerikai rabbi jelenléte emelte az esemény fényét, akik azért jöttek Franciaországba, hogy vádbeszédet intézzenek a zsidó felmenőkkel dicsekedő Nicolas Sarkozy belügyminiszter által képviselt francia kormány és

a szintén zsidó felmenőkkel dicsekedő Jean-Marie Lustiger kardinális által képviselt katolikus klérus ellen. Minderről a *Le Monde* „Az amerikai rabbik rohama (sic!) Franciaország ellen” címmel számolt be (2003. március 13.), kiemelve, hogy a vendégek kemény szavakkal ostromozták Franciaországot az iraki háború kapcsán tanúsított „árulása” miatt, és kórusukba Michel Friedman, az Európai Zsidó Kongresszus elnöke is bekapcsolódott. (Családi találkozó?)

A német kormány hivatalos közlönyének berlini képviselőjét, Claus Harmsent azonnali hatállyal elbocsátották munkahelyéről, mert a médiumoknak olyan levelet küldött, amelyben antiszemita megjegyzések találhatók, írja a *Die Welt*. Harmsen a kormány szemére veti, hogy hárommillió eurót adományozott a Németországi Zsidók Központi Tanácsának, noha üres az államkassza. Szerinte ez csúszó-mászó magatartás, amelyre nem lett volna szükség. A zsidó szervezetek és vezetőinek, „ennek a szörnyű Friedman úrnak” azt hánytorgatja föl, hogy „nem fárad el a kormány bírálatában és szidalmazásában”. Szerinte Friedman személye a „provokáció megtestesítése”, aki a „rossz lelkiismeret állandó felmelegítésével és közvetítésével” provokál. Harmsen a szociáldemokratákhoz írt levélben elmondja, miért hagyja ott pártját 25 év után. (Nem hivatalos közlendő?)

John Pilger arról ír a *New Statesman*ben, hogy az egykor Indonéziához tartozó Kelet-Timorban a lakosság egyharmadát, mintegy kétszázezer embert öltek meg a tartomány függetlenségi törekvéseit elfojtani igyekvő indonéz haderők. „Az öldöklés, arányait tekintve, nagyobb népirtást jelent, mint a zsidó holokauszt”, írja, és azt sem mulasztja el közzétenni, hogy a népirtásra Henry Kissinger személyesen adta jóváhagyását Szuharto indonéz elnöknek. (Aránytévesztés?)

Ügyészségi vizsgálat indult Michel Friedman, a Németországi Zsidók Központi Tanácsának alelnöke, az Európai Zsidó Kongresszus elnöke ellen kábítószerrel való visszaélés és egy prostituáltak futtatására szakosodott ukrain zsidó bűnszervezettel való kapcsolattartás miatt. A playboy-életmódjáról elhíre-

GAZDAG ISTVÁN

sült televíziós showman ügyét a *Népszabadság* berlini rezidense, Dunai Péter „önmagában bagatellnek” tartja (2003. július 5.), és tudósításnak álcázott védőbeszédében minden tőle lehetőt el is követ annak érdekében, hogy lehetőség szerint csökkentse a történetek súlyát. A *Magyar Nemzetet* tudósító Stefan Lázár szerint (2003. július 1.) a Friedman védői által „nyilvános kivégzésnek” minősített információk napvilágra kerülése után az érintett az „illegálisban keres menedéket, s a személyi biztonságát garantáló állami testőrök felügyeletét élvezve Dél-Európában kóborol”. (*Dolce vita* közköltésen?)³²

A *The Daily Telegraph* beszámol arról a botrányról, amely azután robbant ki, hogy Tom Dalyell, a „brit parlament atyja” kijelentette: Tony Blair miniszterelnököt „zsidó tanácsadók klikkje túlzott befolyás alatt tartja”. A baloldali érzelmű, veterán munkáspárti képviselő a „klikk” tagjaként említette Lord Levyt, Blair közel-keleti küldöttét és Jack Straw külügyminisztert, hozzátéve: „Tökéletesen tisztában vagyok azzal, hogy élére állított üvegdarabokon lépdetek, de ha arról van szó, hogy Szíriát és Iránt megtámadjuk, akkor őszintének kell lenni”. (A szenilitás rovása?)

„Politikailag, legalábbis az USA-ban, nagyon fontos, hogy a holokauszt napirenden legyen. Milyen fantasztikus volt látni, amikor Alphonse D’Amato, New York szenátora összehívta a Kongresszus legbefolyásosabb bizottságát, a Szenátusi Banki Bizottságot, hogy svájci banktársaságok vezetőit és svájci kormányhivatalnokokat hallgasson ki, és kérdések záporával arra kényszerítse őket, hogy beismerjék mulasztásaikat a holokauszttal kapcsolatos ügyek tisztázásában. Ez elsősorban Edgar Bronfman és kollégái által gyakorolt politikai nyomásnak volt köszönhető, amelyet a Zsidó Világkongresszuson keresztül fejtettek ki. A gyökereknél ragadták meg a problémát”, lelkendezik Ned M. Sher, az Egyesült Államok Igazságügyi Hivatala Amerikai Szekciójának elnöke a zsidó jogászok nemzetközi szervezetének *Justice* c. lapjában. Ugyanitt azt is megemlíti, hogy D’Amato párttársa, Pat Buchanan az egyik cikkében vi-

szont azt fejtegette, „miért lehetetlen szerinte, hogy a treblinkai haláltáborokban úgy végezték volna ki az embereket, ahogy azt a túlélők elmesélik”, és amikor egyszer ő személyesen is rákérdezett nála, hogy ezek szerint kétségbe vonja a treblinkai tábor haláltábor jellegét, akkor az a szemébe nézve újfent megerősítette: „Igen, kétségbe vonom. Azt gondolom, hogy ezek haltak meg ebben a tranzitáboroként működő lágerben”. Buchanannak egyébként korántsem ez volt az első antiszemita megnyilvánulása, és nem is az utolsó. (Az egyiknek hopp, a másiknak kopp?)

Ismét tabusértéssel vádolják Martin Walsert az *Egy kritikus halála* című regénye kapcsán. A lapkritikusok többsége (Die Welt, Der Spiegel, Der Tagesspiegel, Frankfurter Rundschau) szerint egyértelmű antiszemita jelzések, utalások találhatók a könyvben, amelyet Frank Schirrmacher, a konzervatív-liberális *Frankfurter Allgemeine Zeitung* egyik főszerkesztő-kiadója egyenesen a „gyűlölet dokumentumának” tart. Schirrmachert felháborítja, hogy a regény főszereplőjében, André Ehrl-Königben lehetetlen nem felismerni a legnevesebb németországi irodalomkritikust, a zsidó Marcel Reich-Ranickit, aki maga is holokauszt- és varsói gettótúlélő. Kivételezett státusát még az sem ingatta meg, amikor 1994-ben kiderült róla, hogy 1944 és 1950 között a lengyel titkosszolgálat alkalmazottja volt századosi rangban. (Kritikán felül?)

Miután Paolo Mieli, a vezető olasz napilap, a Corriere della Sera volt főszerkesztőjét nevezték ki az olasz közszolgálati adó, a RAI igazgatótanácsának élére, a jobboldali *Il Tempo* címoldalal vezércikkben azt írta, hogy „az olasz televíziót olyanok uralják, akiknek a kultúrája és érzékenysége nem katolikus”. A lap hozzátette, hogy közéjük tartozik a RAI új elnöke és két fontos hírprogramjának igazgatója is. Mieli mindezt „borzalmas jelnek” nevezte. (*In hoc signo vinces?*)³³

Salamon Korn, a Németországi Zsidók Központi Tanácsának alelnöke a *Berliner Zeitung*ban óvott attól, hogy az unióban nő az antiszemitizmus az új tagok belépésével. Az EU kelet-európai tagországaiban tapasztalható antiszemitizmus

GAZDAG ISTVÁN

erősödésére figyelmeztetett Berlinben az Európai Zsidó Kongresszus alelnöke is. Az említett térségben törekvő mutatkozik a zsidóság „újból felszámolására”, jelentette ki felszólalásában Charlotte Knobloch a szervezet éves közgyűlésén, Lengyelországban és a balti államokban ugyanis zsinagógákat rombolnak le és „szisztematikusan” zajlik a zsidó tulajdon kisajátítása. (Genetikai hiba?)

Gyalázatos antiszemita merénylet rázta meg Franciaország közvéleményét, amelyet Gabriel Fahri rabbi ellen követtek el 2003. január 3-án egy párizsi zsinagógában. A teljes politikai osztály egy emberként fejezte ki megbotránkozását és együttérzését. A rendőrség azonban végezte a dolgát, és sajnálatos módon néhány nap alatt kiderítette, hogy a rabbi sérülését a zsinagóga étkezésletéből származó kés okozta, és nem merényletről van szó, hanem csak hangulatkeltésről. (A mártíromkodás mártíra?)

Bíróság előtt kell nyilatkoznia a hivatalban lévő amerikai elnöknek az auschwitzi áldozatok egy csoportjának vádjára vonatkozólag, amely szerint George W. Bush vagyonának örökölt hányada részben a náci időkben végeztetett kényszermunka termelte nyereségből származik, adta hírül a DPA-ra hivatkozva a *Népszabadság* (2004. december 24.). Peter Wolz, az áldozatok düsseldorfi ügyvédje közölte, hogy az illetékes New York-i szövetségi kerületi bíróság 20 napos határidőt adott Bush elnöknek. Az auschwitzi áldozatok, illetve hozzátartozóik egy csoportja 400 millió dolláros kártérítésre perelte Busht, mert az elnök nagyapja, Prescott Bush egy acélgyártó cég társtulajdonosaként a második világháborúban üzletelt a náccikkal, így véleményük szerint az auschwitzi megsemmisítő táborban végeztetett kényszermunkából is hasznot húzott. Wolz maga is meglepőnek tartja a nyilatkozattételre vonatkozó bírósági döntést, tekintettel az elnök mentelmi jogára. A holokausztáldozatok eredménytelenül kérvényezték az amerikai szenátustól az elnök mentességének feloldását. (Bűnös hetediziglen?)

Angliában a toryk az antiszemizmus vádját szegezik a választási kampányban a Munkáspártnak. Különösen azt a plakátot nehezményezik, amelyen Michael Howard ellenzéki vezető, egy erdélyi zsidó menekült fia látható az angol irodalom egyik legvisszataszítóbb alakja, a Twist Olivérből ismert zsidó tolvajfőnök, Fagin szerepében. A kép egy közismert illusztráció, amelyen Fagin ravasz vigyorral egy lopott zsebrát kínál eladásra. A konzervatívok szerint különösen érzéketlen hozzáállást mutat a Munkáspárt részéről, hogy az ominózus plakát éppen az auschwitzi évforduló napjaiban került a nyilvánosság elé. (*Alterego?*)

Ken Livingston, London munkáspárti főpolgármestere szintén antiszemita hírbe keveredett. Egy fogadás után az Evening Standard tudósítója megkérdezte tőle, hogy milyen volt az este. Livingston visszakérdezett Oliver Finegoldtól: „Mit csinált korábban? Nem volt német háborús bűnös?” Az újságíró indignálódva tiltakozott, felfedve zsidó mivoltát. A politikus azonban ez sem hatotta meg, és hozzátette: „Lehet, hogy zsidó, de a valóságban pont olyan, mint egy kápó”, majd azt tanácsolta Finegoldnak, hogy dolgozzon olyan újságnak, amely úgymond nem támogatja a fasizmust. Az inzultus után Tony Blairtól a londoni önkormányzaton át holokauszt túlélőkig és zsidó szervezetek vezetőiig számosan felszólították Livingstont a nyilvános bocsánatkérésre. Ügye a Brit Izraeliták Küldötteinek Tanácsa (Board of Deputies of British Jews) feljelentése alapján az Angliai Normák Tanácsa (Standards Board of England) elé került, tudósította R. Hahn Veronika a *Népszabadságot* (2005. II. 18.). (Kápókonfliktus?)

Egyik pápa sem tett még annyit a zsidó-katolikus megbékélés ügyéért, mint II. János Pál, aki 1980-ban elismerte Izrael állam létét, 1982-ben Auschwitzban fejet hajtott a négy millió zsidó áldozat emléke előtt (nyolc évvel később ezt a számot az auschwitzi múzeum igazgatósága, mint „túlzó és a valóságnak nem megfelelő” adatot, másfél millióra korrigálta – G. I.), 1986-ban ellátogatott a római zsinagógába, 1990-ben a Jasna Gorai meditációjában elismerte a gázkamrák létezését (*L'Osserva-*

GAZDAG ISTVÁN

tore Romano, 1990. szeptember 27.), 1993-ban helyreállította Vatikán és Izrael diplomáciai kapcsolatait, 1997-ben az antiszemitizmus gyökereiről rendezett vatikáni tudományos konferencián kijelentette, hogy le kell számolni az egyházon belüli téves és kártékony szemlélettel, amely a zsidóságot tekinti Jézus elveszejtőjének, 1998-ban nyilatkozatot tett közzé, amelyben az egyház nevében megkövette a zsidó népet a második világháború éveiben elszenvedett megaláztatások és legfőképpen a holokauszt borzalmai miatt, 2000-ben pedig ellátogatott Izraelbe. (*Ad Maiorem Dei Gloriam?*)³⁴

És így tovább, és így tovább, és így tovább...

De talán ennyi is elegendő annak bizonyítására, hogy a „zsidó lobbí” – mint azt az elején már leszögeztük – nem egyéb merő abszurditásnál és szóra sem érdemes. Következésképpen a jelen válogatás összeállítója töredelmesen bocsánatot kér az érintettektől a fölösleges szószaporításért.

Jegyzetek:

1. Brando emlékezetes alakítása Oscar-díjat jelentett számára Coppola Keresztapa c. filmjében. A “padrino” keresztapa, a „pentito” bűnbánó maffiózó.
2. Cavinton: értágító, „memóriajavító” gyógyszer
3. Az emberi jellemrajzzal foglalkozó tudományág, a karakterológia megalapítója és kiváló művelője Ludwig Klages német filozófus (1872-1956).
4. Black Power (Fekete Hatalom) – az amerikai négerek radikális emancipációs mozgalmanak jelszava. Brown-Black Power (Barna-Fekete Hatalom) – Farrakhan idézett szavai (náci)barna tónust adnak mozgalmanak.
5. Dieudonné, magyarul „istenadta”.
6. A „hirig” jiddisül verekedést, veszekedést jelent.
7. Latinul „emlékezz a halálra”.
8. The Nation, angolul „a nemzet”, itt: „az ország”; Le Monde, franciául „a világ”.
9. Latinul „végső érv” vagy „döntő érv”. Ehhez folyamodik Podhoretz, amikor antiszemitanak nyilvánítja Vidalt.
10. Latinul „az én vétkem, az én legnagyobb vétkem”.
11. Latinul „így múlik el a világ dicsősége”.
12. Marcia su Roma: 1922. október 30-án Mussolini kiadja a parancsot híveinek Róma elfoglalására és a hatalom átvételére. „Damaszkuszi” út: tkp. Fini jeruzsálemi zárán-doklata, „megtérése” végső stációjaként.
13. Németül „a száját befogni és tovább szolgálni”, vagyis mukkanás nélkül kell tűrni mindent.
14. A keresztényüldöző Saul damaszkuszi látomása hatására a kereszténység hirdetőjévé, Pál apostollá válik.
15. Angolul „zárt szám”, vagyis numerus clausus, amelyet túllépni (pl. pozíciók betöltésekor) nem szabad.
16. Tkp. Quod licet Iovi, non licet bovi, azaz latinul „amit szabad Jupiternek, nem szabad az ökörnek”. Utalás arra, hogy egyedül Jahve bírálhatta a hébereket (Izraelt),

GAZDAG ISTVÁN

Boniface-nak ellenben tilos.

17. Utalás a „Fekete Százak” névvel illetett XIX. századi oroszországi antiszemita mozgalomra.

18. Angolul „meleg büszkeség”.

19. Latinul „a pénznek nincs szaga”. Vespasianus római császár mondása.

20. Pszichiátriai tünetcsoport: a legyőzött, túsul ejtett, megalázott egyén egy idő után totálisan behódol rabtartójának és kínzójának, sőt mi több, egyenesen csodálatot érez iránta.

21. Jaruzelski tábornok, volt lengyel államfő állítólag ugyanezen a véleményen volt.

22. Know-how: különleges gyártási módszer (átadása), adott esetben a „pénzcsinálás” egyik módja. A „Nincs jobb biznisz, mint a show-biznisz” mintájára. Ezzel kapcsolatban lásd: Norman Finkelstein, *A holokauszti-ipar. Gondolatok a zsidó szenvedés tőkésítéséről*, Kairosz, 2003.

23. Eredetileg deus ex machina, vagyis „isteni beavatkozás”. Célzás Möllemann váratlan fordulatként, „külsőleg megoldásként” bekövetkező halálára.

24. Latinul „bátran rágalmazz, valami mindig megmarad belőle”. A kiállítás kivitelezőinek a Wehrmachtal szemben, a Der Spiegelnek pedig Musiállal szemben alkalmazott eljárása.

25. Németül „a munka szabaddá tesz”. A náci koncentrációs táborok kapuja fölött olvasható felirat.

26. Latinul „a nő hallgasson a gyülekezetben”, illetve németül „az örök asszonyi felfelé húz”.

27. Eredetileg latinul „de mortuis nil nisi bene”, vagyis halottról vagy jót vagy semmit, itt: halottról semmit, csak az igazat.

28. Az Európából elmenekülő nácikat zömmel Perón tábornok elnöksége idején fogadták be Argentínába. Descamisado spanyolul „ingnélkülit”, vagyis kb. „ágról-szakadtat” jelent, eredetileg Perón híveinek volt a csúfneve, amelyet azután büszkén felvállaltak. Descamisados discreditados tehát „lejárattott peronisták”.

29. Kettős jelentésű francia kifejezés. Egyrészt „elhanyagolható mennyiség”, vagyis zsidó értékelés szerint az NDK emberáldozata a nácizmuséhoz viszonyítva, másrészt „jelentéktelen valami, amivel nem kell számolni”, adott esetben tehát Nooke felvetése.

30. „Körözve! Élve vagy halva!”, az amerikai filmekből ismert, a vérdíj összegét is feltüntető körözési plakát felirata.

31. A protestáns Bourbon Henrik számára „Párizs megért egy misét”, vagyis azt, hogy katolizálását követően IV. Henrik néven Franciaország királyának ismerjék el. Tudjman számára a két bocsánatkérés volt az ár Horvátország nemzetközi elismeréséért.

32. Olaszul „édes élet”, v.ö.: Fellini filmje Marcello Mastroianni és Anita Ekberg főszereplésével.

33. Latinul „e jelben győzni fogsz”.

34. Latinul „Isten legnagyobb dicsőségére”.

